

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לא תגליא לעתידי לבא

י"ג בע"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האורה

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

גליון 112

פרשת אמור תשב"א

פרקי-אבות פרק רביעי

ל"ג בעמר, הרשב"י, והזהר-הקדוש

זוה: "מפי זרעו" - "מפי זרעו" דיקא, של זה בעצמו שמרמז ונסתר בזה הפסוק, כי עלידו לא תשכח התורה, כי "בזהר דא יפקון מן גלותא".

ו'רבי שמעון' בעצמו מרמז בפסוק אחר (דניאל ה, י): "עיר וקדיש מין שמיא נחית", ראשי-תבות 'שמעון' ו'כו'. [עין ההשקפה לקמן תי-מוהר"ן קפט].

ביומוי דרבי שמעון - בתר דשכיב רבי שמעון

ב. ח"א נט, ו - עקר ה'דבור' תלוי ב'תקוני-הכללי', 'תקוני-הברית', בחינת (זהר אחרי עט. אמר קו.): "בתר דשכיב רבי שמעון, הוה אמר חד לחברה: 'אל תתן את פיה לחטיא את בשרך'" (קהלת ה, ה), כי "רבי שמעון היה קשת הברית" (כתבות עז: וברש"י שם; בראשית-רבה לה, ב; זהר-חדש בראשית). וכשאין 'תקוני-הברית', אזי ה'דבור' אסור.

ומי שמדבר אז - עובר על (ויקרא יט, טז): "לא תלך רכיל בעמך", והוא "הולך רכיל מגנף סוד" (משלי יא, ג).

"אבל ביומוי דרבי שמעון, הוה אמר חד לחברה: 'פתח פיה'"

ל"ג בעמר
רבי שמעון בר יוחאי, והזהר הקדוש
[עניני האר"ל, כתבי האר"ל, למוד הקבלה,
תורת הנסתר - נמצא במערכת האר"ל ל זיע"א]

לכו חזו התגלות הנפלא וההבטחה | כי לא תשכח
מפי זרעו | יפקון בה מן גלותא | עיר וקדיש

א. ח"א בהתחלת הספר - "לכו חזו מפעלות השם" (עלפי תהלים מז, ט), התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי ז"ל:

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח (שבת קלח:): "שלא תשתפח תורה מישראל עלידו, שנאמר (דברים לא, כא): 'כי לא תשכח מפי זרעו'". וכמבאר בזהר (נשא דף קכד:): "בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר, יפקון בה מן גלותא" [בחבור הזה שחזא ספר הזהר, יצאו בו מן הגלות].

ועל-כן סמך עצמו רבי שמעון בן יוחאי על זה הפסוק - כי בזה הפסוק מרמז ונסתר סוד הזה, שעלידי זרעו של 'יוחאי', רבי שמעון בן יוחאי, לא תשתפח התורה, כי סופי-תבות: 'כי לא תשכח מפי זרעו', הם אותיות 'יוחאי'.

פתח רבי שמעון - אגן כללא דכלא

ג. ח"א ס, בסוף - "פתח רבי שמעון ואמר: עת לעשות לה" (תהלים קיט, קכו). אמאי עת לעשות לה", משום ד'הפרו תורתך'. מאי 'הפרו תורתך', תורה דלעלא, דאיהי מתבטלא אי לא יתעבד בתקוני דא. ולעתיק יומין אתמר. פתיב (דברים לג, כט): 'אשריה ישראל מי כמוך, ובתיב (שמות טו, יא): 'מי כמוך באלים ה". קרא לרבי אלעזר ברה, אותבה קמה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר: 'אגן כללא דכלא'. עד פאן אתתקנו קימין. אשתיקו, שמעו קלא, וארפנות דא לדא נקשן. מאי קלא, קלא דכנופיא עלאה דמתפנפי" (זהר נשא אדרארבא קכח).

"ולעתיק יומין אתמר" - הינו תורה דלעלא, בחינת 'התבוננות' - שמתבטל ואינו יכול להתקיים אם אינו נעשה על-ידי בחינת 'תקוני-עתיק', בחינת 'אריכות-ימים', בחינת 'זקן'.

"בתיב: אשריה ישראל מי כמוך, ובתיב: מי כמוך באלים ה" - זה בחינת 'אתערותא דלתתא', שהוא 'שבח של ישראל' המתעוררים מלמטה, בחינת: "אשריה ישראל מי כמוך", ואחר-כך הוא 'אתערותא דלעלא', בחינת "מי כמוך באלים ה".

"קרא לרבי אלעזר ברה וכו' ולרבי אבא, ואמר: אגן כללא דכלא" - הינו בחינת 'שלמות' היראה, שהוא על-ידי בחינת 'שלשה קוין' - 'מזרא שמים', 'מזרא הרב', ו'מזרא אב ואם'. נמצא, שעל-ידי רבי שמעון, ורבי אלעזר בנו, ורבי אבא תלמידו, נשלם ה'יראה'. שעל-ידי זה פא 'אריכות-ימים', בחינת 'תקוני-עתיק'.

"אשתיקו, שמעו קלא" - הינו שאותן שהיו בבחינת 'שתיקה', בחינת 'אלמים', ולא היו יכולים לדבר על-ידי בחינת 'שנה'. "שמעו קלא" - הינו בחינת 'התעוררות-השנה'.

"וארפנותה דא לדא נקשן" - זה בחינת 'הולדה', בחינת 'זווג-הגופני'. כי על-ידי 'התעוררות-השנה', בחינת 'להתיר פה אלמים' (סנהדרין ק, מנחות צח), על-ידי זה "להתיר פה

עקרות" (שם), שזהו בחינת 'זווג-הנשיקין' שקודם ל'זווג-הגופני'.

"מאי קלא, קלא דכנופיא עלאה דמתפנפי" - הינו בחינת 'ספורי-מעשיות' שמלבישין בהם את הפנים של תורה. כי ה'התלבשות' הוא בחינת 'כנה', ועל-ידי זה ה'התלבשות', מעוררין מהשנה ומתחילין לדבר, בבחינת (קהלת י, כ): "ובעל כנפים יגיד דבר".

[ב'תי-מזרח'ן שנו: אחר שמסר התורה "פתח רבי שמעון" (ח"א ס הנ"ל), אמר: "שהיתה חתנה יפה (ס'געועון א שיוו חתן-קלע), והיה ראוי לבקש השם-יתברך עם הפמליא-של-מעלה על החתנה!" - אפרתי לו: "בודאי היה בכאן!" - השיב: "מן-הפתם!" (נפח-אחר: "בודאי מן-הפתם!")].

אמר המעתיק [הרב מטשערינו ז"ל - וכו' בפרפראות-לחכמה ח"א ס]: שמעתי שאמר אז לאנשי-שלומנו: "שהיה יכול להחזיק אותם בענין אמירת התורה הנ"ל, שלשה ימים ושלשה לילות מעת-לעת רצופים, ולא ידעו בין יום ללילה כלל, כמובא בזהר-הקדוש (שמות טו, משפטים קה): אצל החבריא של רשב"י ז"ל! (עין-שם עוד בפרפראות-לחכמה, ובבאורי-הלקוטים ח"א ס; ובשיית-שרפריקדש הקדוש ח"ג תריסרתרכ)].

חדי רבי שמעון - אגן בחינותא תליא מלתא

ד. ח"א סא, א-ב-ג-ד-ח-בסוף - על-ידי 'אמונת-חכמים', יכולין להוציא משפטנו לאור וכו'. דהינו: שיקבל וילמד מכל הלמודים שזומד, 'משפטי הנהגות', שיידע איך להתנהג וכו'.

אבל כשפוגם ב'אמונת-חכמים' - אזי נדון ב'גייעת בשר" (קהלת יב, יב), הינו ב'מוותרות' (ערובין כא). ועל-ידי זה יוצא 'משפט מעקל' וכו'.

ועל-ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון' - נחלש 'כתב-ידנו' ואין לו שום תקף, ונותנין פח ב'כתב-ידם'. ועל-ידי זה נלקח ממנו חכמת תהלוכי גלגלי הרקיע, 'סוד העבור' וכו'.

ועל-ידי 'תקון אמונת-חכמים' - נמתקים כל ה'צמצומים', שהם ה'דינים' וכו' - על-ידי בחינת 'חכמה-עלאה', ה'שכל-העליון', ששם נמתקים כל ה'צמצומים' וכל ה'דינים' וכו'. וכל הנפשות נכללים שמה וכו'.

ועל-ידי שנכללים יחד כל הנפשות, נעשה 'שמחה', בבחינת (משלי יג, ט): "אור צדיקים ישמח".

וזהו נשא אדרארבא קכח): "חדי רבי שמעון ואמר: 'ה' שמעתי שמעך יראתי" (חבקוק ג, ב).

אמר: תמן יאות הוי למדחל, אנון בחביבותא תליא מלתא. פתח ואמר: 'הולך רכיל מגלה סוד, ונאמן רוח מכסה דבר' (משלי יא, יג). 'הולך רכיל וכו' - דלית רוחה רוחא דקיומא. ונאמן רוח מכסה דבר' - דאית בה רוחא דקיומא".

"ה' שמעתי שמעך יראתי" (חבקוק ג, ב), תמן יאות הוי למדחל" - כי 'חבקוק' אמר 'נבואה זו', על רבי 'עקיבא וחבריו' שמתו "עלידי שלא היה בהם אהבה" (יבמות סב.) - כי הם היו בחינת גבורות וצמצומים, ולא נכללו יחד, ולא נמתקו.

ורבי שמעון וחבריו שהיו התקון שלהם, על-כן אמר (זהר שם): "אנון בחביבותא תליא" - בחינת האהבה וכללות שנקבלין יחד - ועלידי-יזה ההמתקה והתקון. ומזה בא בחינת: "חדי רבי שמעון" - הינו בחינת ה'שמחה' שנעשה עלידי הכללות והאהבה, בחינת: "אור צדיקים ישמח".

"הולך רכיל מגלה סוד' - 'הולך רכיל וכו', דלית רוחה רוחא דקיומא" - הינו "רוח חכמה" (שמות כח, ג; דברים לד, ט). "ולא הוה מהימנא" - הינו 'אמונת חכמים'. כי עלידי שאין בו 'אמונת חכמים' - אין בו "רוח חכמה" - כי נדון ב'מותרות' כנ"ל.

"מגלה סוד" - זה בחינת 'בטול כתב ידנו', שאין מקבלין 'אור השכל' מידי הסמיכה' (עין בפנים), בבחינת (איוב לו, לב): "על פנים פסה אור".

ועלידי פגם אמונת חכמים, שהוא בחינת "הולך רכיל" - עלידי-יזה "מגלה סוד" - שנתגלה ונסתלק 'אור השכל'. ועלידי-יזה "בסוד עמי לא יהיו".

"ונאמן רוח מכסה דבר, דאית בה רוחא דקיומא" - עלידי בחינת 'אמונת חכמים', עלידי-יזה "מכסה דבר" - בחינת: "על פנים פסה אור", כנ"ל. (עין בפנים באריכות).

ה. ח"א סו, א - בשעת הסתלקות הצדיק, אזי הוא משיג הרבה יותר ממה שהשיג בחייו, כל אחד לפי מדרגתו. כמו שמצינו ברבי שמעון בן יוחאי באדרא וכו'.

התחילו להתגעגע מאד - בכל מקום ששבחו החבריא

ו. ח"א קנו - מובא בזהר הקדוש (זהר פנחס רלו. ועוד): "שבעת שהתענגו החבריא מאד מקדשת

התגלות של רשב", התחילו להתגעגע מאד ואמרו: "וי לדרא בד תסתלק!"

מחמת גדל התענוגים והשעשועים שקבלו מרוב רבי שמעון בר יוחאי - על-כן תכף-ומיד התחילו להתגעגע, ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם.

וגם בכל מקום ששבחו החבריא את רבי שמעון בר יוחאי על שגלה להם סוד נפלא - תמצא שאחר-כך אמר להם עוד חדושי-תורה.

בפרט המיסדים על דברי רבי שמעון בר יוחאי וחבריו

ז. לקוטי-עצות, חקירות וחקמות-חיצוניות יד, על-פי ח"ב יט - תהלה לקל יש עכשו ספרים-קדושים הרבה מאד המלאים מוסר ויראת-השם בלי שום חקירות, שאינם מיסדים על דעת חכמי יון ימח-שם. רק יסודתם בהררי קדש על דברי חז"ל בגמרא ומדרשים, ובפרט המיסדים על דברי רבי שמעון בר יוחאי וחבריו.

"הפך בהם והפך בהם" (על-פי אבות פ"ה מכ"ב) - "בהם" דיקא, ולא בהספרים שמערב בהם דעת הגוים הפופרים-בעקר, שהם בחינת 'עמלק'. מהר המלט על נפשך מהם ומהמונם, ותהיה לה נפשך לשלל לחיי-עולם ולעולמי עד ולנצח נצחים.

אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות

ח. ח"ב ס - "נשהיה רבי עקיבא בתפיסה, אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: רבי, למדני תורה, ואם לאו, אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות" (פסחים קיב.).

כי רבי עקיבא היה מקהיל קהלות ודורש ברבים. וסבר רבי שמעון: שמפני זה נתפס בתפיסה, מחמת שהיה דורש ברבים ושמעו בני-אדם שאינם מהגנים.

כי עלידי חדושי-תורה שמגליו, נמשך אלקות לתוך מח השומע. ואף-על-פי שזהו תפיסה כביכול, בבחינת (שירי-השירים ג, ו): "מלך אסור ברהטים", "ברהיטי מחין" (תקוני-זהר), בחינת (תהלים סח, יט) "שבית שבי" - אף-על-פי-כן הוא נחא להשם-יתברך שיהיה נמשך עלידי התורה.

אבל כשלומד לתלמיד שאינו-הגון, זהו תפיסה ממש, ועל-כן ענשו תפיסה. וסבר רשב"י שנתפס

רבי שמעון בר יוחאי גלה קבלה באתגליא

**י. ספורי מעשיות, מעשה יא מן-מלך
ובן-שפחה שנתחלפו, בסוף -**
בדורות הראשונים פשהו מדברים ומשיחים קבלה, היו
משיחים בלשון בזה (של ספורי מעשיות משנים
קדמוניות): "פשהניחו הארון על הפרות, התחילו
לשורר!" - **כי עד רבי שמעון בר יוחאי, לא היו
מדברים קבלה באתגליא! רק רבי שמעון בר
יוחאי גלה קבלה באתגליא!**

[ב'הקדמת מזהרנ"ת ז"ל לספורי מעשיות: כי "זאת לפנים
בישראל על הגאלה ועל התמורה" (על פי רות ה, ז), פשהו רוצים
לדבר בנסתרות השם, היו מדברים בדרך חידה ומשל, והלבישו
סתרי תורה גנזיא דמלכא, בכמה וכמה לבושים מלבושים
שונים, כמובא אחר המעשה של בן-המלך ובן-השפחה, שאמר
רבנו ז"ל אז: שבימים הקדמונים פשהו החברים מדברים
ומשיחים קבלה, היו משיחים בלשון בזה, כי עד רבי שמעון בר
יוחאי לא היו מדברים קבלה באתגליא וכו'].

**למד הרבה מאד וכו', וספרי הזהר ותקונים - לא
נמצא דגמתו בעולם | שגור בפיו נשלחן הערוך ממש**

יא. שבחי הר"ן ח"א ז - והיה מתמיד בלמודו
מאד וכו', ולמד הרבה מאד וכו' וספרי הזהר
ותקונים וכל כתבי האר"ז ל וכו'. וגדל בקיאותו
בכל הספרים כפי מה שראינו בעינינו קצת, היה
בלי שיעור, ובפרט וכו' וכל כתבי האר"י וספרי
הזהר ותקונים - לא נמצא דגמתו בעולם וכו'.
ושגור בפיו נשלחן הערוך ממש, בדבר המנוח לפני
האדם שיכול לקח לעצמו מה שירצה, בן ממש היו
כל הספרים הקדושים מוכנים לפני עיני שכלו
הקדוש בכליעת שרצה.

**היה שימח עד מאד | בכליעת אמר לו:
"אשריך" | הזהיר אותם לומר 'זהר' | היה
הולך ומנגן, והיה בשמחה גדולה**

יב. שבחי הר"ן ח"ב יט - בבאם למערת רבי
שמעון בן יוחאי, אזי בני הנעורים עסקו בתפלה
ובלמוד זהר כאשר פקד עליהם הוא ז"ל. וממנו לא
ראו שום דבר, רק היה שימח עד מאד. ובכליעת בא
אצל האיש שהיה עמו ואמר לו: "אשריך" וכו'.
ובלילה הלך מחדר לחדר, והזהיר אותם לומר
'זהר' וכו' וכיוצא. והוא בעצמו לא אמר כלום, רק

רבי עקיבא בתפיסה, כי על ידי זה יתתקן, ויזדככו
הדבורים שהכנים לתלמידים שאינם הגונים.

ועליבן אמר רשב"י לרבי עקיבא: "שילמדו תורה",
ועל ידי זה יתתקן הפגם - עליבן אמר לו: "ואם
לאו, אני אומר" וכו' - שאם הוא איננו רוצה ללמוד
תורה, אזי אני אומר תורה'.

כי על ידי חדושי תורה שמגלין, מגלין חסדים, ויש
בכל אחד חסדים מצד האב' וכו', ורבי עקיבא לא
היה לו, כי היה בן גרים וכו'. וסבר רבי שמעון,
שאיננו רוצה לומר תורה מחמת זה.

אבל רשב"י בודאי היה לו חסדים מצד אביו רבי
יוחאי, שהיה גדול בישראל, עליבן אמר: "ואם לאו,
אני אומר ליוחאי אבא", בחינת החסדים מצד האב,
שממש התגלות התורה.

וזהו: "ומוסרך למלכות" - כי זה שרבי עקיבא אינו
רוצה לומר תורה ועל ידי זה יתקן הפגם, זהו רק מחמת
ענותנותו, שסובר שאין יכול מחמת שאין לו חסדים
מצד האב, ואין יכול לתקן בייאם על ידי התפיסה.

אבל באמת: רבי עקיבא הוא רבי גדול בזה, ויכול
לגלות תורה על ידי החסדים שיש לו מצד עצמו
לבד, ולתקן הפגם. עליבן אמר לו: "אני אומר" וכו'
- שאני אומר תורה, שיש לי חסדים מצד האב,
ועל ידי זה יביא רבי עקיבא לבחינת גדלות, עד
שיכרח בעל כרחו לומר תורה.

וזהו: "ואם לאו" - אם אין אתה רוצה לומר תורה
מחמת ענותנותך, אזי אני אומר ליוחאי אבא" - הינו
שאני אומר תורה - כי יש לי חסדים מצד האב בנ"ל.

"ומוסרך למלכות" - שאביא אותך ואמסרך בעל-
כרחך למלכות, לבחינת גדלות, ותהיה מכרח בעל-
כרחך לגלות תורה, שהיא התגלות החסדים, שהוא
תקון הפגם, על ידי שרשב"י תלמידו יאמר תורה.

"פתח רבי יצחק ואמר"

ט. ח"ב קיח - ענין המובא בזהר הקדוש: "פתח
רבי יצחק ואמר" וכו', וכיוצא בזה בשאר החבריא
קדישא, אמר רבנו ז"ל: "פתח רבי יצחק", פשהיה
רק פותח את פיו, תכף ומיד היה אומר ומגלה תורה.
ואף על פי כן כבר מבאר, שטוב יותר לעיני ולחשב
(שקורי: טראכטן) תורה.

היה הולך ומנגן בעצמו והיה בשמחה גדולה עד אור היום. וכשהאיר היום, עמד בטלית ותפלין, והתפלל כמה שעות.

אין דעתן נמשכת אחר ספרי זהר, מחמת מזגם הרע

יג. שיחות ה"ר"ן מ - מה שאנו רואים שיש בני אדם שאין דעתן נמשכת אחר ספרים קדושים ונוראים מאד, כגון: ספרי זהר וספרי האר"י זצ"ל וכיוצא, אף-על-פי שיש בהם חדושים נוראים מאד מאד המאירים עינים ומתוקים מדבש, והם נמשכים דיקא אחר ענינים אחרים כגון: 'חקירות'.

דע: כי זהו מחמת מזגם, כי מזגם בטבעם הוא מזג רע מן התולדה, שאינם יכולים לסבל את הדבר הקדוש באמת. ובאמת: בודאי יש לו בחירה ופח לשבר מזגו הרע וכו'. ואשרי לאדם שנולד בקדשה.

בזה המאמר זהר אין שום אדם מבין הפשט רק הוא לבד

יד. שיחות ה"ר"ן עא - בענין מה שכתוב בזהר הקדוש (וישב קפח. ויחי ריט): "שעל פגם הברית, בפרט מאן דאושיד זרעא בריקניא חסוּשְׁלוֹם וכו', אין מועיל תשובה".

אמר רבנו ז"ל: "ש"אין הדבר פן, רק על הכל מועיל תשובה". ואמר: "שבוזה המאמר זהר, אין שום אדם מבין הפשט, רק הוא לבד". והכלל: שבאמת מועיל תשובה בודאי על חטא זה, אפלו אם הרבה לפשע חסוּשְׁלוֹם בזה.

לגמור בכל שנה כל ספרי זהר ותקונים וזהר חדש

טו. שיחות ה"ר"ן עו - פעם אחד חשב רבנו ז"ל: מה שהאדם צריך ללמד בכל יום עד שאין היום מספיק, דהינו: לגמור בכל שנה וכו', וכל ספרי זהר ותקונים וזהר חדש, וכל ספרי קבלה מהאר"י ל.

למוד זהר מסגל מאד מאד | על ידי למוד זהר, נעשה חשק לכל מיני למוזים של התורה | הלשון של ה'זהר' מעורר מאד

טז. שיחות ה"ר"ן קח - למוד זהר מסגל מאד מאד. ודע: שעל ידי למוד זהר, נעשה חשק לכל מיני למוזים של התורה הקדושה. והלשון הקדוש של ה'זהר', מעורר מאד

לעבודת השם יתברך, דהינו: השבח שמשבח ומפאר את העובד השם, דהינו הלשון הרגיל בזהר לומר: "זבאה" וכו', על כל מצוה ועבודה. ולהפך הצעקה שצועק "וי וכו' וי לה וי לנשמתה" על הסר מעבודת השם - אלו הלשונות מעוררים מאד את האדם לעבודתו יתברך.

רבי שמעון בן יוחאי קדש כל כף לשון התרגום

יז. שיחות ה"ר"ן קט - רבי שמעון בן יוחאי קדש כל כף את לשון התרגום, עד שאפלו שאר דברים הנכתבים בלשון תרגום, יש להם פח לעורר להשם יתברך.

הנגון של התקונים

יח. שיחות ה"ר"ן קנז רצד - מה שנוהגין לומר 'תקונים' [תקוני זהר] באלול - שמהנגון של התקונים, וגם מהחלישות הלב שיש לכל אחד אז, מחמת שכל אחד מתאחר אז בבית המדרש יותר מרגילותו - מפלזה נעשה דברים עליונים ותקונים גדולים למעלה.

ידע כל כתבי האר"י ל' מ'ספר זהר, והעקר מה תקונים | הפליג מאד בשבח גדלת קדשת ה'תקוני זהר' | בספר התקונים כלולים כל החכמות שבעולם

יט. שיחות ה"ר"ן קנח - ספר בשבח: שידע כל דברי העץ חיים ופרי העץ חיים וכל כתבי האר"י ל' - מ'ספר זהר, והעקר מה תקונים. והמוכן מדבריו היה: שזה היה בימי נעוריו. והפליג מאד כמה פעמים בשבח גדלת קדשת התקונים זהר. והיה רגיל לעסוק בו ביותר גם בכל השנה, אפלו שלא בימי אלול. ואמר: "שבספר התקונים כלולים כל החכמות שבעולם".

כמה מאמרים בזהר הקדוש גלה הרשב"י לתלמידיו אחר הסתלקותו, ובחבורא קדמאה

כ. שיחות ה"ר"ן רעח - אמר: שנמצאים כמה מאמרים בזהר הקדוש שגלה רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו אחר הסתלקותו! וזה ענין "ובחבורא קדמאה" שכתוב בזהר הקדוש בפרשת פינחס (ריט): ובשאר מקומות.

כי העולם אינם מבינים מהו ענין "ובחבורא קדמאה". אך האמת: שגלה להם כמה תורות אחר פטירתו. ומה שגלה להם קדם, קרא: "חבורא קדמאה".

ובזה מישב היטב מה שנמצאים בספרי הזהר הקדוש ובתקונים פרוש על מימרות האמוראים שהיו אחר רבי שמעון בר יוחאי זמן מרבה - אך באמת אלו המאמרים גלה רבי שמעון בר יוחאי אחר פטירתו, ואז כבר היו אלו האמוראים בעולם.

לא יספיקו אלפים ספרים, וכל עורות אילי נביות, לבאר עצם רבוי הסודות של 'ספר התקונים'

כא. שיחות הר"ן רפה - דבר פעם-אחד, בהפלטת גדלות סודות נוראות תורתנו הקדושה: הלא כל 'ספר התקונים' הוא על תבת 'בראשית' לבד. ועל 'ספר התקונים' לבד לא יספיקו אלפים ספרים לבאר עצם רבוי הסודות שיש שם, אשר לא יכילם העיון.

בידוע לכל גדלת קדשת התקונים הקדוש, אשר כל עורות אילי נביות לא יספיקו לבאר סודותיו ורמיזותיו וכו'. וכל ספר התקונים עם כל מה שנכלל בו, הוא רק פרוש על תבת 'בראשית' לבד. וכן על תבת 'ברא' יכולין גם-כן לעשות ספר התקונים עם רבוי סודות וכו'.

ומזה יכולין להבין ולשער קצת גבהות עמקות תורתנו הקדושה, כי כן על כל תבה ותבה של התורה יש סודות רבות, כמו אלו הסודות הפלולים ב"ספר התקונים" שהוא על תבת בראשית לבד. ועתה, בכליות התורה הקדושה שיש בה הרבה תבות כאלו, מה גדלו סודותיה. אשר אי אפשר לבאר ולדבר מזה כלל.

השם יתברך עוזר לישראל תמיד, ואין דור יתום | רבי שמעון יש לו בודאי הנאה מזה | ועכשו יש

כב. חיי-מוהר"ן קפט - בדרך בעת נסיעתו לאומין, ענה ואמר: אף-על-פי-כן השם יתברך עוזר לישראל תמיד, ואין דור יתום. וכמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי (שבת קלח:): כשאמר איזה תנא "עתידה תורה שתשתפח מישראל", ענה רבי שמעון ואמר "לאו", כי "בזהר דא יפקון מן גלותא" (זהר נשא קכד:). "פי לא תשכח מפי זרעו" (דברים לא, כא). - ועמד עצמו על זה הפסוק, וגלה אז הסוד הנדפס בלקוטי א' בתחלתו, עיר-שם מגדלת רבי שמעון בר יוחאי.

עניתי ואמרתי לו: "רבי שמעון יש לו גם-כן בודאי הנאה מזה, הינו מזה החדוש הנפלא! - השיב: "הן! - אחר-כך ענה ואמר: רבי שמעון בעצמו הוא ענין אחר, כי רבי שמעון הוא "עיר וקדיש מן שמיא נחית" (דניאל ד, י), בנדפס שם.

ועכשו יש "נחל נובע מקור חכמה" (משלי יח, ד) וכו' [שאפלו העיר וקדיש צריך גם-כן לקבל משם וכו', והבו (בהשקטות)].

מן רבי שמעון בר יוחאי היה העולם שקט

כג. חיי-מוהר"ן רנט - אומר: מן רבי שמעון בר יוחאי שהיה חדוש במפרסם, היה העולם שקט עד האריז"ל, שלא נתגלו חדשות. עד שבא האריז"ל שהיה חדוש במפרסם, והוא גלה חדשות לגמרי. ומן האריז"ל עד הבעל-שם-טוב ז"ל, היה גם-כן העולם שקט בלי חדוש, עד שבא הבעל-שם-טוב ז"ל שהיה חדוש נפלא, וגלה חדשות.

ומן הבעל-שם-טוב ז"ל עד עתה, היה גם-כן העולם שקט בלי חדוש כזה, והיה העולם מתנהג רק על פי ההתגלות שגלה הבעל-שם-טוב ז"ל עד הנה, עד שבאתי אנכי. ועתה אני מתחיל לגלות חדשות נפלאות לגמרי וכו'.

איך לוקחין חבריא כמו שהיה אצל הרשב"י

כד. חיי-מוהר"ן רפה - פעם-אחת דבר עמי, ואמר כמתגעגע: "איך לוקחין חבריא כמו שהיה אצל רבי שמעון בר יוחאי וכיוצא, ואני הייתי גם-כן תוהב ראשי ביניהם!"

[ענה ואמר: "מן-הסתם איך שהיה נמצא חבריא, הייתי אני הרבי שלהם! - "מן-הסתם וואו ס'וואלט גענוען א 'חבריא', וואלט איך גענוען זייער רבי"! (בהשקטות)].

אם היו דברים אלו נאמרים בדורו של הרשב"י

כה. חיי-מוהר"ן שמה - ענה ואמר: אנחנו איננו כלל מזה העולם של עכשו וכו'. ובאמת אם לא היה דור כזה, אם היו דברים אלו, הינו התורות שהוא אומר, נאמרים בדורו של האריז"ל, או אפלו בדורו של רבי שמעון בן יוחאי ז"ל - היה רעש גדול מאד.

קדשת 'ספר הזהר' נגד קדשת וסודות של 'ספר התקונים'

כו. חיי-מוהר"ן שנט - פעם-אחת אומר

כמתמיה: "אצל העולם הכל שוין, ספר הזהר והתקונים!" - והמוכן מדבריו היה: שבאמת יש חלוק גדול ועצום בין ספר הזהר הקדוש ובין ספר התקונים, אף-על-פי ש'ספר הזהר' הוא קדוש ונורא מאד, אין לו שום ערך נגד קדשת וסודות של 'ספר התקונים'.

אם היה הרשב"י שומע תורתו, היה גם-כן חדוש גם אז

כז. חיי-מוהר"ן שפא - אומר: "אם היה רבי שמעון בר יוחאי שומע תורתו, היה גם-כן חדוש גם אז!"

בפרט שזכינו לספרי הזהר הקדוש שמיסדים על-פי רוח הקדש, ומעוררים את האדם מאד

כח. חיי-מוהר"ן תז - מ'ספרי החקירות' וכו', ספר הרבה מאד פמה פעמים, ואסר עלינו מאד מאד: לבלי לעין בהם ולהביט בהם בכל חסוּש'לוֹם וכו'. בפרט כפי מה שזכינו לספרי הזהר הקדוש, וספרי האריז"ל וה'בעל-שם-טוב' ז"ל, וכיוצא - שהם כלם מיסדים על-פי רוח-הקדש, ומעוררים את האדם מאד לעבודתו יתברך באמת.

אוי ללב שנכנס בו סברא רעה כנגד שקבלנו מהתנא אלקי הרשב"י | מפני מי ראוי להתירא יותר | ספר הזהר הקדוש חברו ברוח הקדש ועל-פי אליהו ז"ל, מקבלים איש מפי איש עד משה רבנו | ברוח הקדש במדרגה גבוה מאד | מחזקין ומקימין מאד אמונתנו הקדושה | מזרזים מאד לקיים תורת-משה בכל פרטיה

כט. חיי-מוהר"ן תח - אוי ללב שנכנס בו שום סברא רעה כזאת שהיא כנגד כל ספרי-אמת שקבלנו מהתנא אלקי רבי שמעון בן יוחאי והאריז"ל.

ושים לבך והבן: מפני מי ראוי לך להתירא יותר, אם מספר וכו' הבנוי על-פי סברות אריסטו הינו ימח-שמו, אם להבדיל מספר הזהר הקדוש והאריז"ל שחברו הרשב"י וחבריא ז"ל ברוח-הקדש ועל-פי אליהו זכרוננו לברכה, וכל דבריהם רבם מקבלים איש מפי איש עד משה רבנו עליו-השלוֹם.

ומה שחדשו בהם - היה ברוח-הקדש במדרגה גבוה מאד, ומחזקין ומקימין מאד את אמונתנו

הקדושה שהתחילה מאברהם אבינו עליו השלום וכו', ומזרזים מאד לקיים תורת-משה בכל פרטיה ודקדוקיה.

אין ללמד 'דרושים ומוסר', כי-אם ההולכים על-פי ספרי הזהר הקדוש

ל. חיי-מוהר"ן תי - אומר: שאין ללמד ספרים של 'דרושים ומוסר', כי-אם אותם ההולכים על-פי דברי רבותינו ז"ל בגמרא ומדרשים וספרי הזהר-הקדוש, וספרי האריז"ל, וכן כל הספרים שחברו הצדיקים הסמוכים לדורותינו שהם בנויים על יסודות הררי קדש על-פי דברי הבעל-שם-טוב זצוק"ל וכו'.

והמשפיל יבין מאליו על-פי דברים האלה מאיזה ספרים לרחק, ובאיזה ספרים יתחזק ויאחזז בהם. הינו: אותם שהם בנויים רק על-פי הגמרא ומדרשים וספרי הזהר-הקדוש והאריז"ל והבעל-שם-טוב ז"ל, אשרי שיאחזז בהם!

קדם רבי שמעון בר יוחאי היו סודות הקבלה בסוד גדול, ואחר-כך לא היה סוד, והתירו לגלות קצת

לא. חיי-מוהר"ן תיט - יש כמה דברים שהם בתחלה סוד, ואחר-כך שוב אינו סוד - כגון קצת סודות הקבלה, שקדם רבי שמעון בר יוחאי והאריז"ל היו אלו הדברים בסוד גדול, ולא היו מדברים מזה כפי אם בסוד גדול מאד, ואחר-כך בימי רבי שמעון בר יוחאי והאריז"ל שוב לא היה סוד, והתירו לגלות הסוד קצת. וכן יש כמה וכמה דברים שהם עכשו סוד, ואחר-כך בימים הבאים לא יהיו סוד.

באשפנז אינם נמצאים ספרי הזהר הקדוש, על-פן הם הולכים מלבשים במלבושי דייטש

לב. חיי-מוהר"ן תנב - ענה ואמר: זה אין אפה יודע, שבאשפנז אינם נמצאים ספרי הזהר-הקדוש, ואף-על-פי שנדפסו שם ספרי הזהר-הקדוש, עם-כליזה אינם מצויים שם, רק נמכרו למדינתנו. ומחמת שאין שם ספרי הזהר-הקדוש, על-פן הם הולכים מלבשים במלבושי דייטש [אשפנז], כי ה'לבושים' הם בחינת 'מקיפים'. [ופסק באמצע, ולא גלה כלל מה שיכות יש למלבושי דייטש, למה שאין נמצאים שם ספרי הזהר-הקדוש].

ולרפאות חולאת חזק". וכאשר נקראים בשם 'סודות התורה', כל דברי רבי שמעון בר יוחאי בזהר הקדוש והתקונים, שנפתחו ויצאו ממקור החכמה דעתיקא סתימאה. כן גם כל דברי הנחל הנובע משם על ידי רבנו ז"ל.

ענין רבי שמעון בר יוחאי הוא עירנות

לו. שיח שרפי קדש ח"ב נג - אמר פעם רבנו ז"ל: "ענין רבי שמעון בר יוחאי הוא עירנות" [רבי שמעון, ער איז א זואכעדיגער]. ועל שם הכתוב (דניאל ד, י): "עיר וקדיש מין שמיא נחית", ראשי תבות שמי' ע'וין.

[ועין במראה מקומות הרב מטשערין ז"ל שבספר המדות, שנה א: "מי שהוא מקדש ביותר מרחק מהשנה ביותר" - שהסמך לזה את הפסוק "עיר וקדיש" הנ"ל].

שם במירון שמחים - יכול להיות: שרבי שמעון נמצא כאן

לו. שיח שרפי קדש ח"ב רטז - פעם בל"ג בעומר אמר רבנו ז"ל: "שם במירון שמחים, אולם יכול מאד להיות, שרבי שמעון נמצא כאן!" (דארט איז מירון, רבי שמעון קער גאר זיין דא).

מדוע הרשב"י היה רשב"י, פיון שי'דע 'זאת'

לח. אנבי"ה ברזל, שיחות וספורים ממוהרנ"ת ז"ל מה - פעם אחת בא מוהרנ"ת ז"ל למשנה של (אבות פ"ג מ"א): "עקביא בן מהללאל אומר הסתכל וכו'", ונתלהב מאד מאד.

ואמר בזה הלשון: פארנואס איז רבי שמעון בר יוחאי געווען רבי שמעון בר יוחאי - ווייל ער האט דאס געוואוסט [המשנה הנ"ל]. פארנואס איז געווען דער האר"י הקדוש דער האר"י הקדוש - ווייל ער האט געוואוסט. פארנואס איז געווען דער בעל שם טוב הקדוש דער בעל שם טוב הקדוש - ווייל ער האט געוואוסט. פארנואס איז געווען דער הייליגער רבי דער הייליגער רבי - ווייל ער האט געוואוסט. פארנואס בין איך איך איך - ווייל איך ווייס!

[מדוע הרשב"י היה רשב"י פיון שי'דע זאת, ומדוע האר"י הקדוש היה האר"י הקדוש פיון שי'דע זאת [המשנה הנ"ל], ומדוע הבעש"ט היה הבעש"ט פיון שי'דע, ומדוע רבנו הקדוש היה רבנו הקדוש פיון שי'דע זאת, ומדוע אני כמו שאני פיון שאני יודע!].

[בספר 'אמרי פנחס' לרבי פנחס מקאריץ זיע"א, שער ה, נו: נתן שבח והודיה להשם יתברך: על שלא בראו בשנים שלא היה מצוי הזהר בעולם, כי הזהר הביאני לחיי עולם הבא. (נפח אחר: האט מיד דערהאלטן ביי אידישקייט - החזיקני ביהדות). ועין עוד בספר הנ"ל, דברים נפלאים בענין למוד הזהר הקדוש].

כל דברי הזהר הם אחד | דברי הקבלה, איש מפי איש עד משה רבנו | כל הענינים המבארים בזהר הקדוש במספר במנין, על פי שמות | היו להם כללים ולמוד ידוע על זה

לו. חיי מוהר"ן תנח - מי שבקי בזהר הקדוש, כל דברי הזהר הם אחד. הינו: "להמשיך שפע", "להמשיך משה רבות קדשא", ו"לקשר העולמות". ולפעמים מחבר שני דברים אלו, ולפעמים שני דברים אחרים כפי הענין.

ויש כמה דברים שהיו להם בקבלה איש מפי איש, פי כל דברי הקבלה הם בקבלה איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום, גם היה להם ספרים, ספרא דרב המנונא' וכו'. גם יש כמה דברים שגלו הם.

גם כל הענינים המבארים בזהר הקדוש במספר במנין, כגון בעניני ההיכלות וכיוצא, שנאמר בזהר שיש כך וכך פתחים, וכיוצא באלו הדברים הנאמרים בזהר במספר במנין, ומדקדק במנין בדקדוק גדול, כגון כך וכך אלפים ושבעים וארבע וכיוצא - כל זה היה על פי שמות שהיה קבלה בידם, שהיו להם כללים ולמוד ידוע על זה, כגון שם של מ"ב וכו'.

וכל אלו המספרים הנאמרים בזהר, הם כפי אותה הבחינה של אותו הענין שהיו יודעין שהוא על פי שם זה, או על פי כלליות, שלפעמים נכללין ונצטרפין השמות אלו באלו, על פי מספר השמות וכללותן.

דריכת הקשת בל"ג בעומר, הוא סגלה לבנים'

לד. ספר המדות, בנים ח"א סג - דריכת הקשת בל"ג בעומר, הוא סגלה לבנים'.

על ידי עיון עמק ב'סודות התורה', יוכל לפקד עקריות, ולרפאות חולאת חזק

לה. ספר המדות, 'סוד' ח"ב א - על ידי עיון עמק ב'סודות התורה' יוכל לפקד עקריות, ולרפאות חולאת חזק.

[בכוכביאור, שיחות וספורים ח"א יב: בספר המדות באות סוד. מבא: "שבעיין עמק בסודות התורה, יכולים לפקד עקריות

בל"ג בעומר נעשה בחינת "עד הגל הזה"

מג. לקוטי הלכות, תפלין ו, לה-לו-לז - וזה בחינת ל"ג בעומר - כי כל ימי הספירה מבררין ברורים על-ידי קדשת המחשבה, שזה עקר קדשת ימי הספירה, שהוא הכנה לקבלת התורה, לשמר מחשבתו אז ביותר מאד מאד וכו'. וביום ל"ג בעומר כבר זוכין לכל ישראל לברר ברורין הרבה, עד שנעשה בחינת ה'ג'ל' - מה שאמר יעקב ולבן (בראשית לא, נב): "עד הגל הזה", פמובא בכונות (ספירת העמר; מחברת הקדש, ספירת העמר).

הינו: כי 'יעקב' שהוא בחינת קדשת כלל ישראל, צריך לעשות 'גל ומצבה', שיהיו מחצות מפסיקות במחו בפני המחשבות רעות והרהורים הפאים מהסטרא אחרא, מבחינת לבן הארמי וכו'.

כי עקר הברור הוא בבחינת השבע-מדות, שמהם כל המחשבות שפראש וכו', כי המחשבות חולפין ועוברין על האדם כפי המדות (לקוטי מוהר"ן ח"א כט, בסוף). אך עקר המדות הם חמש - מחסד עד הוד, ויסוד ומלכות הם בחינת כלליות וכלליות-דכלליות (שערי הכפונות ספות פרק א).

נמצא: שביום חמישי משבוע חמישי שהוא ל"ג בעומר, כבר נגמר הברור של בחינת 'הוד', הן בבחינת השבועות, הן בבחינת ה'ימים'. ועל-כן אז הוא 'הוד שבהוד', ששם חשב כאלו נגמר הברור מאחר שעקר המדות עד 'הוד' פנ"ל. ועל-כן אז נעשה בחינת הג'ל הנ"ל, שהוא מפסיק במחשבה בין הקדשה והסטרא-אחרא - שלא תקרב עוד בערמימותה ורמאותה להכניס מחשבות-רעות חס ושלוים בהמה.

וכל-זה בכח הצדיקים הגדולים שהם בחינת 'התנוצצות משיח', שזהו בחינת רבי שמעון בר יוחאי זכר-צדיק לברכה, שזכה להסתלק אז - כי הוא התחיל להמשיך תקונא דיקנא, שהם תקוני השערות הקדושות, שמהם נמשכין עצות קדושות בלב לעמד בנגד המחשבות-רעות, שהם בחינת שערות דסטרא-אחרא וכו', כי בחוטי-השערה נצולין מהם.

וזה בחינת מה שהקדמונים נתנו סימן פל"ג: "שביום שחל פורים יהיה ל"ג בעומר" (שלהר-ערוך ארבע-חיים תכת, א), זה בחינת (איוב לח, כה): "מי פלג לשטף תעלה" - כי ה'מחשבות' הם בחינת 'שערות',

הרשב"י בתחלת הספר | רמז: שיש בו נשמת הרשב"י | רבי שמעון בר-יוחאי גימטריא רבי נחמן בן שמחה

לט. שיח-שופי-קדש ח"א רלד; נתביד הרב מטשעהרין ז"ל - אחד מאנ"ש נסע לאיזה עיר במרחקים, וילך לבית הרב להתאכסן אצלו וכו', וכשבא לביתו ראה הספר "לקוטי מוהר"ן" מנח על שלחנו וכו'.

השיב הרב: "אדמה, כי אין שום אדם תופס גדלת הספר הזה!" - ואמר עוד: הלא תראו בעיניכם: שבתחלת הספר תכף אחר השיר, נכתב המאמר מרבי שמעון בר-יוחאי, ומה שיכות לכתבו בתחלת הספר היקר הזה?! - נראה: שרבנו ז"ל רמז: שיש בו נשמת רבי שמעון בר-יוחאי - כי רבי שמעון בר-יוחאי גימטריא רבי נחמן בן שמחה" (553).

אם רבי אבא לא קבל ולמד מרשב"י רק מה שפתוב - אנחנו קבלנו יותר

מ. שיח-שופי-קדש ח"ב תקנח - פעם אמר מוהרנ"ת: "אם רבי אבא לא קבל ולמד מרשב"י רק מה שפתוב, היינו: הפתוב בספר-הזהר והתקונים. הרי אנחנו קבלנו מרבנו יותר!" [איוב רבי אבא האט מער נישט מקבל געווען נאר וואס ס'שטייט, האבן מיר פון רעבן מקבל געווען מער].

נשמזכירים הרשב"י, מזכירים תלמידו רבי אבא

מא. שיח-שופי-קדש ח"ב תשא - מוהרנ"ת ז"ל אמר: "נהוג בעולם, שבשמזכירים את משה רבנו, להזכיר גם את תלמידו יהושע. וכשמזכירים את רשב"י, מזכירים את תלמידו רבי אבא. וכשמזכירים את האר"י הקדוש, מזכירים את תלמידו רבי חיים וויטאל. וכשמזכירים את הבעל-שם-טוב הקדוש, מזכירים את תלמידו המגיד. וכשיזכירו את רבנו, יזכירו גם אותי.

אמירת ספרי רבנו ז"ל, מסגלת נמו אמירת ספרי הזהר והתקונים

מב. פונטי-אור, אנשי-מוהר"ן ח"ב כו - מוהרנ"ת ז"ל אמר: אמירת ספרי אדמו"ר ז"ל, שהם הלוקוטי-מוהר"ן, וספר-המדות, והספורי-מעשיות, והשיחות שלו - האמירה לבד מסגלת להנשמה כמו אמירת ספרי הזהר והתקונים.

ונקראים 'שטף' כמו שפרש רש"י שם: "שכל שערה יש לה גומא בפני עצמה ואלמלי שתי שערות יוצאות מגומא אחת - מחשיבין מאור עיניו של אדם". וכמו־כן הוא במחשבות שבמה, שאי־אפשר שיפנסו שתי מחשבות בפעם־אחת בשום אופן, כי אין המח מחזיק כי אם מחשבה אחת.

ועל־כן נקראים ה'שערות' ה'מחשבות': 'שטף' - כי מחמת רדיפת המחשבה, נדמה באלו הם שוטפים ואי־אפשר לעמד נגדם, אבל באמת: כל מחשבה ומחשבה, יוצאים בזה אחר זה מהמח, ואי־אפשר לשני מחשבות שיהיו ביחד בשום אופן וכו'.

וזה בחינת 'פורים' שנקרא על שם ה'פור', שמשכיבין אז בחינת תקון הגורל של הפהן גדול ביום הפורים, כי "פורים בבחינת יום פורים" (תקוני־זוהר נז), כי פורים הוא הנבעת המן־עמלק, שהוא בחינת פגם־הברית וכו', שעקר אחיזתו על־ידי פגם המחשבה שבראש חסו־שלום וכו'. ובפורים מכניעין אותו, כי נמשך אז בחינת תקון הפור שהוא הגורל של יום־הפורים וכו'.

וזהו בחינת ל"ג בעמר - שאז הוא בחינת 'תקון המחשבה' שעוסקין בספירה כנ"ל, וזה בחינת פלג, בחינת "מי פלג לשטף תעלה", וכנ"ל.

כל השמחה היא, שזכינו שהיה צדיק וקדוש בזה, שגלה תורה נוראה בזאת, ותקן תקונים פאלה | גמר דיקא על־ידי הסתלקותו | המשיך תקונים פאלה, שבכל דור ודור עד הסוף, כל מי שירצה לשוב, יוכל להתקרב להשם יתברך מכל מקום שהוא

מד. לקוטי־הלכות, תפלת־המנחה ז, נו -

ועקר התקון היה על־ידי רבי שמעון בן יוחאי וחבריו, שאמר (זהר אדרא־רבה נשא קכת): "תמן יאות הוי למדחל, אנן בחביבותא תליא" [שם היה ראוי לפחד, אבל אצלנו הדבר תלוי באהבה שבינינו], כמובא בדברי אדמו"ר ז"ל (ח"א סא), כי רבי שמעון בן יוחאי עסק בזה ביותר, לתקן הצמצומים, לתקן בחינת כלים, להמשיך אור האין־סוף לגלות אלקותו בעולם,

שזהו בחינת כל ספר זהר־הקדוש, בפרט האדרא־רבא ואדרא־זוטא. שעל־ידי־זה המשיך ותקן וגלה צמצומים נפלאים, שהם בחינת "מצחא, ועיניו, ותקוני דיקנא־קדישא" וכו' [מצח והעינים ושלוש עשרה

תקוני הזקן הקדוש], שכלם בחינת צמצומים נוראים להשיג על־ידי־זה אור האין־סוף, פידוע ומוכן לכל מחצדי תקלא [קוצרי השדה - פנוי לצדיקים העוסקים בסודות־התורה, וקוצרים מהמלכות הנקראת שדה].

ועל־כן אמר: "בזהר דא יפקון מן גלותא" [בזהר הזה יצאו מן הגלות] - כי על־ידי תקון הצמצומים כנ"ל, על־ידי־זה עקר תקון התשובה, שעל־ידי־זה עקר הגאולה וכו'. ועל־כן הבטיח (שבת קלח:): "שהתורה לא תשתכח מישראל על־ידי", כמו שכתוב (דברים לא, כא): "כי לא תשכח מפי זרעו" - וכמו שגלה אדמו"ר ז"ל על־זה, עין בתחלת הספר לקוטי־מזהר"ן.

ועל־כן נסתלק רבי שמעון בן יוחאי כנ"ל בעמר, ונהגין בארץ־ישראל לעשות שמחה גדולה בהלולא דיליה, מה שלכאורה היה ראוי לבכות ולהצטער מאד על הסתלקותו?

אך בודאי מנהג ישראל תורה - כי כל השמחה היא: מה שזכינו שהיה צדיק וקדוש בזה שגלה תורה נוראה בזאת, ותקן תקונים פאלה בתורתו הקדושה, עד שעל־ידי־זה אנו בטוחים: שלא תשכח התורה מפי זרענו.

וזה גמר דיקא על־ידי הסתלקותו, שאז דיקא תקן הפגם של תלמידי רבי עקיבא שמתו קדם זמנם. וגלה אז ה'אדרא־זוטא, מלבד מה שגלה כל ימי חייו ה'אדרא־רבא' ו'ספרא־דצניעותא' וכל ספר 'זהר־הקדוש' - שעל־ידי כל זה המשיך תקונים פאלה, שבכל דור ודור עד הסוף, כל מי שירצה לשוב - יוכל להתקרב להשם יתברך מכל מקום שהוא, על־ידי תקון הצמצומים שתקן בחייו - ובפרט ביום הסתלקותו הקדוש, כי "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם" (חלין ז).

כי עכשו כל קיום התורה וכל תקונתנו, הוא על־ידי גדולי הצדיקים שנסתלקו וכו' - שמאחר שכבר היו אלו הצדיקים בעולם, וגמרו התקון בשלמות, אף־על־פי שהקרחו להסתלק מחטא אדם־הראשון ומחטאי הדורות, אבל מאחר שכבר היו ונסתלקו, הם חוזרים וממשיכים אור האין־סוף בתקונים נפלאים ונוראים, באופן שיוכלו הכל להתתקן, וכנ"ל.

ועל־כן רבי שמעון בן יוחאי וחבריו, היו התקון של תלמידי רבי עקיבא שמתו אז - כי מיתת תלמידי רבי עקיבא, זה בחינת 'מיתת־המלכים', בחינת 'שבירת־כלים', שמשם גזרת המיתה. ורבי שמעון בן

'תקון-המלאך' שנקרא "עיר וקדיש" | ל"ג בעומר, לשון גילה ושמחה

מז. לקוטי הלכות, ראש-חדש ו, ט -

צריכין להמשיך תקון המאכלים על-ידי שמחה, כמו ששמבאר (לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה). וזה בחינת ל"ג בעומר, "שאז נוהגין בו שמחה גדולה" (פרי-עצ-חיים, ספירת-העמר ז), שהוא בחינת 'תקון-המלאך' שנקרא (דניאל ד, י): "עיר וקדיש", שהוא בחינת רבי שמעון בן יוחאי, שכל שמחת ל"ג בעומר על-ידו. פי רבי שמעון הוא בחינת עיר וקדיש מין שמיא נחית (כמבאר בתחלת הספר לקוטי-מוהר"ן, עין-שם).

וזה בחינת (בראשית לא, מז): "ויאכלו שם על הגל" - פי "הגל" של יעקב אבינו, מרמז על ל"ג בעומר, כמובא בכונות ל"ג בעומר (פרי-עצ-חיים, ספירת-העמר ז), שמרמז בפסוק (בראשית לא, נב): "עד הגל הזה" וכו', עין-שם.

וזהו "ויאכלו שם על הגל", "ויאכלו" דיקא - פי הגל בחינת ל"ג בעומר, שאז מחזקין המלאך על-ידי שמחה, שהוא 'תקון-המאכלים' כנ"ל.

וזהו בחינת ג"ל, שהוא בחינת ל"ג בעומר, לשון גילה ושמחה, בחינת (משלי כג, כד): "גיל גיל אבי צדיק" - פי אז נמשך בחינת גילה ושמחה שהוא 'תקון-המאכלים', כנ"ל.

תקון רבי עקיבא וחבריו, תקון המשפט

מז. לקוטי הלכות, ראש-חדש ו, יג - ועליכן

אמר רבי עקיבא (בראשית-רבה כד, ז; ספרא קדושים ד; ירושלמי נדרים פ"ט ה"ד): "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח), זה כלל גדול בתורה - פי כל התורה נקראת 'משפט' וכו', ששם אהבה הקדושה שורה. ועליכן תלמידי רבי עקיבא שפגמו באהבה, שהוא פגם-המשפט, מתו ב"מיה-הספירה" שאז עוסקין ב'תקון-המשפט'.

והתקון על-ידי רבי שמעון בר יוחאי וחבריו, שאמר (זהר נשא אדרא-רבא קכח): "אנן בחביבותא תליא" - לתקן האהבה הנ"ל. פי רבי שמעון בר יוחאי, עסק ביותר במעשה-מרפבה, שהם כל סודות-הקבלה שגלה - שכליזה הוא בחינת 'קשר-המרפבה' ששם 'אהבה-הקדושה' שורה, שזהו בחינת 'תקון-המשפט'.

ועליכן הלולא דרבי שמעון בר יוחאי, הוא בימי הספירה בל"ג בעומר (פרי-עצ-חיים, ספירת-העמר ז) - פי עקר 'תקון-הספירה', הוא על-ידי 'קשר-המרפבה',

יוחאי וחבריו שהיו התקון שלהם - פעלו: שחזרו ותקנו תקונים נפלאים ונוראים על-ידי נשמת הצדיקים תלמידי רבי עקיבא שמתו אז, שזה סוד תקון 'שבירת-בלים' ומיתת-המלכים' - שמאחר שהיו כבר אורות האלה ונסתלקו, אבל על-פלפנים רשימו נשאר, ועל-ידי-זה יכולים ביותר לתקן בלים וצמצומים נפלאים ונוראים וכנ"ל.

"רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום" (חגיגה יד:) - ועליכן היה ראוי שכל התקון הנ"ל יהיה על-ידו, אבל תלמידיו פגמו על-ידי המחלקת שביניהם, ועל-כן מתו בין פסח לעצרת - והתחיל התקון על-ידי רבי שמעון בן יוחאי וכו'.

השמחה בהלולת הרשגי | יכולים לבוא על קברם אפלו הגרוע שבגרועים הרשע שגרשעים, ולהתתקן

מז. לקוטי הלכות, ראשי-פרקים

לתפלת המנחה - עליכן עתה עושין הלולא

של רבי שמעון בן יוחאי, ששמחים על שבאים על קברו, פי עתה עקר התקון על-ידי קברי צדיקים כאלו וכו', שאנו זוכים לתקן הצמצומים וכו', על-ידי שבאים על קבריהם הקדושים, פי כבר עשו פעולות נוראות כאלו מאז ועד עתה, שיכולים לבוא על קברם אפלו הגרוע שבגרועים הרשע שגרשעים, ולהתתקן על-ידי-זה.

ל"ג בעומר היא גם כן יום השגת התורה | ל"ג בעומר בחינת "ג"ל עיני"

מז. לקוטי הלכות, ראש-חדש ג, בסוף -

הפוסקים נתנו סימן: 'פלג': "שביום שחל פורים חל ל"ג בעומר" (שלח-ערוך ארח-חיים תכה, א). פי 'פורים' ו'ספירת-העמר' הם בחינה אחת. ו'השגת-התורה' שבי"ום-החמשים' שהוא 'שבועות', הוא על-ידי בחינת 'פורים' - דהינו: על-ידי 'מפלת המן עמלק'.

ול"ג בעומר היא גם כן יום השגת התורה של ימי-הספירה, פי הוא יום הלולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי, שהשיג אז מה שהשיג, ועליכן הוא חל ביום שחל פורים, פי השגת הספירה הוא על-ידי בחינת פורים (עין-שם בפנים).

וזה ל"ג בעומר, בחינת (תהלים קיט, יח): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" - בחינת השגה שמשגיגין אז, כנ"ל.

שהוא בחינת 'תקוני-המשפט' שרבי שמעון בר יוחאי עסק בזה, פנ"ל.

אתעטף רבי שמעון, בחינת 'ציצית'

מט. לקוטי-הלכות, פסח ז, נד - וזה שעושיין ל"ג בעומר יום-טוב. כי אחר שזכינו לספר ל"ב ימים, בנגד ל"ב חוטיין שבציצית - אז נמתק הדין שמשם אחיזת הכפירות, ואז נמשך עלינו ביותר אור של שבועות, שהוא אור עתיקא, שהוא בחינת 'תליסר תקוני-דיקנא', בחינת 'ציצית'.

ועליין אז נסתלק רבי שמעון בר יוחאי ז"ל (פרי-עץ חיים, ספירת-העמר ז) - כי הוא גלה ונתקן בחינת 'תליסר תקוני-דיקנא' שגלה בהאדרא-קדישא, שהם בחינת 'ציצית'. ועליין כשהתחיל לגלות האדרא (זהר האזינו רפז): "אתעטף רבי שמעון" - "אתעטף" דיקא, כי שם בחינת 'ציצית', פנ"ל, וזה נמשך בל"ג בעומר פנ"ל.

בטול הפעם והקפידות, והמשכת אהבה וחסד | המשכת העשירות דקדשה

ג. לקוטי-הלכות, פורים ה, יט-כ - ועליין תלמידי רבי עקיבא נסתלקו בימי העומר, עליידי הקפידות שהיו ביניהם, ועליידייזה לא המתיקו ובטלו את הפעם פראוי, ועליין נסתלקו בימי העומר דיקא, שאז עוסקים לבטל הפעם, והם פגמו בזה. ועליין כן אמר רבי שמעון בר יוחאי (זהר אדרא-רבא נשא קכה): "אנן בחביבותא תליא" - כי זה עקר התקון, לבטל הפעם והקפידות, ולהמשיך אהבה וחסד, וכנ"ל.

וזה בחינת ל"ג בעומר [בחינת עשירות שבא עליידי כבישת פעם דיקא, עירושם בפנים עלפי תורה ח"א נט] - שהוא בחינת (בראשית לא, נב): "עד הגל הזה", כפומבא בפתבים (מחברת-הקדש ספירת-העמר) - כי לכן רדף אחר יעקב עם כל נפשות ביתו, ועקר הקנאה היה על עצם העשירות שאסף בביתו וכו', ולולא השם-יתברך היה בעוזרו של יעקב, היה לכן עוקר את הכל חסוֹשֵׁלֹם וכו'.

ועקר התגרות לכן על יעקב היה, על העשירות שאסף שם, שבו היו תלויים נפשותינו וכו'. וכשהציל השם-יתברך את יעקב מלפון ונשאר העשירות עם הנפשות הקדושות אצלו, נאמר שם: "עד הגל הזה וכו' אם אני לא אעבר אליך וכו'".

ושם מרמז סוד ל"ג בעומר, ואז הוא עקר המתקת-הדינים של ימי הספירה, שעליידייזה נמשך העשירות אל הקדשה, ומכניעין קלפת לכן הארמי שמתגרה בעשירות-דקדשה, כי ממשיכין בחינת "עד הגל הזה" וכו' - שהוא בחינת הכנעת לכן הארמי נגד יעקב אבינו, וחוזר כל העשירות והנפשות אל הקדשה.

רבי שמעון בחינת 'ושמעו הולך בכל המדינות'

נא. לקוטי-הלכות, סימני בהמה וחיה-טהורה ד, ו - 'רבי שמעון בן יוחאי', "שמא גרים" (זהר בראשית נח: נח ס. ועוד), כי 'שמעון' בחינת (אסתר ט, ד): "ושמעו הולך בכל המדינות".

הרשב"י עולה בהלולא שלו בכל שנה ושנה למעלה יותר ויותר

נב. לקוטי-הלכות, גבית-חוב-מהיתומים ג, יט - וזה בחינת הלולא דרשב"י, כי בכל שנה ושנה ביום הלולא דילה עולה למעלה יותר ויותר. ועקר כל העליות הם לבחינת א"ה. וכל מה שעולה למעלה יותר, הוא ממשיך הארה יתרה מבחינת א"ה, לבחינת "מלא כל הארץ כבודו", שעליידייזה יש לנו פח יותר לחפש ולבקש אותו יתברך תמיד, עד שגם אנחנו נזכה למצאו, ולא נשכח אותו ותורתו ומצותיו לעולם, בבחינת "כי לא תשכח מפי זרעו", שפרמז בזה שבזכות רשב"י לא תשתכח התורה, פמו שהבטיח לנו: "שבזהר דא יפקון מן גלותא".

כי אפלו פשנופליין למקומות הרחוקים מהקדשה מאד, שזה בחינת 'שכחת-התורה', אף-על-פי-כן עליידי שאינם מיאשין עצמן, רק שואליין ודורשיין ומחפשיין משם כבודו יתברך, בבחינת 'איה מקום כבודו', עליידייזה יכולין לזכות לעלות לבחינת ה'מאמר-סתום' ד'בראשית', שהוא בחינת 'איה', בתכלית הקדשה.

והכל בכח ה'צדיקי-אמת', רשב"י וחבריו, שזכו לעלות ולהשיג ה'מאמר-סתום' בתכלית הקדשה העליונה, עד שזכו להמשיך משם סתרי-תורה ורזין נפלאים, שזה בחינת ה'שבועין-אנפין' שב'תקונים' שגלה רשב"י ז"ל על תבת 'בראשית', שהוא בחינת ה'מאמר-סתום'.

כַּאֲשֶׁר אָנֹכִי רוֹאֶה בְּכָל-עֵת צִיּוֹן הַרְשִׁב־י, וְכִלְתָּה נַפְשִׁי לַפְּרָח אֲלִיו | צְרִיכִין לָזֶה הַכְּנָה וְנִסְיָעָה יוֹתֵר מִלְּבוֹא לְאוֹמָאן

גג. עָלִים-לְתְרוּפָה, מִכְתָּב מֵרַבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרֵנ"ת ז"ל (ג עקב תרכ"ח) - וּבִפְרָט כַּאֲשֶׁר אָנֹכִי רוֹאֶה בְּכָל-עֵת, צִיּוֹן-הַקְּדוֹשׁ שֶׁל כְּבוֹד הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, מִמָּשׁ עוֹמֵד לִנְגַד עֵינַיִם, וְכִלְתָּה נַפְשִׁי לַפְּרָח אֲלִיו.

אֲךְ לְבוֹא לְשֵׁם - צְרִיכִין לָזֶה הַכְּנָה וְנִסְיָעָה יוֹתֵר כַּאֲשֶׁר מֵאֲתָנוּ לְבוֹא לְאוֹמָאן. מָה אוֹכַל לְשַׁעַר לְכֶם הַדְרָךְ לְשֵׁם, הָרִים וּבִקְעוֹת וּגְבָעוֹת, מִשְׁטָחִים בְּצִרְרוֹת אֲבָנִים גְּדוֹלִים וְקִטְנִים. הַכֹּל: צְרִיכִין רַק לְכַסֵּף וּלְהַשְׁתַּוְּקָק לְטוֹב הַזֶּה.

וּבַחֲסִדֵי-הַשֵּׁם מוֹכֵן אָנֹכִי בְּעֲזָרְתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבוֹא לְשֵׁם אִם-יִרְצֶה-הַשֵּׁם עַל עֶרְב־רֵאש־חֹדֶשׁ אֲלוּל הַבֵּא-עֲלֵינוּ-לְטוֹבָה, יְהִי הַשֵּׁם עִמִּי וְיִוָּשִׁיעֵנִי בְּכָל-טוֹב, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

מֵרַב הַחַיּוֹת וְהַתְּשׁוּקָה לֹא הִרְגַּשְׁתִּי מַה שְׁנַעֲשֶׂה עִמִּי | הֵיכָן אָנֹכִי שׂוֹכְנִיתִי לְבוֹא עַד נַה לֹּמַר הַתְּפִלָּה הַנוֹרָאָה שֶׁל הַרְשִׁב־י עַל קְבֻרוֹ הַקְּדוֹשׁ | מֵרַב הַחַיּוֹת שְׂוֹכְנִיתִי לְהִיּוֹת בְּמֵרוֹן, הֵייתִי בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, וּמֵאֵז נִפְתַּח לְבִי

גד. עָלִים-לְתְרוּפָה, מִכְתָּב מֵרַבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרֵנ"ת ז"ל (א נח תרכ"ט) - שׁוֹב לֹא הֵייתִי בְּקוֹ הַבְּרִיאָה, וְהָיָה לִי מִזֶּה מְנִיעָה לְנִסְעָה עַל עֶרְב־רֵאש־חֹדֶשׁ אֲלוּל לְמֵרוֹן, אֲשֶׁר נִכְסַף נִכְסַפְתִּי לָזֶה מְאֹד. אֲךְ בְּעֲזָרְת־הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּיוֹם א' אֲשֶׁר לִפְנֵי עֶרְב־רֵאש־חֹדֶשׁ, הִקַּל אֶז הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִמְּנֵי הַמְּחוּשׁ. וְנִתְגַּבְּרְתִּי וְנִסְעֵתִי לְשֵׁם, וּבֵאתִי לְשֵׁם לְפָנֹת-עֶרְב.

וּמֵרַב הַחַיּוֹת וְהַתְּשׁוּקָה שֶׁהָיָה לִי בְּשֵׁם, לֹא הִרְגַּשְׁתִּי מַה שְׁנַעֲשֶׂה עִמִּי כֹּל, וְכָל אֲשֶׁר מֵצֵא יָדִי לַעֲשׂוֹת עֲשִׂיתִי. כִּי הַזְּכָרְתִּי בְּכָל פֶּעַם בַּחֲסִדֵי-הַשֵּׁם, וְאָמַרְתִּי לְלִבִּי: "הֵיכָן אָנֹכִי אֲשֶׁר אָנֹכִי בְּעֶרְפִי זְכִיתִי לְבוֹא עַד כֹּה לֹמַר הַתְּפִלָּה הַנוֹרָאָה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עַל קְבֻרוֹ הַקְּדוֹשׁ!"

וְשִׁפְכְתִי שִׁיחֵי הַרְבֵּה מִקִּירוֹת לְבִי עַל צִיּוֹן שְׁלוֹ הַקְּדוֹשׁ, וְגַם קִצַּת עַל צִיּוֹן בְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ כְּבוֹד הַרְבֵּה אֲלַעֲזֵר, זְכוּתִם-יִגְוֵן-עֲלֵינוּ, וְגַם הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה יִצְחָק נִפְחָא. וְאַחֲרֵי זֶה הִלְכְתִּי עַל צִיּוֹן-הַקְּדוֹשׁ שֶׁל

הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה יוֹחָנָן הַסַּנְדְּלָר, גַּם בְּשֵׁם נִפְתַּח לְבִי בְּשִׁיחָתִי. וּמִשֵּׁם הִלְכְתִּי לְהַמְעָרָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל כְּבוֹד הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ הִלַּל הַנְּשִׂיאִים עִם תְּלַמִּידוֹ הַיְקָרִים.

וְלֹא אוֹכַל לְשַׁעַר לְכֶם גְּדֹל הַחַיּוֹת שֶׁהָיָה לִי בְּשֵׁם. וְנִתְתִּי שִׁבַּח וְהוֹדִיָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל עֵת, אֲשֶׁר זְכִיתִי לְהִיּוֹת בְּגוּרֵל שֶׁל הַנַּחַל נוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה זְכַר-צַדִּיק וְקְדוֹשׁ-לְבָרָכָה, וְתַלְמִידוֹ הַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר בְּכַחַם זְכִיתִי לְטַעַם טַעַם קְדוּשַׁת הַמְּקוֹם הַזֶּה. וְהֵייתִי מִלֵּא שְׂמֵחָה.

וּבְעֲזָרְת־הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַזְּכָרְתִּי אֶתְכֶם בְּלִבִּי לְטוֹבָה וְכוּ', וְהַתְּפִלָּתִי כְּכֹל אֲשֶׁר מֵצֵאָה יָדִי לְבַקֵּשׁ עֲבוּרִים, וְהַשֵּׁם יֵאָזֵן תְּפִלָּתִי, וְיִוָּשִׁיעֵנוּ מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ לְטוֹב לָנוּ כֹּל הַיָּמִים מֵעַתָּה וְלִנְצַח אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

אַחֲרֵיכֶן נִסְעֵתִי מִמֵּרוֹן חֲזָרָה לְבֵיתִי, הִרְגַּשְׁתִּי מִחְלִישַׁת כֹּחִי, וּבִפְרָט הַנִּסְיָעָה עַל הַחֲמוֹר אֲשֶׁר אֵין יְכוּלִין לְשַׁעַר זֹאת. וּבְעֲזָרְת־הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בָּאתִי לְבֵיתִי לְשָׁלוֹם בְּלִי פָּגַע, אֲךְ עֵינַי וְיָגַע מְאֹד. וְלֹא הֵייתִי בְּקוֹ הַבְּרִיאָה כֹּל הַשָּׁבוּעַ.

אֲךְ בְּעֲזָרְת־הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵרַב הַחַיּוֹת שְׂוֹכְנִיתִי לְהִיּוֹת בְּמֵרוֹן, הֵייתִי בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, וְקִבַּלְתִּי הַכֹּל בְּאַהֲבָה. וּמֵאֵז נִפְתַּח לְבִי לְהַתְּמַדָּה לְלַמּוּדֵי הַטוֹב, אֲךְ לֹא יְכַלְתִּי לְהוֹצִיא מִכַּח אֶל הַפֶּעַל לְרַב חֲלִישוֹת כֹּחִי וְכוּ'.

זו חֲתָנָה יְפָה, נְדָאִי לְנִסְעָה מֵאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם לְרֹאוֹת הָעִנְיָן הַזֶּה | גְּדֹל הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיָה הַיּוֹם עַל הַנִּסְיָעָה, לֹא הָיָה מֵעוֹלָם | לֹא הָאִמְנַנְתִּי אִם לֹא רָאִיתִי בְּעֵינַי | הִיָּה מְקוֹם לְכַנֵּס לְתוֹךְ הַמְּדֻרָשׁ | גְּדֹלָה הַשִּׂמְחָה עַד לְשָׁמַיִם | הַיְלָדִים מִתְּגַלְּחִים חֲאֵלֵאקָן | זֶה עִנְיָן נִפְלֵא מְעִשֵׂי רַבִּי שְׁמַעוֹן | זְכִיתִי לְעַמֵּד אֲצֵל הַצִּיּוֹן מִמָּשׁ, וְאָמַרְתִּי הַתְּפִלָּה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁלָּנוּ שְׂנַתִּיפְדָה עַל תְּקַף קְדוּשָׁתוֹ | בַּל תִּשְׁכַּחוּ מַה שְׂכַתּוּב בְּסִיּוּם דְּבַרֵּי קְדוּשׁוֹ "וְכוּ"

זה. עָלִים-לְתְרוּפָה, מִכְתָּב מֵרַבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרֵנ"ת ז"ל (י"ו ו ערב-שבת-קדש, תרכ"ט) - אֶתְמוּל לְפָנֹת-עֶרְב תִּתְּפֹלָה לְקַל, בָּאתִי מִהַלּוּלָא-קְדִישָׁא (הַלּוּלֵת הַרְשִׁב־י זִיע"א ל"ג בְּעֵמֶר בְּמֵרוֹן). בְּנֵי שִׁיחֵיו: מָה אוֹכַל לְשַׁעַר לְכֶם גְּדֹל יְקָרְת־הַדְּבָר הַזֶּה, אֲבָרַךְ בְּכָל לְבִי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר עַד כֹּה עֲזָרְנִי.

ס'איז א פיינע חתנה, מען מעג פארן [זו חֲתָנָה יְפָה - פְּדָאִי לְנִסְעָה] מֵאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם לְרֹאוֹת הָעִנְיָן הַזֶּה, וְגִדְל תְּקוּף הָאִמּוּנָה-קְדוֹשָׁה שֶׁיֵּשׁ לְכֹל אַחֲיֵנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁיחֵיו בְּזֶה. בָּאִים אֲנָשִׁים מִקְצֵה אֶרְצוֹת, וְגַם

מִטְשַׁעֲרָקְסִיעַ הָיוּ כַּמָּה אֲנָשִׁים מְכַבְּדִים, וּמְפַזְרִים הוֹן רַב. וְאִינֶם בּוֹכִים כְּלָל, רַק שְׂמֵחִים כָּל הַלַּיְלָה, וְתַכְּף בַּבֶּקֶר נוֹסְעִים לְדַרְכָּם.

וְגַדֵּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁהָיָה הַיּוֹם פָּה עַל עֵינָיו הַנְּסִיעָה הַזֹּאת, לֹא הָיָה פְּזֹאת מְעוֹלָם, כִּי יָרַד הַגֶּשֶׁם שְׁנֵי יָמִים רְצוּפִים יוֹם ד' וְיוֹם ה', וְכָל תּוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ פָּה אִינֶם בְּזָכְרָם שֶׁיְהִיָּה בַּעַת הַזֶּה גְּשָׁמִים כְּאֵלוֹ. וְכָל אֲנָשֵׁי הָעִיר הַזֹּאת לֹא נָסְעוּ עַד יוֹם ל"ג בַּעֲמֹר בַּבֶּקֶר. כִּי עַל הַלַּיְלָה לֹא הָיָה בְּאִפְשָׁרֵי לְבֹא לְשָׁם, כִּי הִחְצַר הוּא רַק בַּחֲזֻקַת הַפְּרַעַנְקוֹן [עֲדוּת־הַמְּזוּרָח], וְכָל הַבְּתִים שֵׁישׁ בְּשָׁם מְשֻׁפְּרִים לְהַפְּרַעַנְקוֹן שְׂבָאִים מְאֲרָצוֹת אַחֲרֵים מְשֻׁנָּה לְשָׁנָה גְּבִירִים מְפָרְסָמִים, וְהַמְּדַרְשׁ מְלֵא מְפָרַעַנְקִיּוֹת [בְּנֹת עֲדוּת־הַמְּזוּרָח] מְפָה אֶל פֶּה.

רַק בְּכָל שָׁנָה בְּאֲשֶׁר הַחֲמָה זֹרְחָת, כָּל אֲנָשֵׁי צֶפֶת עוֹמְדִים הַחוּצָה עַל הַגְּנוֹת, וּבַתּוֹךְ הַחֲצַר, וְעוֹשִׂים לְעִצְמָם סְפּוֹת אֲרָעִי, וְכַהֲיוֹם, זֹאת הַנֶּ"ל בְּלִתֵּי אִפְשָׁרֵי, לְסַבֵּת הַגְּשָׁמִים בְּאִין מַעֲצוֹר.

וְעָשׂוּ פֶה הַדְּלָקָה גְּדוֹלָה. הַהַדְּלָקָה פֶּה הָיָה אֲצֵל בֵּית־הַכְּנֶסֶת שֶׁל כְּבוֹד הָאָר"י זְכַר־צַדִּיק־וְקְדוֹשׁ־לְבָרָכָה בְּשִׁמְחָה רַבָּה, וְהַהַדְּלָקָה נִרְאִית עַד הַמִּירוֹן. וְתַהֲלָה לְקַל רְקֹדְנוּ הַרְבֵּה בַּתּוֹךְ שְׁטַף הַגֶּשֶׁם, וְאַחֲרֵי כֵן בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְהַכֵּל בְּאַהֲבָה וּבַחֲבָה.

אָךְ בַּיּוֹם ל"ג בַּעֲמֹר בַּבֶּקֶר הַשָּׁמַם, בַּתּוֹךְ שְׁטַף הַגֶּשֶׁם, הַתְּחִילוּ אֲנָשֵׁי פֶה לְנַסֵּעַ לְשָׁם.

מָה אָמַר לָכֶם, לֹא הָאֲמַנְתִּי כִּי יִסְפַּד לִי אִם לֹא רְאִיתִי בְּעֵינַי. נָסְעוּ אֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטַף, גַּם יוֹנְקֵי־שָׁדַיִם, וְהַגֶּשֶׁם שְׁטַף אוֹתָם, וְכָל הַדֶּרֶךְ הָיָה מְלֵא שְׂמֵחָה לְגַדֵּל חֲבִיבוֹת הַדָּבָר הַזֶּה. וְטָרַם בָּאוּ לְשָׁם, כְּבָר נָסְעוּ קֶצֶת פְּרַעַנְקוֹן.

וְהָיָה מְקוֹם לְכַנֵּס לַתּוֹךְ הַמְּדַרְשׁ, וּמְקַדֵּם אָמַר כָּל אֶחָד כָּל מַה שֶּׁבִּלְבוֹ, וְשִׁפְכוּ הַרְבֵּה דְמַעוֹת מְקִירוֹת לָבָם.

וְאַחֲרֵי־כֵן בְּעֲזַרְתֵּי־הַשָּׁם־יִתְבַּרְךָ, גְּדֹלָה הַשְּׂמֵחָה עַד לְשָׁמַיִם, וְהָיָה קְלִינְעֻט וּפְאָק [תַּף וּמְצַלְתִּים], וְכָלֵם בְּפִיָּהֶם מְזַמְרִים נְגוּנִים נְפִלְאִים, וְהַיְלָדִים מַתְּגַלְחִים שְׁקוֹרִין פֶּה חֵאלֵאקוֹן [חֲלָקָה]. וְהָעֵינָן הַזֶּה הוּא דָּבָר נְפִלְאֵי, כִּי יֵשׁ לָהֶם שִׁירִים לְזֶה, וּמְרַקְדִים עִם הַיְלָדִים בַּתְּנוּעוֹת נְפִלְאִים, מְמַשׁ כְּלָתָה נְפִשִׁי בְּנַעַם הַדָּבָר הַזֶּה. וְהַיְלָדִים דְּפָה, הַמָּה מְחַכְמָים נְפִלְאִים לֹא נִרְאָה פְּזֹאת. הַכְּלָל: עִם אִיז א [זֶה] עֵינָן נְפִלְאֵי, מַעֲשֵׂי רַבִּי שְׁמַעוֹן.

וְאֲנֹכִי תַהֲלָה לְקַל, זְכִיתִי לְעַמֵּד אֲצֵל הַצִּיּוֹן מְמַשׁ, וְאַמְרָתִי הַתְּפִלָּה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁלָּנוּ שְׁנַתִּי־סְדָה עַל תַּקְוָה קַדְשָׁתוֹ.

וְנִשְׂאֵתִי עֵינַי לְמָרוֹם, וְנִתְתִּי שְׁבַח וְהוֹדִיָּה לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁר אִישׁ כְּעַרְכִּי יִזְכֶּה לְעַמֵּד בַּיּוֹם הַזֶּה עַל צִיּוֹן שְׁלֹו הַקְּדוֹשׁ. וּפְרַשְׁתִּי שִׁיחֵי מְקִירוֹת לְבִי, וְזַכַּרְתִּי כָּל הַנְּפִשׁוֹת הַנִּרְשָׁמִים אֲצֵלִי.

וְאַחֲרֵי־כֵן רְקֹדְתִי בְּרוּךְ־הַשָּׁם הַרְבֵּה בְּשִׂמְחָת לְבָבִי - עַד שְׂמֵתוֹךְ הַרְקִידָה יִשְׁבְּתִי עֲצָמֵי עַל הַחֲמוֹר לְחֻזְרָה. וְגַם זִוְגְתִי תַחֲוִיהַ הִיָּתָה עִמִּי, וְתַהֲלָה לְקַל בְּאֵנוּ לְבִיתִי לְשָׁלוֹם כְּלִי שׁוֹם מְכֻשׁוֹל, רַק עֵינַי וְיָגַע, הַשָּׁם יַחֲזֵק אֶת כַּחֲנוּ וְכוּ'.

וּבַל תִּשְׁכַּחוּ מַה שֶּׁפָּתוּב בְּסִיּוּם דְּבָרֵי קְדָשׁוֹ שֶׁל הַהַתְּגַלּוֹת הַצַּדִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי "וְכוּ" (לְקוּטִי - מוֹהַר"ן ח"א בַּתְּחֵלֶת הַסֵּפֶר, וְהַהַמְשָׁךְ הוּא בְּחַיִּי־מוֹהַר"ן קַפְט, מוֹבָא לְעִיל). תְּשִׁימוּ לֵב לְזֶה הַתְּבָה "וְכוּ", וְתַבִּינוּ קֶצֶת דְּבָרֵי הַנֶּ"ל, וְדִי לְמַבִּין. יְהִי הַשָּׁם עִמָּנוּ מַעֲתָה וְלִנְצַח, לְהִיּוֹת בְּגוֹרְלָנוּ עַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

אֲמַרְתִּי הַתְּפִלָּה הַשֵּׁנִי לּוֹמַר שָׁם, אִיךְ נִפְתַּח לְבָבִי בְּאֲמִירָתָה, אִם לֹא בָאתִי לְזֶה הָעוֹלָם רַק בְּשִׁבִיל זֶה, דִּי

זוּ. עָלִים־לְתַרוּפָה, מִנְתָּב מַרְבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהַר־נִ"ת ז"ל (ג' תבוא תרכ"ט) - וְתַדְעוּ: אֲשֶׁר תַּהֲלָה לְקַל הָיִיתִי בְּשָׁבוּעַ עֲבָרָה בְּמָרוֹן, וְנִתְעַפְּבִתִי בְּשָׁם שְׁלֹשָׁה מַעַת־לַעַת, מִן יוֹם ב' לַפְּנוֹת־עָרֵב עַד יוֹם ה' בְּלַיְלָה.

וְשָׁם מְצָאתִי קֶצֶת מְרַגּוֹעַ לְנַפְשִׁי, אֲשֶׁר שִׁפְכֵתִי שִׁיחֵי כַּמָּה פְּעָמִים עַל צִיּוֹן־הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק הַתְּנַא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי זְכַר־צַדִּיק־וְקְדוֹשׁ־לְבָרָכָה, וּבְמִשְׁנֵי זֶה אֲמַרְתִּי פַעַם־אַחַת הַתְּפִלָּה הַשֵּׁנִי לּוֹמַר שָׁם. מָה אָמַר לָכֶם בְּנֵי שִׁיחֵי: אִיךְ נִפְתַּח לְבָבִי בְּאֲמִירָתָה - אֲשֶׁר אִם לֹא בָאתִי לְזֶה הָעוֹלָם רַק בְּשִׁבִיל זֶה, דִּי.

וּכְמוֹ־כֵן זְכִיתִי לְהִיּוֹת בְּמַעֲרָה שֶׁל כְּבוֹד הַתְּנַא הַקְּדוֹשׁ הַכֵּל הַנְּשִׂיא, וְשָׁם זְכִיתִי לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלַּת מְנַחָה, כִּי נִפְתַּח לְבָבִי עַד אִין שַׁעוֹר. וּבְאִמַּת לֹא יִכְלַתִּי לְצֵאת מִהַמַּעֲרָה מִגְּדֹל הַדְּבָקוֹת שֶׁזְכִיתִי שָׁם.

וְהַכֵּל בְּכַח הַצַּדִּיק יִסוּד עוֹלָם הַנַּחַל נוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה זְכַר־צַדִּיק־וְקְדוֹשׁ־לְבָרָכָה, אֲשֶׁר הַשָּׂאִיר לָנוּ בְּרָכָה

על־ידי תלמידו הקדוש, כבוד אדוני אבי מורי ורבי זללה"ה זכותו יגן־עלינו, אשר על־ידי־זה נפתח לבנו.

בפרט ביום עלייתו בכל שנה לתורה והשגה חדשה, שזה "יום חתנתו" עם התורה | נפי השמחה וההתקשרות בו שזוכה כל אחד, בן יזכה למה שיזכה

נז. נוכבי־אור, שיחות וספורים יז - השמחה בהלולא דרבי שמעון בר יוחאי, אם כבר היא מקבלת, ונודע מהאריז"ל ושאר גדולים, שהוא דבר גדול מאד - עוד מבאר בזה טעם נפלא מצרופי דברי רבנו ז"ל: שזה מחמת שבאמת היו צריכים כל נפשות ישראל, שהם חלקי אלקי ממעל, להיות קדושים בקדש קדשות, עד שתופיע להם השגת תורתו שבנסתר, שזכה לשאב מהמעין והנחל הנובע ויוצא מקדש־הקדשים.

אבל מחמת שלא כל אדם זוכה, ועל רבם בכלם שוטף ועובר תכלית ההפך חסו־שלום, שאין להאריך בזה - מברחים על כל פנים לקים מצות "ובו תדבק" (דברים י, כ), בפרוש חז"ל (כתובות קיא): "הדבק בחכמים" וכו'. וכל הדבקות והקשר בהצדיק, הוא על־ידי מדות האהבה שממשיך האדם על־עצמו כמבאר בדברי רבנו ז"ל (ח"א קלה). והאהבה היא הגורמת השמחה בלב (כמבאר גם בזה מדבריו הקדושים).

ובפרט ביום עלייתו בכל שנה לתורה והשגה חדשה, שזה נקרא "יום חתנתו", חתנה והלולא כפיכול, עם התורה שנקראה בשם פלה, פנודע. וכפי השמחה וההתקשרות בו שזוכה כל אחד, בן יזכה גם בן למה שיזכה.

ה'בינה' ו'ההוד'

נח. נוכבי־אור, חכמה ובינה מד - והנה פפי המובן מדברי אדמו"ר ז"ל: שגם ה'עיר ו'קדיש מן ש'מ'א נ'חית שהוא רבי שמעון בן יוחאי וכו' [צריך לקבל מהנחל הנובע. חיי־מוהר"ן השמטות].

נראה לפי עניות־דעתי: יש לזה שיכות למה שמובא בספרי־אמת: "שבינה עד הוד אתפשטת" (תקוני־זהר ז), ו'ההוד הוא ענף הבינה', וידוע: שרבי שמעון בר יוחאי נסתלק בספירת ה'הוד שבהוד', ובוודאי גם משרש מדתו היה שיד לזה.

ועל־כן גם "רבי שמעון בן יוחאי" במספר "רבי נחמן בן שמחה" (553) (זה הרמז שמעתי בשם אחרים).

[עיר־שם ב'נוכבי־אור', כל הקונטרס 'חכמה ובינה', שמאריך שם: שרבנו ז"ל השיג 'מדת הבינה' בתכלית השלמות - ועל־זה כתב כאן השיכות של הרשב"י ורבנו ז"ל בענין זה. ועין לעיל מ'כתב־יד' הרב מטשעהרין ז"ל שגם מביא הגימטריא הזה].

שני הימים של הסתלקותם, מכונים להיות חל ביום שחל בו פורים | נצח שבנצח' ו'הוד שבהוד'

נט. נוכבי־אור, חכמה ובינה מז - גאלה הראשונה שהיתה בפסח בחפזון בלי שלמות האתערותא־דלתתא וכו'. ועכשו כל תקוננו על הגאלה האחרונה, שמזה בעצמו יהיה גם תקון הגאלה הראשונה, אך עכשו יהיה כל ההתחלה מפורים וכו'. והעקר בכח האתערותא־דלתתא של ראשי יחיד־הדורות שהוא אדמו"ר ז"ל, ורבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שמקבל מאתו פנ"ל.

ובפרט על־ידי עצם התקונים שנתקנו ביום הסתלקותם (כמובן מדבריו הקדושים), ששני הימים של הסתלקותם מכונים להיות חל ביום שחל בו פורים (כמובא בכתב־יד של הרב מטשעהרין ז"ל המובא להלן), ובשניהם הגדלת ההלולא (יום ל"ג בעמר הלולא דרבי שמעון בר יוחאי ז"ל), וזמן שמחתנו (יום הסתלקות אדמו"ר יום ד' של חג הסוכות זמן שמחתנו - כמו בפורים שהוא יום שמחה).

כי בכחם הקדוש והנשגב נצא מבין שני האריות דסטרא־אחרא, שהוא "זה לעמת זה", ונזכה לבחינת שני' המובא בדבריו הקדושים לקוטי־תנינא סימן פ"ה": "שהוא ראשי־תבות ש'בת נ'חמו" (נחמת הגאלה), המקון גם לראשי־תבות של שמותיהם־הקדושים: ש'מעון נ'חמו, זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

וכעת הנני להעתיק דבר נפלא מכתב־היד הרב וכו' מורנו רבי נחמן ז"ל אב־בית־דין קדש דקהלת־קדש טשעהרין, השיך לענין הנ"ל, וזה־לשונו: ענין ספירת העמר בבחינת עגולים, שכל ספירה וספירה משלבת בחברתה ומסבבת אותה, וחוזרין חלילה.

והנה ידוע: ענין העגולים, שכל העגולים מסבבין ומעגלין סביב נקדת המרפז, והמרפז שבספירת־העמר, הוא הספירה נצח שבנצח, שהיא מאירה ביום כ"ה לספירה. והנה בל"ג בעמר יום הסתלקות רשב"י ז"ל, מאירה הספירה ה'הוד שבהוד', והבן.

כי ביום שחל ל"ג בעמר הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, יחול לעולם יום שני דחל המועד ספות, יום הסתלקות רבנו הקדוש רבי נחמן זללה"ה אשר

הדורות גרועים ושפלים מאד, יפמרו רחמיו מאד מאד וישלח לנו משיח צדקנו בעצמו ויהיה גאלה שלמה במהרה בימינו אמן.

בירידתנו לגלות האחרון בחרבן בית שני - יותר ויותר הקדים השם יתברך רפואה למנה

סא. נוכבי-אור, שיחות וספורים לח -
ועתה בירידתנו לזה הגלות האחרון בחרבן בית שני דחמיר לך, להשתקע בשער הנו"ן ושבר היס דסטררא-אחרא, יותר ויותר הקדים השם יתברך רפואה למנה, שנתעורר רבי עקיבא בערך עשרה שנים קדם חרבן כלמד וללמד, עד שהיה ראוי שתנתן התורה על-ידו, עד שנתיחד בו אחר-כך תלמידו רבי שמעון בר יוחאי, שנמצא בו "פי שנים ברוחו" - פי הוא שנתן לו רשות להוציא על פני תבל 'תורה-שבנסתר' (שהיא מצד שער הנו"ן דקדשה. פי היה בו מנשמת משה, ועתה עלה יותר והתפאר בה'אדרא, בלשון הכתוב: "ומשה לא ידע" וכו' - ואנא ידענא").

ואף-על-פי שמרב קלקולי הדורות, נסתתרה אחר כך תורתו בעצמה פמה מאות שנים, אבל בכל-זאת גמר השם יתברך להוציאה שנית מתערה והסתרתה, עד שבאה וירדה אחר-כך נשמתו ברבנו האריז"ל, להתחיל ולגלות יותר 'תורה-שבנסתר'.

"נפשיותים מן המקור, הוא טעם אחר לגמרי"

סב. שיח-שופי-קדש החדש ח"ג תשנה -
רבי מיכל ב"ר יצחק בן מוהרנ"ת ז"ל, היה לומד הרבה בספר הזהר-הקדוש, והיה בקי בו כל-כך, כמו שכל יהודי בקי באמירת "אשרי יושבי ביתך".
וכששעה בארץ-ישראל, היה גם במירון על קבר הרשב"י, ולמד גם אז הרבה בספר הזהר. ובאמצע למודו התלהב מאד, ואמר בצחות לשונו: "נפשיותים 'מעד' (מיידיש), מן המקור ממש, הרי שהוא טעם אחר לגמרי!" [אז מ'טרינקט 'מעד' ביים צאפן אליין, האט דאס א אנדער טעם].

הזפיר הרשב"י באימה ויראה גדולה

סג. שיח-שופי-קדש ח"ו תקמז -
אברהם בן רבי נחמן ז"ל, כשפיו דבוריו יצא לו לדבר מהרשב"י, היו רואים איה שמזכירו באימה ויראה גדולה מאד.

מדתו נצח פידוע מדבריו-הקדושים, ושמו בגימטריא נצ"ח. וכן פורים שעבר, הוא גם-כן ביום שחל ל"ג בעמר, באשר נתנו הקדמונים הסימן 'פל"ג' (שלחן-ערוך ארח-חיים תכח). ומבאר בכתבים (פרי-עצ-חיים שער י"ט): "דימי חנפה נגד הוד, וימי פורים נגד נצח". וכמו-כן ל"ג בעמר הוא תמיד ביום ח"י איה, ויום ב' דחל-המועד סכות גם-כן ביום ח"י תשרי.

וכשחל יום כ"ה בספירה ביום שבת, אז היא נקדת המרפז לימי הספירה גם לשבתות. לפניו שלש שבתות, ולאחריו שלש שבתות. כי כל הספירות, ובתוכם גם הספירה 'הוד שבהוד' שמאירה ביום הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, מסבבין ומעגלין סביב נקדת המרפז של ימי הספירה, שהיא נצח שבנצח, אשר היא מדתו של רבנו הקדוש זללה"ה.

ומכל הנ"ל תבין מה שסיים רבנו ז"ל בתחלת הספר: "ועכשו וכו'". וגם בלקוטי-תנינא סימן ע"ד, גם-כן סיים "ועכשו וכו'", ודי לחביא. עד-כאן-לשונו.

בחרבן בית שני דחמיר לך, העמיד לנו בוצינא קדישא רבי שמעון בר יוחאי

ס. נוכבי-אור, ספורים נפלאים בסופו -
כל מה שהדור יותר גרוע, הרחמנות יותר גדול וכו'. וכל מה שיותר גרוע ויותר חולה, הרחמנות יותר גדול עליו. וכמו למשל שראה השם יתברך הרחמנות שעל העולם בימי דור המבול, ושלח להם את נח. ואחר-כך שלח את אברהם אבינו וכו'. ובמצרים שהיו במדרגה התחתונה במ"ט שערי-טמאה, נכמרו רחמיו ושלח להם רועה נאמן משה רבנו עליו השלום לגאלם.

וכן אחר-כך בחרבן בית-המקדש, נכמרו רחמיו ושלח להם עזרא הסופר, שראוי היה וכו' אלמלא משה קדמו. ובחרבן בית שני דחמיר לך, העמיד לנו בוצינא קדישא רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן וכו'. ואחר כך התחיל ניצוץ משיח האר"י הקדוש זכותו-יגן-עלינו-אמן.

ואחר-כך נכמרו רחמיו על הדורות שהולכים ומתמעטים, והעמיד את הפעל-שם-טוב הקדוש והחבריא. ואחר-כך שהלכו ונתמעטו הלבבות עוד בימי רבנו שהתחיל אור הפעל שם טוב לשקע, נכמרו רחמי השם יתברך מאד, ושלח את רבנו הקדוש, שכבר הכין עד משיח צדקנו. ובאמת שיהיו

דיקא מחמת מדת אהבה שביניהם, זכו שיתגלה להם סודות תורה גבוהים פאלו

סד. שיח-שורפי-קדש ח"ה תכב - דיקו אנשי-שלומנו, בזה שמצינו המובא כמה פעמים בספר-הזהר: שקדם התגלות התורה והסודות שגלה רשב"י לתלמידיו, פנה אליהם בלשון אהבה וחביבות, כמו "חביבא דנפשאי" וכו'! "רחיקא דנפשאי" וכו'! שבא הדבר גם לרמז: שדיקא מחמת מדת אהבה שהיה ביניהם, זכו שיתגלה להם פאלו סודות תורה גבוהים, וכמו שאמר רשב"י (זהר נשא אדרבא קכח): "אנן בחביבותא תליא".

ועוררו אנשי-שלומנו ואמרו: שכמו-כן גם החברים המקרבים לרבנו, כפי מדת האהבה שיהיה ביניהם, פן יוכלו לזכות יותר ויותר, לקבל ולנכ מאור תורתו של רבנו, חדושים נפלאים ונוראים יותר ויותר מהראוי לו.

דלת המערה נפתחת מעצמה

סה. שיח-שורפי-קדש ח"ו קטז - פידוע היה רבי ישראל מקארדאן ז"ל מתבודד ימים ושבועות ארבים בציון הרשב"י ובהרים הסמוכים, הוא היה מגיע לשם רגלי מצפת ואף מטבריה, ומרב התמדתו בשיהיה במקום היה לו את מפתחות הפניסה לציון הרשב"י.

והנה היה פעם שהגיע לציון, וכשבא לפתחו ראה שאין לו את המפתח ששכחו בביתו, ונשבר לבו בקרבו מאד, מה גם שבא רגלי והיה חלש מפדי לחזר חזרה, ובכפר גם לא דרו אז יהודים. נעמד והתפלל ליד הדלת בשברון לבו הגדולה, לא עבר זמן רב, ועמד משתומם, כשראה איך שהדלת נפתחת מעצמה, והיה לנס.

לפתע פקע ועף ניצוץ מהניצוצות של ההדלקה שעל גג אהל הרשב"י

סו. שיח-שורפי-קדש ח"ו קפג - ספר רבי יעקב כהן ברזסקי ז"ל: שפעם בל"ג בעומר כשאחד מאנשי-שלומנו הבאים להשתטח על ציון הרשב"י, היה מתפלל ומתבודד למטה בעמק בין ההרים, לפתע התקרב אליו שועל או צבוע, ועמד להתנפל עליו, לפתע בדרך נס פקע ועף ניצוץ מהניצוצות של ההדלקה שעל גג אהל הרשב"י, ונפל והפריד בינו ובין החיה, וברחה החיה. וכך נצל ממנה.

מדאי-מקומות ללקוטי-הלכות'

עניני ל"ג בעומר ורשב"י (כולל ההלכות המובאים לעיל)

[ארחי-חיים ח"א] תפלין ו, להילולו | ברפת-השחר ה, עב | תפלה ג, ג | בית-הכנסת ד, ה

[ארחי-חיים ח"ב] נטילת-ידיים לסעודה ד, ו | תפלת-המנחה ז, נהינו - ובראשי-פרקים בסוף ההלכה

[ארחי-חיים ח"ג] שבת ו, כג | ראשי-חדש ג (הלכות פסח בסוף ההלכה), בסוף | ראשי-חדש ו, טייג | פסח ז, כד | ראשי-השנה ו, ב | פורים ו, יט-כ

[יזרה-דעה ח"א] דם א, יב | בהמה ותיח טהורה ד, ה | ויח | הכשר-פלים ד, ד

[יזרה-דעה ח"ב] שבועות ב, כג | כבוד-רבו ותלמיד-חקם ג, ב | פדיון-בכור ה, יז

[אבן-העזר] קדושין ג, כא

[השן-משפט ח"א] גבית-חוב מהיתומים ג, יט-כ (וגם בסוף ההלכה בהשלמה מכתב-יד - נמצא בהוצאות החדשות של קרו אודסר)

[השן-משפט ח"ב] נזיקין ג, גדי-ויזיחט | נזיקין ד, יא-יב-יג

פרשת אמור

"אמר אל הנהנים בני אהרן, ואמרת אלהם

לנפש לא יטמא בעמיו" (ויקרא כא, א)

"אמר ואמרת, להזהיר הגדולים על הקטנים" (רש"י; יבמות קיד.)

א. ח"א ב, ו-נסוף - צריך לקשר עצמו בתפלתו לצדיקים שבדור, שהם בבחינת 'משה משיח', וכל תפלה ותפלה הוא בחינת אבר מהשכינה, אברי המשכן, שאין שום אחד יכול לאעלא שיפא בשיפא אלא משה בלחוד.

וכל התורה שאדם לומד לשמר ולעשות, כל האותיות הם ניצוצי נשמות, ונתלבשים בתוך התפלה, ונתחדשים שם בבחינת עבור. והן מאירין זה לזה - הנשמות מאירין להתפלה - והתפלה מאירה להנשמות, שהיא מחדשת אותם בבחינת עבור.

וזה פרוש (ויקרא כא, א): **"אמר אל הנהנים"** - בחינת 'תפלה', כמו שכתוב (דברים כו, יז): **"את ה' האמרת היום"**.

'פּהַנִּים' - הם בְּחִינַת 'תּוֹרָה', בְּחִינַת 'נִשְׁמוֹת', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (מִלְאָכִי ב, ז): **"כִּי שִׁפְתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה"** וכו'.

'אֶהְרֵן' - בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת כח, ל): **"וְנִשְׂא אֶהְרֵן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**. כִּי צְרִיף לְהֵבִיא כָּל הַתַּפְלוֹת לְבְּחִינַת 'מִשָּׁה מְשִׁיחַ', וְהוּא יִקִּים אֶת ה'מִשְׁפָּן'.

זֶה פֶּרֶשׁ רַש"י: **"לְהַזְהִיר הַגְּדוֹלִים עַל הַקְּטָנִים"** - הֵינּוּ: **'צְדִיק־הַדּוֹר'** בְּחִינַת 'מִשָּׁה', **'מְאֹר־הַגְּדוֹל'** - יְזַהֵר וְיֹאִיר אֶת ה'תַּפְּלָה', בְּחִינַת 'מְאֹר־הַקְּטָן'.

"וּלְנַפֵּשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּיו" - הֵינּוּ עַל־יְדֵי 'שְׁמִירַת־הַבְּרִית', כְּמוֹבֵא בַזֶּהר (וַיִּקְרָא טו:): **"עֲקָרָא דִּיצְרָא בִישָׂא עַל עֲרִיין, וְהִיא עֲקָרָא דְמַסְאָבוּתָא"**.

וְכַשִּׁישְׁמַר אֶת ה'בְּרִית', זוֹכֵה לְבְּחִינַת 'תַּפְּלָה', זוֹכֵה לְבְּחִינַת (יִשְׁעִיה מַח, ט): **"תְּהַלְתִּי אַחֲטָם לָךְ"**, כִּי עַקֵּר ה'רִיחַ' תְּלוּי ב'טְהָרָה', כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ חַז"ל (סוֹטָה מַח): **"מִשְׁבֻּטְלָה הַטְּהָרָה בְּטְלָה הַרִיחַ"**.

"לְנַפֵּשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּיו" (וַיִּקְרָא כֵּא, א)
"בַּעוֹד שְׁהִמַּת בַּתוֹךְ עַמּוּיו, יִצָּא מִתַּמְצוּה" (רַש"י: סַפְרָא אַמּוֹר א)
- עַנִּין 'מֵת מְצוּה' -

ב. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת 'תַּפְּלָה' כֵּב - בֵּית־הַכְּנֶסֶת
שְׁמַחֲשִׁבִין בּוֹ הַשְּׁבוּנוֹת, לְסוֹף שִׁילְנוּ בּוֹ 'מֵת מְצוּה'.

"כֹּל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב" (וַיִּקְרָא כֵּא, יז-יח-כא)

ג. ח"א יד, ח - כְּשִׁמְחִזִּיר ה'כְּבוֹד' לְשִׁרְשׁוֹ, הֵינּוּ ל'יִרְאָה' - אֵז נִשְׁלָם 'פְּגָמֵי הִירְאָה', וְאֵז זוֹכֵה לְשִׁלּוֹם בְּעַצְמוֹ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב בַּזֶּהר (יִתְרוֹ עט): **"בְּאַתְרָא דְאִית דְּחִילָא, תַּמָּן תִּשְׁתַּכַּח שְׁלִמְתָא", כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תַּהֲלִים לז, י): **"כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאִיו"**.**

וְאֵז יִכּוֹל לְהַתְּפַלֵּל - כִּי עַקֵּר ה'תַּפְּלָה' עַל־יְדֵי ה'יִרְאָה', בְּבְחִינַת (מִשְׁלֵי לֵא, ל): **"אִשָּׁה יִרְאֵת ה' הִיא תִתְהַלָּל"** - כִּי **"הַתַּפְּלָה בְּמִקּוֹם קִרְבָּן"** (בְּרַכּוֹת כו: תַּנְחוּמָא וַיִּשְׁלַח ט; זֶהר שְׁמוֹת כ:), וְכִ'קִּרְבָּן' כְּתִיב בַּה (וַיִּקְרָא כֵּא, יז-יח-כא): **"כֹּל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב"**. וְכַשִּׁאֵין בּוֹ 'מוֹם', הֵינּוּ: **"בְּאַתְרָא דְאִית דְּחִילָא"** (זֶהר יִתְרוֹ עט). - אֵזִי יִקְרַב לְעַבְד עֲבוּדָתוֹ תַּמָּה.

ד. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, חוּבַל־בְּחִבּוֹ ב - "כֹּל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב" (וַיִּקְרָא כב, כ), כִּי כְּשִׁחְסַר מִמֶּנּוּ אֶבֶר, חָסַר מִמֶּנּוּ מְצוּה אַחַת מֵהַתּוֹרָה, הֵינּוּ: 'הָאֲרַת־הַדַּעַת', בְּחִינַת 'מִשָּׁה' שְׁמִלְבָּשׁ בְּכָל אֶבֶר. וְעַל־כֵּן אֵין בּוֹ שְׁלֵמוֹת לְהַתְּקַרֵּב לְהַשֵּׁם לְעַבְד עֲבוּדָתוֹ תַּמָּה.

ה. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת 'גְּאֹה' כֵּג - 'יְהִיר', 'בַּעַל מוֹם' הוּא.

"וְכֹל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ" (וַיִּקְרָא כב, י)

ו. ח"א טו, ו - 'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ', בְּחִינַת 'קֹדֶשׁ', "וְכֹל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ" (וַיִּקְרָא כב, י), וְלֹא יֹאכַל בּוֹ אֶלָּא מִקְדָּשָׁיו וּמִקְרָאָיו, ו'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' הוּא בְּחִינַת 'סְתֵרֵי־אוֹרֵיתָא' - וְזוֹכִין לָהֶם עַל־יְדֵי ה'תַּפְּלָה'.

ז. ח"א נז, ו - כְּשִׁזְזָכָה לְבְּחִינַת 'עַנְג־שַׁבַּת', אֵז אֵין צְרִיף ל'צוּם' - כִּי פּוֹעֵל ב'אֲכִילָתוֹ' מַה שְׁפָעַל עַל־יְדֵי ה'צוּם', הֵינּוּ "לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב" (תַּהֲלִים ח, ג). כִּי **'אֲכִילַת שַׁבַּת, קֹדֶשׁ הִיא, "וְכֹל זֶר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ" (וַיִּקְרָא כב, י).**

וְאֵז נִכְנַע ה'כְּבֹד', וְאֵז נִתְבַּטַּל כְּחוֹ, בְּבְחִינַת (זֶהר תְּרוּמָה קלח:): **"וְכֹל שׁוֹלְטָנֵי רִגְזִין"**, שְׁהֵם בְּחִינַת (בְּרַכּוֹת סא:): **"כְּבֵד פּוֹעֵס" - פְּלָהוּ עֲרַקִין וְאַתְעַבְרוּ. וְאֵז: וְכֹלֵא אֶהְבָּה, בְּבְחִינַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ז, ז): "אֶהְבָּה בַּתְּעַנּוּגִים"**.

"וַבַּת כַּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר" (וַיִּקְרָא כב, יב)

ח. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת 'בְּנִים' ז - בַּת כַּהֵן לְיִשְׂרָאֵל, בַּת תַּלְמִיד־חֲכָם לְעַם־הָאָרֶץ - זֶרַע אֵין לָהּ (עַל־פִּי גְמָרָא פְּסָחִים מט).

"אֲשֶׁר יִקְרַיֵב קִרְבָּנוּ לְכֹל נְדָרֵיהֶם וּלְכֹל נְדָבוֹתָם וְגו', לְפִלְא נְדָר אוֹ לְנִדְבָה" (וַיִּקְרָא כב, יח-כא)

ט. ח"א נז, ב - הַתְּקוּן כְּשִׁנּוּפְלִין מְאֻמּוֹנַת־חֲכָמִים, הוּא 'נְדָר' - שְׂיִדֵּר אִיזְהוּוֹ נְדָר, וַיִּקְיַם מִיָּד. כִּי כְּשִׁאֵין לוֹ אֻמּוֹנַת־חֲכָמִים' - זֶה בְּחִינַת 'הַסְתַּלְקוּת הַחֲכָמִים', בְּחִינַת 'פְּלָא'. וְתַקּוּנוֹ: 'הַפְּלָאָה שֶׁל נְדָר', בְּבְחִינַת (בַּמְדָּבָר ו, ב): **"כִּי יִפְלָא לְנִדָּר נְדָר". כִּי עַל־יְדֵי ה'נְדָר' - עוֹלָה לְשִׁרְשׁ שְׁהַחֲכָמִים מְשִׁרְשִׁים שָׁם, בְּחִינַת 'פְּלִיאוֹת חֲכָמָה' (סַפְרָא יִצִּירָה),**

וידוע ומפיר מעלות החכמים, ועל־ידי־זה הוא שב ומאמין בהם.

ועל־ידי־זה יקום מחולאת הזאת שלא האמין עד עכשו שום אדם שיש לו שום רפואה על מפתו. ומתקן בחינות ידים של מלאכים. ועל־ידי־זה מתנוצצים בו אורות האבות.

י. ח"ב נוז - הנדר שנודרין צריכין לשלם מיד, והמאחר נדרו גורם אלו הארבע מדות: עבודה־זרה, גלוי־ערייות, שפיכות־דמים, לשון־הרע. ועל־ידי שמתפלין להטיל המשאוי על כל אחד פראוי לו, על־ידי־זה זוכין להתרת־נדרים, ועל־ידי־זה נצולין מ'ארבע־מדות' הנ"ל.

יא. ספר־המדות, עניני נדרים ונדבות -
[א] בעוון נדרים בנים מתים (בנים יב). [ב] בעוון נדרים, בנים מתים פשהם קטנים (בנים נו). [ג] מי שנדר, ולא שלם נדרו, הקדוש־ברוך־הוא מביא עליו יסורין. ופשוותק, נחשב לו פאלו שלם נדר (המתקדיין יט). [ד] על־ידי נדר נתעבב החמה של השם־יתברך (המתקדיין מא). [ה] להמתיק הדין תאמר 'פרשת נדרים' (במדבר ל) (המתקדיין פז). [ו] מי שהוא 'פעסן', ידר נדר וישלם תכה, על־ידי־זה יבטל ממנו הפעס (פעס כ). [ז] הנדרים והנדבות, מביאין 'שמחה' (עצבות ח"ב ו; 'שמחה' ח"ב ב). [ח] מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו (תפלה עג).

"וכי תזבחו זבח תודה" (ויקרא כב, כט)

יב. ח"א ו, ב - "זבח תודה יכבדני" (תהלים ג, כג), דרשו חז"ל (סנהדרין מג): "על זביחת היציר הרע". על־ידי שהוא מן "השומעים הרפתם ואינם משיבים" (שבת פח: יומא כג. גטין לז:), ומתהפך דם ל'דם' - נתמעט הדם שב'חלל השמאלי', וזובח יצרו־הרע, וזוכה ל'כבוד אלקי'.

יג. ח"ב, א-ב-ג-ד-ה-ו - עקר 'שעשוע עולם' הבא: להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהפיר אותו, כי שאר כל הדברים יתבטלו לעתיד בלם, בבחינת: "כל הקרבנות בטלין, חוץ מקרבן תודה" (ויקרא־דב' ט, ז; כז, יב), שלא ישאר רק בחינת 'תודה' והודאה.

וזה בחינת 'הלכות', שנתחדש שכל וידיעה, וה'דעת' הוא עקר 'שעשוע עולם־הבא'.

וזה (ברכות נד:): "ארבעה צריכין להודות", שפים בסופם (תהלים קז, מג): "מי חכם וישמר אלה ויתבוננו חסדי ה'". "חסדי ה'", זה בחינת 'הלכות' וכו'.

ועל־פן ה'תודה' שמביאין כשיוצאין מהצרה, מכנה בשם 'הלכה', על־שם 'תהלכות־הדמים', שהולכין אז בפסדר. פי בשעת הצרה, ה'לב' מרגיש הצרה ביותר, ונתקבצים כל הדמים אל הלב, ושוטפים עליו, ודופק אז בדפיקות גדולות. וכשיוצאין מהצרה, הוזרין 'תהלכות־הדמים' לילך בפסדר.

ומזה באה 'הולדה בנקל' וכו'. פי בשעת ה'הולדה', הדמים עולין למעלה וכו', ואחר־כך הוזרים הדמים למקומם - בחינת 'תודה־הלכה'.

וזה בחינת (תהלים ק, א): "מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ". 'לתוד' ה' אותיות 'תולד' ה'.

ועל־ידי 'תודה־הלכה' - נתגלה 'אור־האמת' ומאיר בארבעה חלקי הדבור וכו'. וזוכין ל'שלמות לשון־הקדש'. וזוכין להמשיך השמחה והקדשה של שבת לששת ימי החול. וזוכין לגלות 'אחדות־הפשוט' מתוך 'פעלות־המשתנות'. - וזה בחינת 'חנפה' שהם ימי הודאה וכו'.

ודע: ש'מזמור לתודה', הוא מסגל ל'מקשה' לילד, לומר אותו. פי 'מזמור לתודה' ראשי תבות 'מ"ל', בחינת "שבועין קלין שהיולדת צועקת קדם הילדה" (זהר פנחס רמט:), ויש במזמור זה קס"ח אותיות פמנן 'קס"ד', ומ"ג תבות וכו'.

"ולא תחללו את שם קדשי" (ויקרא כב, לב)

יד. ספר־המדות, בנים יד - בנים גדולים אינם מתים בעוון אבותיהם. אבל במקום שיש 'חלול־השם', אפלו גדולים מתים.

"ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כב, לב)
- עניני 'קדוש השם' -

טו. ח"א טו, ה - "מי שמשחיר פניו פעורב ומי שנעשה אכזרי על בניו פעורב" (ערובין כב), הינו: שמתפלל בלי שום פונת תועלת עצמו ואינו חושב

לכלום את עצמו, ונתבטל כל עצמותו ונשמיותו כאלו אינו בעולם, כמו שפתוב (תהלים מד, כג): "כי עליך הרגנו כל היום". עלידייזה זוכה לתורה שבנסתר, כמו שפתוב (תהלים יח, יב): "ישת חשך סתרו", ש'סתרי'תורה' אדם זוכה להם עלידי 'חשך', הינו 'מסירת-נפש', שמשחיר פניו בעורב.

טז. ח"א פ - 'קדושי-השם' הוא בחינת 'חסדים וגבורות'. פי מתחלה נתלהב ב'שלהובין-דרחימותא', זהו בחינת 'חסדים'. ואחר-כך מתגבר על 'יצרו', ומוסר נפשו למות על 'קדושי-השם', זהו בחינת 'גבורות'.

ולכך: אפלו 'פושעי-ישראל' הערו נפשם למות על 'קדושי-השם' - פי יש להשם-יתברך תענוג גדול ממנו, וכשרוצין להפרידו מבחינת 'ישראל' - תכף ומיד נתעורר בו 'שלהובין-דרחימותא' ו'התגברות על 'יצרו', למות על 'קדושי-השם'.

ו'מסירת-נפש' על 'קדושי-השם', בודאי מרצה כל אחד מישראל אפלו הקל-שבקלים, וכמו שכבר ראינו בחוש בדורות שלפנינו, שפמה אנשים קלים ופחותים מסרו נפשם ומתו על 'קדושי-השם', אשרי להם. - ועלידי 'קדושי-השם', נכנסין כל הנדחין מקדשת ישראל לתוך הקדשה.

יז. ח"א פ - עצה נפלאה לעבודת-השם, ובפרט בשעת התפלה: שכשאדם רואה שאינו יכול להתפלל בכלל, ולקשר המחשבה אל הדבור, אזי יזכיר את עצמו: "שהוא בודאי מרצה למות על 'קדושי-השם'!"

שעקר 'שלמות התפלה' הוא: להתפלל ב'מסירות-נפש', שיכוון למסור נפשו על 'קדושי-השם', שעל-יזה מרצה כל אחד מישראל אפלו הקל-שבקלים. ותכף כשמרצה לזה, יוכל להתפלל ולקשר המחשבה אל הדבור.

יח. ח"א קצג - המחשבה יש לה תקף גדול - ואם יחזק ויגבר מחשבתו על איזה דבר שבעולם, יוכל לפעל שיהיה כן, רק שתהיה ב בטול כל ההרגשות.

והמחשבה תקיפה כל-כך, עד שאפשר למסור נפשו במחשבתו ממש, הינו: שיקבל במחשבתו שמרצה למסור נפשו על 'קדושי-השם' באיזה מיתה שתהיה,

עד שירגיש צער המיתה ממש. אך יכולין עלידיי זה למות ממש, על-יכן בעת שירגיש שקרוב שתצא נפשו, צריך למנע ולהרחיק עצמו לבלי לשאר שם, שלא ימות בלא עתו חסו-שלום.

וזה שאמר רבי עקיבא (ברכות סא:): "כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה, מתי יבוא לידי ואקימנו, עכשו" וכו'.

הינו: שבשעת 'קריאת-שמע' שהיה רבי עקיבא מקבל על-עצמו 'ארבע מיתות בית-דין' - היה מקבל על-עצמו 'מסירת-נפש', במחשבה חזקה ותקיפה כזו, עד שהיה מצטער ומרגיש ממש 'יסורי המיתה' ממש, כאלו סוקלין ושורפין אותו ממש.

וזה: "כל ימי הייתי מצטער מתי יבוא" וכו' - הינו: שממה ששערתיו וקבלתי בדעתי "מתי יבוא לידי ואקימנו" למסור נפשי על 'קדושי-השם' - מזה לבד הייתי מצטער ומרגיש וסובל 'יסורי המיתה' ממש כנ"ל. "עכשו שבא לידי" בפעל, "ולא אקימנו"? - הלא תמיד הייתי סובל זה הצער במחשבה לבד.

יט. ח"א רס - השם הוא הנפש, בבחינת (בראשית ב, יט): "נפש חיה הוא שמו". ויש בבחינה זו 'מסירת-נפש'.

כי יש 'עשרה הרוגי מלכות' שמסרו נפשם על 'קדושי-השם' בשביל יחוד קדשא-ברייה-הוא ושכינתה פי'דוע, שעקר היחוד עלידי 'מסירת-נפש', והם ראו באותן הדורות: שאי אפשר לתקן ולעשות יחודים למעלה כיון-אם עלידי נשמותיהם, על-יכן מסרו נפשם על 'קדושי-השם'.

כי כשהנפשות עולות למעלה עלידי 'מסירת-נפש' - אזי הם חוזרים להשכינה, ואזי "השכינה מתפארת: חזי במה ברא קאתינא לגבך" (זהר ויקרא יג). ואזי מתעורר השתוקקות עליון ונעשה יחוד.

ולפעמים בא לצרף זה - שנהרגין חסו-שלום כמה וכמה נפשות מישראל, כדי שיהיה יחוד עלידי נפשותיהם, פי לפעמים צריכין אל היחוד הרבה נפשות מאד.

וכן עלידי 'אבדת השם', שהיא ה'נפש' - דהינו שאבד את השם, שהוא בחינת 'מפרסם' שיש לו 'שם' בעולם, שמוסר את נפשו על 'קדושי-השם', דהינו ה'מפרסם' שלו, שהוא בחינת 'שם', בחינת

נֶפֶשׁ, וּמַחֲמַת זֶה הַכֹּל דּוֹבְרִים עֲלָיו וּבוֹדִים עֲלָיו כְּזָבִים, וַיֵּשׁ לוֹ שְׂפִיכוֹת־דָּמִים מְזֵחַ.

וְעוֹשֶׂה זֶה בְּכוֹנָה - כִּי הוּא בַחֲיִינַת 'מְסִירַת־נֶפֶשׁ' מִמֶּשׁ, כִּי הַשֵּׁם הוּא הַנֶּפֶשׁ. וְהוּא מַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּזֶה מִמָּה שֶׁהִיָּה רְאוּי לָבוֹא עֲלֵיהֶם חֲסוֹשׁלוֹם בְּשִׁבִיל הַיְחָדוּד.

כ. ח"ב מו - 'מְסִירַת־נֶפֶשׁ' יֵשׁ לְכֹל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכֹל יוֹם וּבְכֹל שָׁעָה. כְּגוֹן: שְׁנוֹתָן מְמוֹנָו לְצַדִּיקָה, וְהַמְמוֹן הוּא הַנֶּפֶשׁ, כִּי "אֵלָיו הוּא נוֹשֵׂא אֶת נֶפְשׁוֹ" (דְּבָרִים כד, טו), דְּהֵינּוּ: שְׁמוֹסֵר נֶפְשׁוֹ בַּיְגִיעוֹת וּסְכָנוֹת קֹדֶם שְׁמֵרוּיַח הַמְמוֹן, וְאַחֲרֵי־כֵן נוֹתְנוּ בְּשִׁבִיל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

וְכֵן בַּתְּפִלָּה - אֵימָא (זֶה־ר חַיִּי־שֶׁרָה קכד): שֶׁהִיא בַחֲיִינַת (תְּהִלִּים מד, כג): "כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם" וְכוּ, הֵינּוּ: 'מְסִירַת־נֶפֶשׁ'. כִּי צְרִיךְ יְגִיעָה גְדוֹלָה, וּמְלַחְמָה גְדוֹלָה, וְתַחֲבוּלוֹת עִם הַמַּחְשָׁבוֹת וְהַבְּלוּלִים לָנוֹס וּלְבָרַח מֵהֶם.

כא. שִׁיחוֹת־הַר"ן יב - אֵלּוּ הַרוֹצִים לִהְיוֹת אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים וּלְכַנֵּס בְּעִבּוֹדַת־הַשֵּׁם, וַיֵּשׁ לָהֶם בְּלוּלִים גְּדוֹלִים וּמְנִיעוֹת גְּדוֹלוֹת, וְאֵינֶם יְכוּלִים לְתַת עֲצָה לְנֶפֶשָׁם, וְכֹל מַה שְׂרוֹצִים לַעֲשׂוֹת, קָשָׁה לָהֶם לַעֲשׂוֹת כְּרְאוּי.

זֶה בְּעֲצָמוֹ שְׁמַתִּיגְעִים לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עִבּוּדָה אוֹ אֵיזָה קֹדְשָׁה, אוֹ לְהַתְּפַלֵּל - אֲזִי אֶפְעֵל־פִּי שְׂאִינֶם יְכוּלִים לְגַמֵּר כְּרְאוּי - הֵיגִיעָה בְּעֲצָמָה, וְהִיסוּרִין וְהַבְּלוּלִים שֵׁישׁ לוֹ מְזֵחַ שְׂרוֹצָה רַק שְׂאִין מְנִיחִין אוֹתוֹ - הוּא בַחֲיִינַת 'קְרָבָנוֹת', בְּבַחֲיִינַת (תְּהִלִּים מד, כג): "כִּי עָלֶיךָ הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם נֶחֱשָׁבְנוּ כְּצֶאֱן טְבַחְהָ" - וְעָלָיו לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ בְּכֹל מַה שְׂיֻכַּל - וְהַשֵּׁם הַטוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה" (דְּבָרֵי־הַיָּמִים א יט, יג).

כב. שִׁיחוֹת־הַר"ן מט - בְּעֵינֵן 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם', שְׂאֵמְרוּ חַז"ל (כְּתוּבוֹת לג): "אֲלֹמְלָא נְגִדוּהָ לְחַנְנִיָּה מִיִּשְׂרָאֵל וְעֲזָרְיָה" וְכוּ - אָמַר: שְׂאִינֵנו חַיִּיבו! כִּי אֶפְעֵל־פִּי יִכּוֹל לִהְיוֹת שְׂיֻמְצָא אֶחָד שְׂיֻקְדֵשׁ הַשֵּׁם אֶפְלוֹ אִם יַעֲשׂוּ לוֹ כָּל הִיסוּרִים וְהַכְּאוֹת שְׂבָעוּלָם, וְכִמוֹ שְׂמִסְפָּרִים מִהַדוּרוֹת הַסְּמוּכִים לְפָנֵינוּ, כְּמָה מִיָּנִי עֲנוּיִים שְׂסָבְלוּ הַקְּדוּשִׁים בְּשִׁבִיל 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם', אֲשֶׁרֵי לָהֶם.

כג. שִׁיחוֹת־הַר"ן נז - סִפְר: שְׂבִימִי בַחֲרוֹתוֹ הִיָּה לוֹ פֶּחַד גְּדוֹל מְאֹד מִן הַמִּיתָה, וְהִיָּה מְבַקֵּשׁ מֵהַשֵּׁם־

יִתְבָּרַךְ שְׂיֻמּוֹת עַל 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם', וְהִלְךְ בְּזֶה זְמַן רַב, אֶפְשָׁר שְׁנָה שֶׁהִלְךְ בְּזֶה וּבִקֵּשׁ תְּמִיד עַל־זֶה. וְלֹא הִיָּתָה שִׁיחָה וְתַפְלָה שְׂלֵא בִקֵּשׁ עַל־זֶה שְׂיֻסְתַּלַּק עַל 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם'!

וּמְגִדֵּל פֶּחָדוֹ וַיִּרְאֵתוֹ אֲזַי מִהַמִּיתָה, הִיָּה זֶה בְּעֲצָמוֹ אֲצִלוֹ 'מְסִירַת־נֶפֶשׁ' עַל 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם' מִמֶּשׁ, מַה שֶׁהִיָּה מִתְּפַלֵּל עַל־זֶה, כִּי הִיָּה פֶּחָדוֹ גְּדוֹל מְאֹד אֲזַי מְזֵחַ.

כד. חַיִּי־מוֹהַר"ן קצא; קצז; ריז - הַפְּלִיג מְאֹד בְּשִׁבְחַ הַבֵּית־הַחַיִּים שֶׁל אוֹמְיָן, כִּי מְנַחִים שָׁם כְּמָה קְדוּשִׁים אֲלָפִים וּרְבָבוֹת, כִּי שָׁם הִיָּתָה הַחֲרִיגָה הַגְּדוֹלָה בְּעַת הַבְּרִיחָה שְׁנִהְרָגוּ שָׁם אֲלָפִים וּרְבָבוֹת נֶפְשׁוֹת קְדוּשִׁים מִיִּשְׂרָאֵל, וְהִיָּה שָׁם 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם' הַרְבֵּה מְאֹד.

וּכְמֵה־פְּעָמִים אָמַר בְּפָרוּשׁ: "שְׂטוֹב לְפָנָיו לְשִׁבְבַ שָׁם, מַחֲמַת שֶׁהִיָּה שָׁם 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם' הַרְבֵּה מְאֹד!" - כִּי נִהְרָגוּ רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל לְאֲלָפִים וּלְרְבָבוֹת, אֲשֶׁר מִפְּלִי־זֶה נִתְקַדֵּשׁ שְׁמוֹ. גַּם רַבִּים מֵתוּ מִמֶּשׁ עַל 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם', כִּי הַעֲבוּרִים רָצוּ שְׂיֻמְרוּ דָתָם, וְגַם הַנֶּפְשׁוֹת שְׁנִהְרָגוּ סִתָּם הִיא גַם־כֵּן 'קֹדְשַׁת הַשֵּׁם' כְּפִדּוּעַ, וּכְמָה מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת שֶׁהָיוּ אֲזַי, וּכְמָה גְּמוּלִי־מַחְלָב וַיּוֹנְקִי־שָׂדִים שְׁנִהְרָגוּ לְאֲלָפִים וּלְרְבָבוֹת, אֲשֶׁר כְּלִי־זֶה הִיא 'קֹדְשַׁת־הַשֵּׁם'.

גַּם עַקֵּר הַסְּתַלְקוֹתוֹ: מַחֲמַת הַקְּדוּשִׁים שְׁנִהְרָגוּ שָׁם, כְּאֲשֶׁר הַבְּנָנוּ מִדְּבָרָיו שְׂסַפֵּר בְּאוֹמְיָן: "שֵׁישׁ שָׁם רְבָבוֹת נֶפְשׁוֹת שֶׁהוּא צְרִיךְ לְהַעֲלוֹתָן!"

כה. סִפְר־הַמְּדוּת, עֲנִינֵי 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם' - **[א]** עַל־יְדֵי תוֹרָה בָּא לְאִמּוּנָה, וְעַל־יְדֵי אִמּוּנָה בָּא לְקְדוּשַׁת־הַשֵּׁם' (אִמּוּנָה ח"ב טז; לַמּוֹד ח"ב יד). **[ב]** עַל־יְדֵי 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם', הָאָדָם נִתְרוֹמֵם (הַתְּנַשְׂאוֹת לו). **[ג]** אֵינִי עוֹשִׂין נִס, אֲלֵא לְמִי שֵׁישׁ לוֹ 'מְסִירוֹת־נֶפֶשׁ' עַל 'קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם' (יְשׁוּעָה א).

"אלה מועדי ה' מקראי קדש, אשר תקראו אתם במועדים" (ויקרא כג, ד)

כו. ח"א ל, ה - עַקֵּר הַשְּׂמַחָה הוּא מִן הַמְּצוּוֹת, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (תְּהִלִּים יט, ט): "פִּקּוּדֵי ה' יִשְׂרִים מִשְׂמַחֲי־לֵב". וְעַקֵּר הַשְּׂמַחָה הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (שָׁם ד, ח): "נָתַתָּ שְׂמַחָה בְּלִבִּי". וְהַלֵּב שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה הֵם

ה'ש'לש'רגלים', בחינות (ויקרא כג, ד): **"אלה מועדי יי", ראשי תבות 'אמ"י', שהיא 'אם לבניה' (משלי ב, ג; זחר האזינו רצ.). ו"בינא לבא" (תקוני-זחר יז. 'פתח אלהו).**

וה'שמחה' של כל המצוות שעושין בכל השנה - הוא מתקבץ אל ה'לב' שהם ה'ש'לש'רגלים'. ועל-כן הם ימי שמחה, כמו שכתוב (דברים טז, יד): **"ושמחת בחגך".**

[ב'לקוטי עצות' (מועדי-השם, שלש'רגלים ב): נזהו השמחה של יום טוב. כי אז מתקבץ ומתעורר השמחה הקדושה הזאת של כל הנקודות טובות של כל המצוות שעושין בכל השנה.

וצריך כל אחד להתגבר מאד להמשיך עליעצמו השמחה הקדושה הזאת של המצוות שהוא שמחה יום-טוב בכל השנה בלה.

מכל-שכן וכל-שכן ביום-טוב קדש בעצמו, שאז חבים לשמח מאד כמו שכתוב: **"ושמחת בחגך"**, כי אז מתקבץ יחד השמחה של כל המצוות אשר אין שעור וערך לשמחה הזאת כאשר יבין כל אחד בלבד].

כז. ח"א קלה - עקר פח 'קדשת יום-טוב' תלוי בצדיקים, כמו שכתוב (ויקרא כג, ד): **"אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם במועדם"**, ודרשו חז"ל (ראש-השנה כד.): **"אל תקרי אתם אלא אתם".**

ועל-כן כשמקבל ומכבד את הימים טובים, ומקבל אור הגדול של יום-טוב שהוא בחינת 'צדיק' - נתבטל ה'גדלות' שלו, כי ה'קטנות' בטל לגבי 'גדלות', כי על-ידי אור הגדול של הצדיק נתבטל לגמרי. ועל-כן **"חייב אדם להקביל פני רבו ברגל"** (שם טז: ספ"ה כז), כי עקר פח יום-טוב תלוי בצדיקים.

"מקרא קדש" (ויקרא כג)

כח. ח"נ ד, ו - 'התגלות-ה'רצון', הוא על-ידי ימים טובים. כי כל אחד מה'ימים טובים', מכריז וקורא ומגלה את ה'רצון' - שהכל מתנהג רק על-פי רצונו בלבד, בבחינת (ויקרא כג): **"מקרא קדש"** - שה'יום-טוב קדש' קורא ומכריז את ה'רצון'.

כי בכל יום-טוב עשה השם-יתברך עמנו אותות נוראות, הפך הטבע, שעל-ידי-זה נתגלה ה'רצון', שהכל ברצונו ואין שום חיוב הטבע כלל.

ב'פסח - יציאת מצרים, שהוציאנו ממצרים באותות נוראות. **ב'שבועות** - 'מתן-תורה', שנתן לנו התורה באותות נוראות. **ב'ספות** - 'הקף עגני'

כבוד'. ועל-כן כל יום-טוב מכריז וקורא את ה'רצון', בבחינת **"מקרא קדש"**.

"עד ממחרת השבת השניעת תספרו חמשים יום" (ויקרא כג, טז)

כט. ח"א י, ח - **"כשבא המן למרדכי, מצאו עוסק בעמר שעורים, אמר להם: עמר שעורים דידכו אתי ונצח אותו ואת בניו"** (אסתר-רבא י; מגלה טז).

כי על-ידי עמר שעורים שהוא בחינת 'ידין' ו'רגלין', שהם בחינת 'המחאת פה ורקודין' - נתבטל ה'עבודת-אלילים', בחינת 'המן', בחינת 'גאות'.

ובשביל זה צוה 'המן' לעשות **"עץ גבה חמשים אמה"** (אסתר ה, יד) - כי רצה לבטל פח של **"חמשים יום"** (ויקרא כג, טז) של **"ספירת העמר"**, שהוא הפח של מרדכי ואסתר.

ל. ח"א קפב - כל מה שהעולם מדברים בכל ימי הספירה, מדברים רק מהספירה של אותו היום. ומי שהוא מבין, יוכל לשמע ולידע זאת, אם יטה אזנו היטב לספורי דבריהם.

לא. ח"נ עג - עקר ה'זדככות שנים-עשר שבטי ייה, שהם מ"ט אותיות, שהם בחינות מ"ט שערי תשובה, היה ב'מצרים', שהוא בחינת 'מצר הגרון', שהוא בחינת 'תשובה עלאה' (פרי-עץ-חיים, שער חג המצות פ"ז).

ועל-כן אחר ש'נזדככו שם במצרים וזכו לצאת משם, ספרו מ"ט ימי הספירה, כנגד מ"ט 'שערי-תשובה', בחינת מ"ט אותיות הנ"ל.

וביום החמשים, אז (שמות יט, כ): **"וירד ה' על הר סיני"**, זה בחינת (מלאכי ג, ז): **"ואשובה אליכם"** - בחינת התשובה של השם-יתברך בעצמו כביכול, בחינת 'שער החמשים'.

וזהו (שמות א, א): **"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו"** - ספירת-תבות הם אותיות 'תהלים' ואותיות 'תשובה'. כי על-ידי 'תהלים' זוכין ל'תשובה', שהיא בחינת "שמות בני ישראל הבאים מצרימה" וכו'. כי מ"ט 'שערי-תשובה', הם בחינת מ"ט אותיות שיש בשמות בני ישראל הבאים מצרימה, להזדכך שם.

לב. לקוטי הלכות, ראש חדש ו ז - וזה

בחינת גדל הצעקה מעמק הלב שנוהגין בני ישראל הכשרים לצעק בשעת הספירה, פי הוא בחינת צעקת הלב "ממעמקים" (תהלים קל, א) - כדי שנוזפה להמשיך עצות עמקות, כדי שנוזפה לטהר על-ידם מזהמתנו ומטמאתנו - כדי שנוזפה לקבל התורה בשבועות וכו'.

לג. ספר המדות, עניני 'ספירת העמר' -

[א] על-ידי 'ספירת העמר', נצולין מצושי' (ספירת העמר ח"ב א). **[ב] ביותר צריך להזהר לטבל לקריז בימי עמר** (ספירת העמר ח"ב ב). **[ג] ב'ספירת העמר' - יכולין להכניע את המסור. וסימן: לעמ"ר - ראשי תבות: מאיגרא רמא לבירא עמיקתא** (ספירת העמר ח"ב ג).

לד. לקוטי הלכות, 'פקדון' ד, הו - עקר

כונת הספירה, שצריכין לספור בכל יום בפה מלא: שצריכין לדעת ולזכר היטב: שימי האדם מנויים וספורים במספר ובמנין כל יום ויום, והאדם יצטרף לתן דין וחשבון מכל יום ויום.

פי אין שום יום, ואפלו שעה ורגע אחת, אינו הולך לבטלה, בבחינת (ויקרא כג, טו): "שבע שבתות תמימת תהיינה" - שהשבע שבתות שהם ימי הספירה, צריכין להיות תמימות ושלמות בעבודת השם, ולא ילך מהם רגע לאבוד. פי השבע שבתות מרמזין על כל ימי חיי האדם.

פי מחמת זחמת מצרים' יכולין הסטרא-אחרא והקלפות לבלבל את המח, שיטעה את עצמו: כאלו אין היום הזה שהוא בו, מסגל לעבודת הבורא יתברך, וירצה לדחות עבודת השם מיום ליום.

כמצוי זאת ברב בני-אדם: שעקר התרחקותם מעבודת השם, הוא רק על-ידי זה שדוחין עצמן מעבודת השם מיום ליום, על-ידי המניעות והבלבולים והעפובים שיש בכל יום, עד שגדמה כאלו אין זה היום נמנה ונספר כלל, וכאלו היום הזה אי-אפשר לעבד השם יתברך, ועל-כן דוחה עצמו ליום המחר, וליום המחר נמצאים מניעות ובלבולים אחרים, ודוחה עצמו להלך, וכן בכל יום ויום, עד שרב ימיהם פלים בזה להבל ולריק חסוֹשֶׁלום.

ובאמת בודאי: כפי התגברות השתטחות והתפשטות הסטרא-אחרא שבכל יום ויום, בודאי קשה מאד לעסק בעבודת השם.

אבל צריכין לידע היטב: שאף-על-פי-כן, זה היום הוא יום, ועולה בחשבון, ובודאי יש בו טוב. הינו: פי בכל יום ויום יש בו חכמה ושכל מיחד דקדושה, שיכולין להפיר ולהשיג הבורא יתברך על-ידו, שזה העקר, וכל אחד מטל עליו להמשיך זה החכמה והשכל בכל יום ויום כפי בחינתו.

על-כן צריכין להתגבר ולהשתדל בכל יום ויום לשבר הקלפה, שהם כלל כל המניעות והבלבולים הנ"ל, ולידע ולהאמין: "שדיקא ביום זה יכול להתקרב להשם יתברך, ולמצא הטוב שבה היום דיקא, כל אחד לפי בחינתו".

וזה יסוד כלל קבלת התורה, בבחינת: "היום הזה אנכי מצוה" וכו', וכתוב (דברים ו, ו) ועוד הרבה בסדר דברים): "אשר אנכי מצוה היום", וכן הרבה.

שזה בחינת (תהלים צה, ז): "היום אם בקולו תשמעו" - שמי שרוצה לדבק עצמו בהשם יתברך, ולשמע בקולו, ולקבל עליו על תורה ועבודת השם, צריך לידע בכל יום ויום: "שהעקר הוא היום הזה דיקא שהוא עומד בו, ולא לדחות מיום לתברו כלל".

וזה בחינת מצות ספירת העמר, שהוא הקנה לקבלת התורה - להורות: שאי-אפשר לקבל התורה, פי אם פשידעין: "שהעקר הוא היום הזה שהאדם עומד בו, ולא לדחות מיום ליום!" - פי כל ימי האדם מנויים וספורים, והלואי שיפרע חובת כל יום ויום בזמנו.

ועל-ידי שסופרין שבע שבתות קדם 'קבלת התורה' - יוצאין מטמאה לטהרה, וממשיכין האמת והקדושה על-עצמו, שידע תמיד בכל יום ויום: שהעקר הוא היום הזה דיקא.

ועל-כן צריכין לספור בפה מלא - פי הדבור יש לו כח גדול להזכיר את האדם, אפלו בעת שאינו נקי עדין מזהמתו בשלמות.

אבל אחר קבלת התורה בשבועות - אזי אין צריכין עוד לספור הימים בפה מלא בכל יום בשאר ימות השנה, פי כבר המשכנו עלינו הקדושה על-ידי מצות

"להעלות נר תמיד" (ויקרא כד, ב)

"פי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו, כג). מהו "פי נר מצוה"? - אלא כל מי שעושה מצוות, הוא כאלו מדליק 'נר' לפני הקדוש-ברוך-הוא, ומחיה נפשו, שנקראת 'נר', שנאמר (שם כ, כז): "נר ה' נשמת אדם". (שמות-רבה לו, ג)

כ"ט. ח"א ערה - דע: שכל מצוה ומצוה שעושים, נעשה ממנה נר אחד. וכשנסתלק האדם, אם היא נשמה גדולה שהיא יקרה מאד בעיני השם-יתברך, אזי נותנין לה להיות מחפש בגנזיא דמלכא, שיחפש ויקח לו מה שירצה מגנזי המלך יתברך, וזהו תכלית כל תענוגי עולם-הבא.

ולחפוש צריכין 'נרות', כמו שאמרו רז"ל (פסחים י:): "שחפוש בגרות", ולמדו מפסוק (משלי כ, כז): "נר ה' נשמת אדם חפש כל חדרי בטן", וה'נרות' נעשין מן ה'מצוות', בבחינת (שם ו, כג): "נר מצוה". ואצל אלו ה'נרות', מחפשת הנשמה אחר ההסתלקות בגנזיא דמלכא.

וזה בחינת (שפת קנא: על תהלים פח, ו): "במתים חפשי" - "ביון שמת אדם, נעשה חפשי מן המצוות". "חפשי" - הינו בחינת ה'חפוש' שנעשה מן ה'מצוות', כי ה'מצוות' הם 'נרות' שעל-ידם ה'חפוש' פנ"ל.

אבל יש צדיק שממית עצמו בחייו, וגם בעודו בחיים הוא מחפש בגנזי אביו (ענין זה באריכות מובא ב'לקוטי מוהר"ך ח"ב ה, טו).

[וב'שיחות-הר"ן קלד (שי"ן לתורה ה"ל, ח"א ער"ה): יש אחד שגנר שלו אינו יכול לזלך כפי-אם איזה שעה, מחפש עם הנר אותה שעה שדולק, ואחר-כך נכלה הנר ואין לו במה לחפש. ויש אחד שגנר שלו דולק איזה שעות יותר, ויוכל לחפש יותר, אבל אחר-כך נפסק, ויש שגנר שלו דולק יום אחד. ויש שדולק עוד יותר ויותר.

אבל יש אחד שיש לו הרבה נרות נפלאים כאלו, שדולקים ומאירים לעולם ועד ואינם נכבים לעולם, והוא זוכה לחפש בגנזיא דמלכא תמיד לעולמי עד ולנצח נצחים - אשרי לו.

והנה מזה מובן: שגם אנשים כשרים פשוטים, זוכים בעולם-הבא לחפש בגנזיא דמלכא, אבל החפוש שלהם הוא רק לפי שעה, כפי המצוות שלהם, ובדאי גם זה הוא זכיה גדולה ונפלאה מאד מאד, כי אפלו כשמחפש בגנזיא דמלכא איזה שעה, יוכל גם-כן למצא שם אוצרות נפלאים שיוכל להיות בהם חיי עולם-הבא לנצח. אבל חיינו יחיה רק כפי מה שימצא באותה השעה.

אבל מי שזוכה שגרות מצוותיו מאירין ודולקין יותר ויותר, בודאי ימצא רב טוב בגנזיא דמלכא יותר ויותר. וכן כל אחד ואחד כפי מה שגרות מצוותיו דולקין יותר. אבל הצדיק הגדול זוכה לחפש

ספירת-העמר' וקבלת-התורה, עד שממילא צריכין לזכר זאת בכל יום ויום שזה היום מנוי וספור, וצריכין לצאת בו חובת היום בזה היום דיקא, שזה עקר הקדשה.

"ולקחתם לכם וכו', פרי עץ הדור, נפת תמרים, וענף עץ עבת, וערבי נחל" (ויקרא כג, מ)

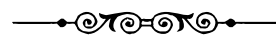
ל"ה. ח"א לו; ח"א קלה - בכל יום-טוב יש ארבע מצוות וכו'. ב'ספות' ארבעה מינים' (ויקרא כג, מ). פנגד ה'מלכות' שהיא בחינת 'דל"ת', שיוצאת ביום-טוב מה'ארבע מלכיות דסטרא-אחרא', שהם 'ארבע גליות' - על-ידי שמעלין אותה ל'אור-הפנים' המאיר ב'שלש-רגלים'.

לו. ח"א יב - ה'רגליו', הם 'אפיקי מים' (תהלים מב, ב; ועוד), כי הם בחינת (ויקרא כג, מ): "ערבי נחל", כמאמר חז"ל (ספ"ה נג): "רגלוהי דבר-נש אנון ערבין לה". 'ערבין' זה בחינת: "ערבי נחל", 'אפיקי מים' - הינו: בחינת 'מרדכי' ו'אסתר', בחינת 'ידיים' ו'רגלים', בחינת 'המחאת פה' ו'רקודין'.

לז. ח"א עד - דבור בלא דעה, הוא בחינת 'ערבה', כי 'ערבה דומה לשפתים' (תנחומא אמור, זהר צו לב, פנחס רנו), כדאיתא בזהר (קדושים פה:): "אית מאן דלעי באוריתא ומגמגם פה בגמגומא דלא ידע, כל מלה ומלה סלקא לעילא, וקדשא בריך הוא חדי בהאי מלה, וקביל לה ונטע לה סחרנין דהאי נחלא, ואתעבדו מאנון מלין אילנין רברבין, ואקרוין (ויקרא כג, מ): 'ערבי נחל'".

"למען ידעו דדתיכם, כי בספות הושבתו את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים" (ויקרא כג, מג)

לח. ח"א נו, ח - עקר ה'גאלה' על-ידי ה'דעת', כמו שכתוב (שמות טז, ו) "וידעתם כי ה' הוציא אתכם" וכו', "למען ידעו" וכו' (ויקרא כג, מג).

שאר עניני המועדים ושלש-רגלים - נמצאים בהמפתח לימים-טובים, כל מועד במועדו

תמיד בגניזת-א-דמלכא ונרות שלו לא יכבו לעולם ועד. ועוד יש בזה דברים בגו. ודי בזה].

מ. ספר-המדות, נר-תמיד ח"ב א - בזכות 'נר-תמיד' הדולקים בשמן-זית, נצולין מגזרת 'שמד'. [נר-תמיד הוא בחינת ה'רצון', שעל-ידי-זה נתבטל בחינת 'שמד', כי עולים מ'שמד' ל'רצון'. לקוטי-הלכות, ב'רפת-השחר' ה, מז - ועיך-שם עוד: שכל דבר שהוא כנגד רצון-השם, נקרא 'שמד'].

שאר עניני 'נר תמיד' - נמצאים לעיל ב'פרשת תצוה', בפסוק (שמות כז, כ): "להעלות נר תמיד"

"ולקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות וגו'. ביום השבת יערכנו לפני ה' וכו' ברית עולם" (ויקרא כד, ה-ח) - ענין 'לחם הפנים'

מא. ח"א לא, ט - מי שהוא במדרגת 'אברהם', הינו בחינות 'בעל נפש' (משלי כג, ב) - אזי בודאי כל אכילותיו וסעדויותיו בבחינת: **"לחם הפנים"** (שמות כה, ל; לה, יג), בבחינת (בראשית יז, א): **"התהלך לפני"** "התהלך" - זה בחינת 'רגליו', בחינת 'פרנסתו', בחינת (דברים יא, ו): **"ואת היקום אשר ברגליהם"**, "זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו" (פסחים קיט. סנהדרין קי). **"התהלך לפני"**, שנעשה מהם בחינת 'פנים'.

וזוה בחינת (שמואל-א כא, ז): **"לחם חם ביום הלקחיו"**, הינו: **"לחם הפנים"**, הם **"לחם חם"**, ורגין ד'אברהם', שהוא בחינת (בראשית יח, א): **"כחם היום"**. - ואז, כל העבו"ם וכל הפוכבים-ומזלות שהם תחתיהם, טורחין בשביל זה האיש, בשביל פרנסתו. וזהו (דברים טז, טז): **"ולא יראה את פני ה' ריקם"** - ב'רגלים', שאז נתגליון 'פני ה'", בחינת 'פנים'. ובזה שכל אחד מביא עולת ראיה, מיגיעתו שמתנגע כל השנה - על-ידי-זה נתתקן ונתעלה כל לחמו ופרנסתו, בבחינת: **"לחם הפנים"**.

וזוהו שהשיב הקדוש-ברוך-הוא למשה (שמות לג, יד): **"פני ילכו והנחתי לך"** - כי משה בקש בפירה, והשיב לו: **"פני ילכו"** - שיתקנו בחינת 'רגליו', בבחינת 'פנים' - אזי יתכפר להם - כי 'שלחן דומה למזבח שמכפר' (ברכות נה. חגיגה כז. מנחות צז).

וזוהו (שם): **"פתח במזבח, וסיים זה השלחן אשר לפני ה'" (ויקרא כב, כ) - 'לפני' דיקא, שיהיה דיקא בבחינת 'פנים', ואזי מכפר.**

מב. ח"א סו, - פשאוכל בקדשה ובטהרה - אזי הוא בחינת: **"לחם הפנים"** (שמות כה, ל; לה, יג), כי ה'שכל' הוא ה'פנים', כמו שכתוב (קהלת ח, א): **"חכמת אדם תאיר פניו"**. אבל פשאין אכילתו בקדשה - אזי אוכד 'פניו', הינו ה'שכל', ונופל לבחינת 'שנה' וכו'.

מג. ח"א סג - "לחם הפנים" (שמות כה, ל; לה, יג), הוא בחינת 'ברית', כמו שכתוב (ויקרא כד, ח): **"ביום השבת יערכנו לפני ה' וכו', ברית עולם"**.

מד. ח"ב ז, יא - "לחם הפנים" (שמות כה, ל; לה, יג) שהיה ב'בית-המקדש' - זה בחינת ה'אכילה' וה'פרנסה' שנמשך על-ידי 'כלליות בן ותלמיד', שבו נתגלה 'אורות המקיפים', שהם בחינת 'אור-הפנים', בחינת 'ש"ע נהורין'.

הפטרות פרשת אמור

"להניח ברכה אל ביתך" (יחזקאל מד, ל)

מה. לקוטי-הלכות, סעדה א - וזה גם-כן בחינת הברכה שמברכין על כל דבר, כדי לברך ולהודות את צדיקו של עולם, כדי שעל-ידי-זה יתתקנו ה'נפשות' שהם בחינת 'דבור'. וזה שאיתא בתקונים (תקוני-זהר כז. תקוני-זהר-חדש, תקונא קדמאה): **"שברכה היא מסטרא דאמא-עלאה, בחינת (יחזקאל מד, ל): 'להניח ברכה אל ביתך', עיך-שם.**

מו. לקוטי-הלכות, פסח ה, ח - וזה בחינת 'מתנות כהנה תרומות ומעשרות', כדי להוציא הדגן מן הקללה, על-ידי ה'בהן', שהוא בחינת (ויקרא ה, יב): **"וקמץ הבהן"** - שהוא יכול להמשיך האור הבא מלמעלה "שהוא קמיץ וסתיים (תקוני-זהר יטז), ולצירו לברכה וכו'.

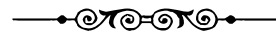
ועל-כן אנו חוזרין ונותנין 'מתנות כהנה', דהינו 'חלה' - ל'בהן', כדי להרים הכל לשרשו לבחינת: **"וקמץ הבהן"** - כדי שעל-ידי-זה ימשך האור מלמעלה, ויצטיר בבחינת 'ברכה', כי הכהנים יכולין להמשיך האור-הפשוט מלמעלה, ולצירו לברכה,

שָׁזָהוּ בְּחִינַת 'בְּרַפְת כְּהַנִּים'. (ע"ן בַּפְּנִים, עַנְיָן צִיּוֹר הָאוֹר לְבִרְכָה אֶצֶל 'חֶלְה').

וְזֶה שְׁפָתוֹב אֶצֶל 'חֶלְה' (יחזקאל מד, ל): **"לְהַנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ"** - "לְהַנִּיחַ בְּרַכָּה" דִּיקָא, כַּנ"ל.

וְזָהוּ בְּחִינַת בְּרַכָּה תַּחֲלָה וְסוּף שְׁמַבְרָכִין עַל כָּל דְּבַר - הַכֹּל כְּדֵי לְצִיר הָאוֹר וְהַשְּׁפַע, שֶׁהוּא הַחַיּוֹת שֵׁישׁ בְּאוֹתוֹ דְּבַר שְׁנֵהֲנָה מִמֶּנּוּ - לְצִירוֹ לְבִרְכָה.

מזו. לקוטי-הלכות, דינים ג, נד - וְזָהוּ בְּחִינַת 'חֶלְה', שֶׁהוּא **"לְהַנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ"** (יחזקאל מד, ל), עַל-יַדֵּי ה' חֶלְה' שְׁנוֹתֵינִין לַכֹּהֵן שֶׁהוּא אִישׁ-הָאֱמֶת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּאַהֲרֵן הַכֹּהֵן (מִלְאֲכֵי ב, ו): "תּוֹרַת אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ" וְכוּ' - שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה זֹכִיךְ לְבִרְכָה, בְּחִינַת 'פְּרִנְסָה וּמְזוֹנוֹת', שֶׁנִּמְשָׁךְ עַל-יַדֵּי הָאֱמֶת, שֶׁהוּא תַקּוּן-הַתַּפְּלָה.

פרקי אבות
- פָּרֶק רְבִיעִי -

"אִיזָהוּ חֲכָם, הַלּוֹמֵד מִכָּל אָדָם, שְׁנֵאֱמַר (תהילים קיט, צט): **'מִכָּל מַלְמִדֵי הַשְּׁנֵלְתִי כִי עֲדוּתֶיךָ שִׁיחָה לִּי'"** (משנה א)

א. ח"א לז, ד-ח-בסוף - יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל דְּבַר יָקָר, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'נִקְדָּה' - מַה שְּׂאִין בְּחֶבְרוֹ, כִּי מַעֲשֵׂה דְאֲבִי וְאָבָא אֲמָנָא, שֶׁהַשִּׁיבוֹ לוֹ: לֹא מְצִית לְמַעֲבַד כְּעֲבָדָא דְאָבָא אֲמָנָא" (תענית כא).

וּבְחִינַת הַזֹּאת שֵׁישׁ בּוֹ יוֹתֵר מִחֶבְרוֹ - הוּא מִשְׁפִּיעַ וּמְאִיר וּמַעוֹרֵר לֵב חֶבְרוֹ, וְחֶבְרוֹ צָרִיךְ לְקַבֵּל הַתַּעוֹרְרוֹת וּבְחִינַת הַזֹּאת מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תרגום על ישעיהו ג, ג: "וְקָרָא זֶה אֶל זֶה"): "וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין".

וְגַם צָרִיךְ כָּל אָדָם לְדַבֵּר עִם חֶבְרוֹ בְּיִרְאֵת-שְׁמַיִם, כְּדֵי לְקַבֵּל הַתַּעוֹרְרוֹת בְּלִבּוֹ מִהַנִּקְדָּה שֵׁישׁ בְּחֶבְרוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין". כִּי זֹאת הַבְּחִינָה שֵׁישׁ בְּחֶבְרוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, הוּא בְּחִינַת 'נִקְדָּה', וְשֵׁם שׁוֹרֵה ה' אֶהְבֵּה' הַנִּקְרָא 'כְּהוּ'. וְהַנִּקְדָּה הַזֹּאת, הוּא בְּחִינַת 'צִדִּיק' לְגַבֵּי חֶבְרוֹ. וְהַנִּקְדָּה הַזֹּאת מְאִיר לְלֵב חֶבְרוֹ, הַנִּקְרָא 'זָא"ו'.

וּכְשֶׁמְדַבֵּר עִם חֶבְרוֹ בְּיִרְאֵת-שְׁמַיִם - מְקַבֵּל ה' נִקְדָּה' שְׁבֵלֵב חֶבְרוֹ בְּלִי לְבוּשׁ. וְלַפְעָמִים מְקַבֵּל ה' נִקְדָּה'

מִחֶבְרוֹ, עַל-יַדֵּי דְבָרִים אַחֲרִים שְׁמַסְפֵּר עִמּוֹ, כִּי יֵשׁ לַפְעָמִים שֵׁיכּוּלִין לְקַבֵּל אוֹר וְהַתַּעוֹרְרוֹת לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, מִהַנִּקְדָּה שֶׁל חֶבְרוֹ - עַל-יַדֵּי 'שִׁיחַת חֶלְוִין' שְׁמֻדְבְּרִין עִמּוֹ. וְאֵז מְקַבְּלִין אוֹר הַנִּקְדָּה עַל-יַדֵּי 'הַתְּלַבְּשׁוֹת' - כִּי לַפְעָמִים צָרִיכָה ה' נִקְדָּה' לְהַתְּלַבֵּשׁ, וְהִיא מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּדַבּוּרִים אֱלוֹ, וְהוּא מְקַבֵּל מִמֶּנָּה.

ב. עָלִים-לְתוֹרַפָּה, יוֹם ג, ג דְּחֲנֻפָּה תר"ד - וְתַבְלָה יְמִידָה בְּתוֹרָה, כִּי זֹאת נִחְמַתְנוּ בְּעֵינֵינוּ וְכוּ'. וּבְשִׁיחָה עִם אַנְשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ חֲבָרִים יְדִידִים שִׁיחָיו, שָׂרֵב דְּבוּרָם הִיא בְּהַתְּכַלִּית הַנְּצַחִי, וּבְדַבְרֵי תוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה.

ג. לקוטי-הלכות, נטילת-ידיים לסעודה ו נו - **"אִיזָהוּ חֲכָם הַלּוֹמֵד מִכָּל אָדָם"** (אבות פ"ד מ"א) - בּוֹדָאִי אִין פּוֹנְתוֹ: שֵׁיִסְתַּפֵּק בְּזָה לְבַד בְּמַה שֵׁיִלְמֹד מִכָּל אָדָם, וְלֹא יִלְמֹד מֵרַב כָּלֵל - כִּי הֲלֹא כָּבֹד הַזִּהְרִירוֹנוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל (אבות פ"א מ"ו): **"עֲשֵׂה לָךְ רַב, וְקַנְיָה לָךְ חֵבֵר"**, וְאָמְרוּ (בְּרִכּוֹת מ"ז): **"שֶׁכָּל מִי שְׂאִינוּ מִשְׁמַשׁ תַּלְמִיד־חֲכָם, אֲפִלּוּ קָרָא וְשָׁנָה וְכוּ', הֲרֵי זֶה עִם-הָאָרֶץ"**.

וּכְמוֹהוּ וּכְמוֹהוּ הַפְּלִיגוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל: לִילְכָךְ וּלְבַקֵּשׁ רַב וְחָכָם, אֲפִלּוּ בְּמִרְחָקִים. וְכָל הַחֲכָמִים שְׁבַע-עוֹלָם, כָּלֵם קָבְלוּ מֵרַבָּם, שֶׁקָּבְלוּ מֵרַבָּם, עַד רַבֵּי הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא מְשַׁע רַבְּנוּ עַל-יַדֵּי-הַשְּׁלוֹם.

אֵךְ פּוֹנְתַת הַתַּנָּא הוּא: **"אִיזָהוּ חֲכָם"** - שְׁכָבֵר קַבֵּל הַחֲכָמָה פְּרָאוּי, מֵרַבּוֹ הָאֱמֶתִי, עַד שְׂרָאוּי לְקִרְוַת אוֹתוֹ גַּם-כֵּן בְּשֵׁם 'חֲכָם' - הוּא: **"הַלּוֹמֵד מִכָּל אָדָם"** - הֵינּוּ: כְּשֶׁקַּבֵּל מֵרַבּוֹ בְּחִינַת ה'רְמִזִּים'.

כִּי מִי שֶׁקַּבֵּל חֲכָמַת רַבּוֹ פְּרָאוּי, עַל-יַדֵּי שֶׁהִבִּין ה'רְמִזִּים' שְׁלוֹ - אֲזִי הוּא יָכוֹל לְלַמֵּד מִכָּל אָדָם, וּלְהִבִּין מִכָּלֵם 'רְמִזִּים' לְהַתְּקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְכְמוֹ שֶׁכָּתַב אֲדָמוֹר ז"ל (בְּהַתוֹרָה 'וַיְהִי מִקֵּץ - זְכָרוֹן' סִימָן נד): שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מְצַמֵּם אֶת-עַצְמוֹ מֵאִין סוּף וְעַד אִין תַּכְלִית, וּמֵרַמֵּז לְכָל אֶחָד רְמִזִּים בְּכָל יוֹם לְהַתְּקַרֵּב לְעִבּוּדָתוֹ, עַל-יַדֵּי כָּל מַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה וְכוּ'.

אֲבָל לְהִבִּין כָּל זֶה: צָרִיכִין לְהִיּוֹת בְּקִי מְאֹד בְּדַבְרֵי הַתוֹרָה שֶׁקַּבֵּל מֵרַבּוֹ, עִם ה'רְמִזִּים' שְׁבָהֵם. וְאֵז יוֹכֵל לְמַצֵּא דְבָרֵי תוֹרַתוֹ-הַקְּדוּשָׁה, בְּכָל הַשִּׁיחוֹת שְׁבַע-עוֹלָם, עַד שֵׁיִלְמֹד וַיְבִין מֵהֶם חֲכָמוֹת וְעֲצוֹת אֱמֶתִיּוֹת לְהַתְּקַרֵּב לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ.

כי בכל השיחות שבעולם, יש בהם תורה נעלמת, רק שצריכין לתת לב לזה, ולהיות בקי היטב בחדרי התורה שקבל מרבו.

וזוהו שמביא הפסוק (תהלים קיט, צט): **"מפל מלמדי השכלתי פי עדותיך שיחה לי"** - שבכל השיחות שבעולם, אני מוצא 'עדותיך' שהוא ה'תורה'. ועל-ידי-זה: **"מפל מלמדי השכלתי"** - כי בודאי זה שמוצא בכל השיחות שבעולם דברי-תורה הנעלמים שם - הוא יכול ללמד מכל אדם, ולהבין ולהשפיל מכל דבריהם ושיחותם, 'רמזים' להתקרב להשם-יתברך, כמו ששמעתי מפניו ז"ל (שיחות-הר"ן רד): **"שמי שבקי היטב וכו'."**

[שמי שבקי היטב בתורתו ובשיחותיו הקדושות דהינו בספריו הקדושים - ראוי לו למצא כל שיחות העולם בתוך תורתו הקדושה. ואין שום שיחה וענין בעולם שלא יוכל השלם למצא בתוך תורתו].

נמצא: ש"הלומד מכל אדם" - זה בחינת החכם שמבין הרמזים של רבו, שעל-ידי-זה יכול "ללמד מכל אדם", כנ"ל.

"איזהו גבור, הנובש את יצרו" (משנה א)

ד. ח"א עב - גם למעלה בבניכול אצלו יתברך מצינו בחינת יצרי-הרע, כמו שדרשו חז"ל (בראשית-רבה יב, טו; רש"י בראשית א, א): **"בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת הדין, שזה בחינת יצרי-הרע. ואחר כך בבניכול שבר היצרי-הרע, ושתף מדת רחמים וכו'."**

ומזה הכח, נשתלשל ונמשך פח למטה לשבר היצרי-הרע - פי לולא זאת לא היה פח לשבר היצרי-הרע.

וכן מבאר בגמרא (יומא ס"ט): **"זו היא גבורת גבורתו שובש את יצרו, שנותן ארוד-אפים לרשעים"**. נמצא מבאר: שמה שהשם-יתברך בובש מדת הדין ומאריך אפו - הוא בחינת 'שבירת היצרי-הרע' אצלו יתברך.

ה. ח"א קמד - **"חציו לה' וחציו לכם"** (פסחים סח). והצדיק, אפלו בזאת החצי, הוא בובש את יצרו ואוחז את תאנתו בידו.

ו. ח"א רמט - עקר הגבורה בהלב, פי מי שלבו חזק ואינו מתירא משום אדם ומשום דבר, יכול לעשות גבורות נוראות ולכבש המלחמות על-ידי חזק ותקף לבו שאינו מתירא ורץ לתוך תקוף המלחמה.

וזה בחינת (אבות פ"ד מ"א): **"איזהו גבור הנובש את יצרו"**.

וזוהו בחינת גבורות שמשון שנאמר בו (שופטים יג, כה): **"ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאל"**, שבאותן המקומות צלחה עליו רוח השם ולבש גבורה, דהינו שבא לו חזק ותקוף גבורה בלב, ועל-ידי-זה עשה גבורות נוראות.

ז. ח"א רנג - **"מעוט שנה"** - ממעט 'תאות-נאוף'. פי יש אש באדם שמזה בוערין בו כל התאות, ועל-ידי 'מעוט שנה', נחלש ואין לו פח לבער, אך שמזיק להמח 'מעוט שנה'.

וכן רבוי שנה - כשהאדם מכריח עצמו לישן הרבה, גם זה מחליש וממעט האש הנ"ל, וגם זה מזיק להמח.

רק כשישן במדה פראוי - אזי תאות המשגל בתקפה וכחה, פי לא נחלש האש הנ"ל.

[תכן פונתו בזה לא באר היטב, אך כפי מה שהבנתי משיחתי: שאין מועיל שום עצה למעט 'תאות-נאוף', רק להתחזק להיות **"גבור לכבש את יצרו"** (אבות פ"ד מ"א) - והשם יעזר לו לסלק תאנה זאת מאתו].

"איזהו עשיר השמח בחלקו" (משנה א)

ח. ח"א יג, א - איתא בזהר (פנחס דף רכד): **"רוחא נחת לשפך חמימא דלבא, וכד נחת רוחא, לבא מקבל לה בחדוה דנגונא דלינאי"** [רוח יורדת לשפך חמימות הלב, וכשהרוח יורדת, הלב מקבל אותה בשמחה של נגון הלוים].

"רוחא" - זה בחינת 'צדקה', שהיא "רוח נדיבה" (תהלים נא, יד) - על-ידו מקררין חמימות 'תאות-ממון'. וזה בחינת (שם עו, יג): **"יבצר רוח נגידים"** - שה'רוח' ממעט תאות ה'נגידות' והעשירות.

"נגונא דלינאי" - זה בחינת 'משא-ומתן באמונה', ששמח בחלקו ואינו אץ להעשיר, פי ה'נגינה' זה ה'משא-ומתן', כמו שכתוב (שם פא, ג): **"שאו זמרה ותנו תף"**.

"חֲדוּדָה" - זֶה שֶׁ"שִׁמְחָה בְּחֻלְקוֹ" (אבות פ"ד מ"א).
וּנְתַבְּטַל בְּחֵינֵת (בְּרֵאשִׁית ג, יט): "בְּזַעַת אִפְיָךְ תֹּאכַל".

ט. ח"א נג, ה-בסוף - הַמְשַׁקֵּעַ בְּתַאֲוֹת־מְמוֹן,
אֵינוֹ בּוֹטֵחַ בַּהֶשֶׁם, כִּי הוּא עוֹבֵד כָּל עֲבוֹתִים.

אָדָּ: "וְאֲנִי אֲבַטַח בְּךָ" (תהלים נה, כד) - שְׂתוּכַל לְהַזְמִין
לִי פְרִנְסָתִי בְּסִבָּה קְלָה, וְאֵהִיָּה שִׁמְחָה בְּחֻלְקִי, וְלֹא
אֵהִיָּה מְשַׁקֵּעַ בְּתַאֲוֹת־מְמוֹן.

וְאִי־אֲפָשֶׁר לְהַמְשִׁיךְ שְׂפַע וּמְזוֹנוֹת וּלְהַרְוִיחַ מְמוֹן
הַנִּקְרָא 'מְמוֹן', דִּהְיֵנוּ 'מְמוֹן דְּקִדְשָׁה', שִׁיְהִיָּה 'שִׁמְחָה
בְּחֻלְקוֹ' שֶׁזֶהוּ עֵקֶר הָעֲשִׁירוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲז"ל
(אבות פ"ד מ"א): "אֵיזְהוּ עֲשִׂיר הַשִּׁמְחָה בְּחֻלְקוֹ" -
כִּי־אִם עַל־יְדֵי שְׂבִירַת תַּאֲוֹת־מְמוֹן.

וְזֶה בְּחֵינֵת (תְּגִיגָה יב): "שִׁדְיִ, שֶׁאָמַר לְעוֹלְמוֹ דִּי" -
דִּהְיֵנוּ 'שִׁשְׁמֵחָה בְּחֻלְקוֹ', וְאוֹמֵר 'דִּי' לְמָה שִׁישׁ לוֹ,
וְאֵינוֹ מִתְאַוֶּה יוֹתֵר, שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת שְׂבִירַת תַּאֲוֹת־
מְמוֹן שֶׁזוֹכֵינ עַל־יְדֵי 'שְׂמִירַת־הַבְּרִית'.

י. סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה ט מַחְכֵּם וְתָם -
וּמְנַהֲגוֹ (שֶׁל הַתָּם) הִיָּה, שֶׁהָיָה תָמִיד בְּשִׂמְחָה גְדוּלָּה
מְאֹד, וְהָיָה רַק מְלֵא שִׂמְחָה תָמִיד, וְהָיָה לוֹ כָּל
הַמְּאֻבְּלִים וְכָל הַמְּשַׁקֵּוֹת וְכָל הַמְּלַבּוֹשִׁים וְכוּ'.
וּבְאֻמַּת הָיָה מְרַגֵּשׁ בְּאֲכִילַתוֹ הַלֶּחֶם, טַעַם כָּל מְאֻכָּל
וּמְאֻכָּל שֶׁהָיָה רוּצָה, מַחְמַת תְּמִימוֹתוֹ וְשִׂמְחָתוֹ
הַגְּדוּלָּה וְכוּ'. וְהָיָה רַק מְלֵא שִׂמְחָה וְחֲדוּדָה תָמִיד.

[וּבְסוּף הַסְּפּוּר, בְּתַרְגוּם מְאִידִישׁ]: וְהָבֵן הֵיטֵב מַה
שֶׁמְסַפְּרִים: אֵיךְ יוֹכֵלִים לְעַבֵּר זֶה הָעוֹלָם עִם לֶחֶם
וּמִים וְעַם 'פֶּעֶלֶץ', וְהָיָה לוֹ חַיִּים יוֹתֵר טוֹבִים וְיוֹתֵר
שִׂמְחִים, מִהַחֲכֵם הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר וְהָעֶשֶׂר הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר,
כְּמוֹ שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹאִים שֶׁהֵם תָּמִיד מְלֵא יְסוּרִים -
וְלְבִסוּף בְּנֻדְאֵי הוּא טוֹב רַק לְהִתָּם' שֶׁהִסְתַּפֵּק בְּמַה
שֶׁהָיָה לוֹ וְהָיָה בְּשִׂמְחָה תָמִיד.

"אֵיזְהוּ מְכַבֵּד, הַמְּכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר
(שְׁמוּאֵל־א ב, ל): **כִּי מְכַבְּדֵי אֲכַבֵּד וּבְזֵי יִקְלָו"** (מְשֻׁנָּה א)

יב. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, נְטִילַת־יָדַיִם לְסַעֲדָה ו
נח - "אֵיזְהוּ מְכַבֵּד, הַמְּכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת,
שֶׁנֶּאֱמַר: כִּי מְכַבְּדֵי אֲכַבֵּד וּבְזֵי יִקְלָו" (אבות פ"ד
מ"א) - עֵקֶר הַחֲכֻמָּה וְהַדַּעַת: הוּא לִידַע וּלְהֶאֱמִין, כִּי
"מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ" (שְׁעִיָּה ו, ג), וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
בוֹחֵר בַּעֲבוּדַת־הַתַּחֲתוֹנִים שֶׁבְּזֶה הָעוֹלָם, שֶׁהֵם 'דְּרִי־
מְטָה', וּבָהֶם עֵקֶר הַתַּגְּלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן בְּנֻדְאֵי "צְרִיכִין לְכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת" - כִּי
בְּזֶה מְכַבֵּד אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, כִּי צְרִיךְ לְהֶאֱמִין שֶׁבְּכָל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מְלַבֵּשׁ כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי מְכַל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל אֲפִלּוֹ הַגְּרוּע־שִׁבְּגוּרֵעִים, כָּל זְמַן שֶׁהוּא
בְּכָלֵל הָאֱמוּנָה־הַקְּדוּשָׁה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ
כְּבוֹד וְהַתְּפָאֲרוֹת פְּרֻטִי, כִּי עַל יִשְׂרָאֵל גְּאֻתוֹ וְכְבוֹדוֹ
וְגְדֻלוֹ, כִּיְדוּעַ (עֲבוּדַת־הַקֹּדֶשׁ, חֶלֶק ב, פָּרָק יח).

וְעַל־כֵּן בְּנֻדְאֵי צְרִיךְ לְכַבֵּד אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וְעֵקֶר
הַכְּבוֹד הוּא לְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד מִהַתְּכַלִּית לְהַכְנִים בּוֹ
יְרֵאת־שָׁמַיִם, וְכֵן לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ, בְּבְּחֵינֵת "וּמְקַבְּלֵינ דִּין
מִן דִּין" (שְׁעִיָּה ו, ג תַּרְגוּם יוֹנָתָן), שֶׁזֶהוּ בְּחֵינֵת "הַלּוֹמֵד
מִכָּל אָדָם" שֶׁהִתְחִיל בְּזֶה.

כִּי זֶה עֵקֶר הַכְּבוֹד, בְּבְּחֵינֵת (שְׁמוֹת־רַבָּה לז, ה): "אֵין
כְּבוֹד אֲלָא תוֹרָה". וְכְמוֹ שֶׁהִזְהִיר אַדְמוּר"ר ז"ל בְּתוֹרָה
הַנִּזְ'ל: שֶׁ"כָּל אָדָם צְרִיךְ לְעַסֵּק בְּזֶה לְהַכְנִים הַדַּעַת
בְּחֻבְרִיו" וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב שָׁם. וְזֶה עֵקֶר כְּבוֹד הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ כִּנְ"ל וְעַל־כֵּן הֵבִיא הַפְּסוּק "כִּי מְכַבְּדֵי
אֲכַבֵּד" - כִּי זֶה עֵקֶר כְּבוֹד הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, כִּנְ"ל:

"וּבְזֵי יִקְלָו" - הֵם הַמְּכַבְּדִים אֶת בְּנֵי־אָדָם, וּמוֹצְאִים
חֲסוּרוֹת בְּכָל אָדָם, וְכִשְׂרוֹאִים אֶת אֶחָד שְׂרוּצָה
לְהַתְּקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ - מְבַקְּשִׁים וּמְחַפְּשִׁים לְמִצָּא
בּוֹ מוֹמִין וְחֲסוּרוֹת וּמְבַזִּין אוֹתוֹ (עֵינֵי שִׁיחוֹת־הַר"ן קִיט),
וְהָרִי הֵם כְּאִלּוֹ מְבַזִּין כְּבִיכּוֹל אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, שֶׁכָּל
כְּבוֹדוֹ עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂה הַתַּחֲתוֹנִים. וְהָעֵקֶר עַל־יְדֵי
הַתְּקַרְבוֹת הַרְחוּקִים מְאֹד לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּחֱבָאָר כְּמָה פְּעַמִּים בְּדְבָרֵינוּ, וְעַל־כֵּן נֶאֱמַר עֲלֵיהֶם
"וּבְזֵי יִקְלָו".

אָבֵל "הַמְּכַבֵּד אֶת הַבְּרִיּוֹת", וּמְקִיִּם (שָׁם מְשֻׁנָּה א):
"אֵל תְּהִי בִּז לְכָל אָדָם", וְחוֹתֵר וּמְשַׁתְּדֵל לְדַבֵּר עִם
כָּל אֶחָד מִהַתְּכַלִּית - לְהַכְנִיסוֹ אֶל הַקְּדוּשָׁה, שֶׁזֶה
עֵקֶר הַכְּבוֹד, בְּנֻדְאֵי הוּא מְכַבֵּד אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ,
וְעַלִּיו נֶאֱמַר: **"כִּי מְכַבְּדֵי אֲכַבֵּד"**.

יב. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת שְׁבַת ו, ח - בְּאֻמַּת מִי
שֶׁהוּא חָכֵם אָמְתִי, יְכוֹל לְקַבֵּל חֲכָמָה וּרְמִזִּים
לְהַתְּקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, אֲפִלּוֹ מִתְקַף הַסְּטְרָא־אֲחֵרָא
וּמְחַכְּמֵי אֲמוֹת־הָעוֹלָם, כִּי בְּכָל־מְקוֹם יֵשׁ בְּהָעֵלָם
אֵיזָה טוֹב בְּבְּחֵינֵת (מְלָאכֵי א, יא): "בְּכָל מְקוֹם מְקַטֵּר
מִגֵּשׁ לְשָׁמַי".

רַק שְׂאָר בְּנֵי־אָדָם, אֲסוּרִים לְסַפֵּן עֲצָמָן לְפָנֵם לְשָׁם -
שֶׁלֹּא יִהְיֶה גִלְפָּד שָׁם חֲסִי־שְׁלוּם, אָבֵל הַצְּדִיק יְכוֹל

לקבל חכמה גם מהם, בבחינת (אבות פ"ד מ"א):
"איזהו חכם הלומד מפל אדם" וכו'.

"הוי רץ למצוה קלה, ובורח מן העברה. שמצוה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה. ששכר מצוה, מצוה, ושכר עברה עברה"
 (משנה ב)

יג. ח"א ה, ב - על-ידי המצוות שאנו עושים, יכולין אנהגנו לידע בין קדם גזר-דין ל'אחר גזר-דין, ולידע מה שנגזר על העולם ואיך להתפלל בעבורם.

ודוקא בשעושין המצוות בשמחה גדולה כל-כך, עד שאין רוצה בשום שכר עולם-הבא, אלא שיזמין לו הקדוש-ברוך-הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כמאמר חז"ל (אבות פ"ד מ"ב): **"שכר מצוה מצוה"**.

כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה, והוא משמח כל-כך בעשייתה, עד שממאס בכל מין שכר - ונמצא שעולם-הבא שלו בהמצוה בעצמה.

וזה בחינת 'נביא' שמתנבא ב"זה הדבר" (במדבר ל, ב), בחינת 'נביאות משה' (רש"י שם), בבחינת 'אספקלריא המאירה', כמו אדם הרואה דבר מקרוב בראיה יפה ובררה, כמו כן הוא נהנה מהמצוה בעצמה, ושכרו נגד עיניו.

והשמחה של הקדוש-ברוך-הוא מלבשת בהמצוות, כי הם אחדותו. ומי שעושה המצוה בשמחה מהמצוה בעצמה, כשנכנס בהשמחה שבמצוה, הוא נכנס בשמחת הקדוש-ברוך-הוא, שמשמח במעשיו.

יד. ח"ב נט - "יש זריז ונשכר, זריז ונפסד" (פסחים נ). פי דע: כי **"מצוה גוררת מצוה"** (אבות פ"ד מ"ב), **שהמצוה גוררת את חברתה**. ובודאי יש איזה בחינה 'בין המצוות' מה ש'בין מצוה למצוה', שמקשר מצוה אחת לחברתה, אשר על-ידי-זה, המצוות נגדרים אחת אחר חברתה.

ובאמת זאת הבחינה בעצמה 'בין המצוות', היא גם-כן יקרה מאד. ועל-כך צדיק מנעוריו שהולך מדרגא לדרגא, מפסיד על-ידי הזריזות, כי כשרץ בזריזות ממצוה למצוה, מפסיד את בחינת הקדשה 'בין מצוה למצוה', כי עובר ומדלג על הבחינה הזאת, כי המצוה בעצמה הולכת אליו, כי נמשכת ונגררת אליו על-ידי המצוה ראשונה שגוררת השניה, ואזי

יוכל לדלג ולעבר מה שהוא 'בין המצוות', ועל-כך הוא "זריז ונפסד". - אבל בששוקה קצת, יוכל בתוך-כך להשיג גם הבחינה ש'בין המצוות'.

ובליזה למי שהולך בדרכי-השם פסדר מנעוריו. אבל מי שצריך לעשות תשובה, הוא צריך דוקא להיות זריז גדול מאד, למהר ולרוץ להמלט על נפשו, ואסור לו לשהות כלל לעמד ולהתישב.

כי 'בעל-תשובה' אינו הולך מדרגא לדרגא כלל, ואין בינו ובין הקדשה שום בחינה הנ"ל, כי צריך להתחיל מחדש, וצריך לרוץ ולדלג אל הקדשה. ואיש כזה הוא "זריז ונשכר".

טו. שיחות הר"ן פט - יש חבילות חבילות של עברות רחמנא-לצלן, כי **"עברה גוררת עברה"** (אבות פ"ד מ"ב), הינו כשאדם עובר עברה חסוֹשֶׁלום, אזי 'עברה ראשונה', גוררת אותו לעשות 'עברות אחרות' השיכים לה דיקא.

וכן בשעושה 'עברה אחרת', גוררת גם-כן 'עברות השיכים לה', כי כל עברה גוררת עברות השיכים לה ונגררין אחריה, אבל לא עברות שאין שיכים לה.

וזה בחינת 'חבילות חבילות עברות' חסוֹשֶׁלום - כי עברה הראשונה עם העברות שנגררו אחריה, השיכים לה, הם בחינת 'חבילה אחת של עברות'. וכן 'עברה אחרת' עם העברות השיכים לה, הם 'חבילה אחרת' וכו', עד שנעשו חסוֹשֶׁלום 'חבילות חבילות של עברות'.

ומכל 'חבילה' ו'חבילה', נבראת פת אחת של מחבלים ומקטרגים (אבות פ"ד מ"א): "העובר עברה אחת, קונה לו קטגור אחד", והמחבלים צועקים: "הב לנא חיי הב לנא מזוני!" - כי הוא ה'בעל-עברה', ה'בעל' של ה'עברה', וצריך לתן להם 'חיי ומזוני'.

ואפלו העברות האחרות השיכים לעברה הראשונה שנגררו אחריה, צריך לתן להם גם-כן 'מזונות', ואף-על-פי שהיה מכרח לעשותן כי עברה הראשונה גררה אותן. פי יש להם טענה: "היה לך לעשות מצוה תקף אחר עברה הראשונה, והיתה המצוה מנגה עליו!" - על-כך צריך לתן לכלם מזונות וחיות.

והתקון הוא: שילמד לעשות ולקיים השלש-עשרה מדות של רחמים וחסדים, פי על-ידי-זה מעורר

הַשְּׁלֵש־עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל רַחֲמִים, וְעַל־יְדֵי זֶה נִכְנָעִין וְעוֹבְרִין הַמַּחְבְּלִים - בְּבַחֲנֵינָת (פְּלִיחֵינָת): "מַעֲבִיר רֹאשׁוֹן רֹאשׁוֹן" - שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מַעֲבִיר עֲבֵרוֹת הָרֹאשׁוֹנִים שֶׁבְּכָל חַבִּילָה וְחַבִּילָה. וְאִזִּי 'שְׂאֵר הָעוֹנֹת' שֶׁבְּחַבִּילָה, שְׂבִים אֶל הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְהוּא יִתְבָּרַךְ נוֹתֵן לָהֶם חַיּוֹת.

אֵךְ מֵאִיִן הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נוֹתֵן לָהֶם חַיּוֹת?! - כִּי יֵשׁ בַּסְּטְרָא־אֲחָרָא בַּחֲנֵינָת 'רֹאשׁוֹן לְרֹאשׁוֹנִים', שֶׁהוּא רֹאשׁוֹן לְהַעֲבֵרוֹת הָרֹאשׁוֹנִים, כִּי בְּלִם נִמְשָׁכִים וְבָאִים עַל־יְדוֹ, וְעַל־כֵּן הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נוֹתֵן הָעוֹנֹת עֲלָיו, וְנִמְשָׁךְ לָהֶם חַיּוֹת מִמֶּנּוּ.

וְזֶה שְׂאֵנוּ מִבְּקָשִׁים (תַּחֲלִים ע"ט, ח): "אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עוֹנֵת רֹאשׁוֹנִים" וְכוּ' - לְבַל יִזְכֹּר לָנוּ 'עוֹנֹת הָרֹאשׁוֹנִים' שֶׁבְּכָל 'חַבִּילָה וְחַבִּילָה' שֶׁל עוֹנֹת. דְּהֵינּוּ: שִׁיעֲבִיר רֹאשׁוֹן רֹאשׁוֹן שֶׁבְּכָל חַבִּילָה וְחַבִּילָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מְמִילָא נִסְתַּלְקִין כָּל שְׂאֵר הָעוֹנֹת שֶׁבְּכָל חַבִּילָה וְחַבִּילָה.

טז. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרַבַּת־הַרִיחַ וּבְרַבַּת־הוֹדָאָה ה, ה - וְזֶה בַּחֲנֵינָת (אֲבוֹת פ"ד מ"ב): "הוֹי רִץ לְמַצּוֹה קַלָּה וּבוֹרַח מִן הָעֵבְרָה שֶׁמַּצּוֹה גּוֹרַרַת מַצּוֹה וְעֵבְרָה גּוֹרַרַת עֵבְרָה שֶׁשֹּׁכֵר מַצּוֹה מַצּוֹה וְשֹׁכֵר עֵבְרָה עֵבְרָה."

כִּי כָּל מַה שֶׁעוֹשִׂין אֵיזָה מַצּוֹה - זוֹכִין לְרִצּוֹן חֶזֶק יוֹתֵר לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, כִּי זֶהוּ הַתְּכַלִּית וְהַשֹּׁכֵר שֶׁל הַמַּצּוֹה בְּנִ"ל. וְעַל־כֵּן "מַצּוֹה גּוֹרַרַת מַצּוֹה" - כִּי נִכְנָעִין וְנִתְבַּטְּלִין ה'מְנִיעוֹת' שֶׁמוֹנְעִין מִהַמַּצּוֹה הַשְּׂנִיָּה, עַל־יְדֵי 'תַּקְוַת־הַרְצוֹן' שֶׁזָּכָה עַל־יְדֵי 'מַצּוֹה הָרֹאשׁוֹנָה' בְּנִ"ל. כִּי עַל־יְדֵי 'תַּקְוַת־הַרְצוֹן', מִשְׁבְּרִין כָּל ה'מְנִיעוֹת' בְּנִ"ל.

וְכֵן לְהַפְּדוֹ: "עֵבְרָה גּוֹרַרַת עֵבְרָה" - כִּי עַל־יְדֵי ה'עֵבְרָה', שֶׁהִיא עַל־יְדֵי שֶׁהַתְּגַבְּרוּ עֲלָיו הַמוֹנְעִים שֶׁהֵם הַמְּסִיתִים וְהַמַּפְתִּים, עַד שֶׁהַעֲבִירוֹהוּ מִדַּעְתּוֹ, עַד שֶׁלֹּא הָיָה יוֹכֵל לְהַתְּגַבֵּר בְּתַקְוַת־הַרְצוֹן־דְּקַדְשָׁה' עֲלֵיהֶם, עַד שֶׁעָבַר מַה שֶׁעָבַר - עַל־יְדֵי־זֶה הַתְּגַבְּרוּ בְּיוֹתֵר ה'מְנִיעוֹת', כִּי "בְּשִׂיחָה קָם זֶה נוֹפֵל" (רש"י בְּרֵאשִׁית כה, כג - עַל־פִּי פְּסוּחִים מ"ב).

וְעַל־כֵּן "עֵבְרָה גּוֹרַרַת עֵבְרָה" - עַל־יְדֵי שֶׁנִּחַלְשׁ ה'רִצּוֹן־דְּקַדְשָׁה' עַל־יְדֵי ה'עֵבְרָה'.

וְזֶהוּ: "שֶׁשֹּׁכֵר מַצּוֹה מַצּוֹה, וְשֹׁכֵר עֵבְרָה עֵבְרָה" - כִּי עַקֵּר ה'שֹׁכֵר' שֶׁל הַמַּצּוֹה, הוּא 'מַצּוֹה', שֶׁהִיא

בַּחֲנֵינָת 'רִצּוֹן', שֶׁשֵּׁם 'שְׂרֵשׁ' כָּל הַמַּצּוֹת' שֶׁהֵם 'רִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ', שֶׁרְצָה: שֶׁזֹּאת הַמַּצּוֹה תִּהְיֶה כָּךְ, וְזֹאת הַמַּצּוֹה כָּךְ, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב בְּמִקּוּם־אֲחֵר (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א ל"ד) וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן בְּקַל יוֹכֵלִין לָשׁוּב מִכָּל הָעֲבֵרוֹת אִם יִרְצָה בְּאַמְתּוֹ, כִּי עַקֵּר הוּא ה'רִצּוֹן'. וְתַכְפֹּף בְּשִׁיתְגַּבֵּר וְיִרְגִּיל אֶת־עַצְמוֹ: "שִׁיְהִיָּה לּוֹ 'רִצּוֹנוֹת' חֲזָקִים דְּקַדְשָׁה, לְהַתְּקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ וּלְצַדִּיקוֹ!" - וְלֹא יִרְפֶּה אֶת ה'רִצּוֹן! - בּוֹדָאֵי יוֹכֵל לְהַתְּגַבֵּר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת הַבָּאִים עַל־יְדֵי הָעֲבֵרוֹת וְחַטָּאוֹת־נְעוּרִים שֶׁלּוֹ, וּבּוֹדָאֵי יִשְׁבֵּר בְּכֵלָם, וְיִזְכֶּה לְחַיִּים־נְצִחִים.

כִּי עַקֵּר פְּגַם הָעֵבְרָה הוּא, מַה שֶׁנִּחַלְשׁ ה'רִצּוֹן־דְּקַדְשָׁה' עַל־יְדֵי ה'עֵבְרָה' בְּנִ"ל, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה "עֵבְרָה גּוֹרַרַת עֵבְרָה". וְעַל־כֵּן נִדְמָה לּוֹ: "שְׂאִי־אֶפְשֵׁר לּוֹ לְצַאת מִמָּה שֶׁנִּלְכַּד בּוֹ!"

אֲבָל ה'בַּחֲרִיָּה', חֲפְשִׁיית תְּמִיד. ו'תְּשׁוּבָה קַדְמָה לְעוֹלָם" (פְּסוּחִים ג"ד). וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ נֹתֵן כַּח בְּאָדָם: שֶׁאֶפְלוּ אַחַר כָּל הָעֲבֵרוֹת וְהַחַטָּאִים חֲסוֹשְׁלוֹם, יֵשׁ לּוֹ כַּח עֲדוּן, לְהַתְּגַבֵּר בְּרִצּוֹנוֹת חֲזָקִים לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִשְׁבֵּר כָּל הַמְּנִיעוֹת וְיִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּנִ"ל.

וְעַל־כֵּן הַזְּהִיר הַתַּנָּא: "הוֹי רִץ לְמַצּוֹה קַלָּה" וְכוּ', "רִץ" דִּיקָא - כִּי צְרִיכִין לְרוּץ לְמַצּוֹה בְּזִרְיוֹת גְּדוֹל, כִּי זֶה סִימָן עַל תַּקְוַת חֲשָׁקוֹ וְרִצּוֹנוֹ הַחֶזֶק. וְעַל־כֵּן "רִץ" לְשׁוֹן 'רִצּוֹן', בַּחֲנֵינָת (שִׁירֵה־שִׁירִים א, ד): "מְשַׁכְּנֵי אַחֲרֵיהֶם נְרוּצָה", שֶׁפְּרוּשׁוֹ גַם לְשׁוֹן 'רִצּוֹן', כְּמוֹ שֶׁשִּׁמְעֵתִי מִפִּי אֲדַמּוּ"ר ז"ל בְּשֵׁם צַדִּיק אֶחָד, וְקַלְסִיָּה.

כִּי שְׂנִיָּהֶם אֶחָד - כִּי הַרִיצָה וְהַזְרִיזוֹת הַגְּדוֹלָה לְדַבְּרֵי־מַצּוֹה, זֶה סִימָן עַל תַּקְוַת הַרְצוֹן וְהַחֲשָׁק, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא זוֹכִין לְגַמֵּר הַמַּצּוֹה וּלְעֲשׂוֹת מַצּוֹה אַחֲרַת וְכוּ', וְכַנִּ"ל.

יז. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, חֲלָה ג, ה - "לֹא תִירָא לְבִיתָהּ מִשְׁלֹךְ כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֶשׂ שְׂנַיִם" (מְשַׁלִּי לֹא, כא), דְּרָשׁוּ רַז"ל (תַּנְחוּמָא רָאֵה יג): "לְבֹשׂ שְׂנַיִם" - שֶׁהַתּוֹרָה כּוֹפֵלֶת דְּבַרְיָהּ בְּכָל הַמַּצּוֹת. כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב: 'הָשִׁב תְּשִׁיב, הַעֲנִיק תַּעֲנִיק, נִתּוֹן תִּתֵּן, פְּתוּחַ תִּפְתָּח" וְכוּ'.

הֵינּוּ: שֶׁהַתּוֹרָה כּוֹפֵלֶת דְּבַרְיָהּ בְּרַב הַמַּצּוֹת. לְלַמֵּד: שֶׁעַקֵּר קִיּוּם הַמַּצּוֹת יִהְיֶה, בְּשִׁבִיל לְעֲשׂוֹת מַצּוֹה

אֲחֶרֶת בְּשֹׁכֵר מִצְוֹה זֹאת, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ (אָבוֹת ד, ב):
"שֹׁכֵר מִצְוֹה מִצְוֹה".

"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם" (מִשְׁנָה ג)

יח. ח"ב א, י - יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֲבוּדוֹת שֶׁמִּפְסִידִין עֲבוּדוֹת הַתְּפִלָּה, שְׁלֹשׁ מִדּוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲבוּדוֹת דְּסֻטְרָא אַחְרָא הֵינּוּ: א. **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"** (אָבוֹת פ"ד מ"ג), שְׁלֹא לְבַזּוֹת שׁוֹם אָדָם וְכוּ'.

'בְּזוּי אֲנָשִׁים' הוּא בְּחִינַת 'עֲבוּדָה', כְּמוֹ שֶׁמִּצְיָנוּ בְּאֲחֵי יוֹסֵף: עַל שֶׁבָּזּוּ אוֹתוֹ וְלֹא הֶאֱמִינוּ שֶׁהוּא יִהְיֶה מֶלֶךְ, נִפְלְוּ לְבַחֲבִינַת 'עֲבוּדוֹת', וְאָמְרוּ לוֹ: "הֲנַנּוּ לְךָ לְעֲבָדִים" (בְּרֵאשִׁית ג, יח).

וְצָרִיךְ לְצַאֵת מִשְׁלֹשׁ עֲבוּדוֹת אֵלּוּ, וְאֵז זוֹכִין לְעֲבוּדַת הַתְּפִלָּה, וְאֵז יְכוֹלִין לְהַתְּרַפְּאוֹת בְּכָל־דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, אֲפִלּוּ בְּלַחֵם וּמַיִם.

יט. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת, אֲמוּנָה ח"ב ה; רְפוּאָה ח"ב א - דַּע: שֵׁישׁ לְכָל עֹשֶׂב וְעֵשֶׂב כַּח מִיחַד לְרַפְּאוֹת אֵיזָה הוֹלֵאת מִיחַדָּת. וְכַל־זֶה אֵינוֹ אֵלָּא לְמִי שֶׁלֹּא שָׁמַר אֲמוּנָתוֹ וּבְרִיתוֹ, וְלֹא שָׁמַר אֶת־עֲצָמוֹ מִלְּעֵבֵר עַל (אָבוֹת פ"ד מ"ג): **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"**. אֲבָל מִי שֵׁישׁ לוֹ אֲמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, וְהוּא גַם־כֵּן שׁוֹמֵר הַבְּרִית, וּמְקַיֵּם **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"** - אֵין רְפוּאָתוֹ תּוֹלָה בְּחֻלְקֵי עֹשְׂבִים הַמִּיחַדִּים לְחוֹלְאוֹת, אֵלָּא נִתְרַפָּא בְּכָל מֵאֲכַל וּמִשְׁקָה, בְּבַחֲבִינַת (שְׁמוֹת כג, כח): **"וַיְבָרֵךְ אֶת לַחֲמֶךְ"** וְכוּ', וְאֵין צָרִיךְ לְהַמְתִּין עַד שִׁיתְרַמִּי לוֹ עֹשְׂבִים הַמִּיחַדִּים לְרַפְּאוֹתוֹ.

כ. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, עֲרֻלָּה ד, טז (עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהֲרָן ח"ב א, תִּקְעוּ מִמְּשַׁלְּחָה, הַמּוּבָא לְעִיל) - צָרִיכִין לְקַיֵּם גַּם בְּעֲצָמוֹ (אָבוֹת פ"ד מ"ג): **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"**, שְׁלֹא לְעֵבֵר עַל 'אֲסוּר שְׁפִיכוֹת־דָּמִים' חֲסוּשְׁשׁוֹלָם, כְּמִבְּאֵר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הִנְיָ"ל: שֶׁהָאֲסוּר **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"**, הוּא אֲסוּר שְׁפִיכוֹת־דָּמִים, עַיִן־שָׁם.

עַל־כֵּן גַּם לְבַזּוֹת אֶת עֲצָמוֹ בְּיוֹתֵר עַד שִׁיּוּכַל לְפַל עַל־יְדֵי־זֶה חֵם וְשִׁלּוּם - הוּא בּוֹדֵאֵי אֲסוּר חֲמוּר, כִּי הוּא אֲסוּר שְׁפִיכוֹת־דָּמִים שֶׁאֲסוּר גַּם בְּעֲצָמוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ט, ו): **"שִׁפְךָ דַּם הָאָדָם"** וְכוּ'. **"וְאֵךְ אֶת דָּמְכֶם לְנַפְשֵׁיכֶם"** (שָׁם ט, ה). וְדָרְשׁוּ רַז"ל (בְּבֵאֲרָקְמָא צא): וּמוּבָא בְּפֵרוּשׁ רִש"י (שָׁם): **"לְרַבּוֹת הַשּׁוֹפֵךְ דָּם עֲצָמוֹ"** - כִּי צָרִיכִין לְדוֹן אֶת־

עֲצָמוֹ לְכַף־זִכּוֹת, כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה **"אֲזַמְרָה לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדֵי"** (ח"א רפב) - כִּי מִי יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמוֹ וְכוּ'.

כא. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, גְּבִיַת־חֹב מֵהִלְקוּחוֹת וְאֲפוֹתִיקֵי ד, טִי־יב (עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהֲרָן ח"ב א,

תִּקְעוּ־מִמְּשַׁלְּחָה - הַמּוּבָא לְעִיל) - הַצְּדִיק־הָאֲמַת שִׁיּוּכַל לְעִשׂוֹת רֵאשִׁי־הַשְּׁנָה, שֶׁהוּא דָן אֶת הַכָּל לְכַף־זִכּוֹת - הוּא הַהֶפֶךְ מִ'בְּזוּי אֲנָשִׁים'.

כִּי הוּא מְקַיֵּם (אָבוֹת פ"ד מ"ג): **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"** - וְחוֹתֵר בְּכָל כּוֹחַ, לְהוֹצִיא אֶת הַכָּל מִ'חֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת', וְלַהֲכַנִּיֵּס לְתוֹךְ 'כְּבוֹד־דְּקַדְשָׁה', כִּי הוּא מְקַיֵּם (שָׁם פ"ב מ"ד): **"אֵל תְּדִין אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמְקוֹמוֹ"**, וְכְמוֹ שֶׁכְּתוּב שֶׁם בְּהַתּוֹרָה (ח"ב א, יד), עַיִן־שָׁם.

וּמִשִּׁיחַ יַעֲסֹק בָּזָה בְּיוֹתֵר - לְהַעֲלוֹת הַכָּל מִבְּזִיוֹן לְכְבוֹד, וּלְקַיֵּם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת: **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"** - לְבָלִי לְבַזּוֹת שׁוֹם אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם, רַק לְעֵסֶק עִם הַכָּל לְתַקְנּוֹ, לְהַעֲלוֹתוֹ מִ'בְּזִיוֹן', לְכְבוֹד־דְּקַדְשָׁה.

וּמִשָּׁם הָיָה שֶׁרַשׁ מְרַדְּכֵי הַצְּדִיק' וְכוּ' - הַפֶּךְ הָמָן שֶׁהָיָה מְבַזֵּה אֶת הַכָּל - כִּי הוּא מִשְׁתַּדֵּל לְהַעֲלוֹת אֶת כָּל אָדָם מִ'בְּזִיוֹן' לְכְבוֹד, בְּנִי"ל.

כִּי הַצְּדִיק־הָאֲמַת, טָרַח וְיָגַע וּבָזָה עֲצָמוֹ בְּכָל הַבְּזִיוֹנוֹת וְכוּ', כִּי הַצְּדִיק מְבַזֵּה אֶת־עֲצָמוֹ, בְּבַחֲבִינַת (תְּהִלִּים טו, ד): **"נִבְזָה בְּעֵינָיו נִמְאָס"**.

אֲבָל שְׂאֵר בְּנֵי־אָדָם, בְּלִים חֲשׁוּבִים בְּעֵינָיו מְאֹד, אֲפִלּוּ הַגְּרוּעַ וְהַפְּחוֹת מְאֹד - כִּי הוּא מְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת: **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"** - כִּי הוּא בְּבַחֲבִינַת "מְקוֹמוֹ־שֶׁל־עוֹלָם" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה סח, ט) - שֶׁדָּן אֶת הַכָּל לְכַף־זִכּוֹת וְכוּ'. וְרוּצָה לְזַפּוֹת אֶת הַכָּל, אֲפִלּוּ הַגְּרוּע־שֶׁבְּגִרוּעִים, כִּי הוּא מְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת: **"אֵל תְּהִי בַּז לְכָל אָדָם"**.

אֲבָל כְּלִי־זֶה: אִם זֶה הַבְּזוּי רוּצָה בְּתַקְוֵנוֹ שֶׁל הַצְּדִיק.

אֲבָל כְּשֶׁזֶה הַבְּזוּי, אֵינוֹ חֲפִץ בְּבִרְפַת תַּקּוּן שֶׁל הַצְּדִיק, אֲדַרְבָּה! הוּא מְבַזֵּה וּמְחַרֵּף אֶת הַצְּדִיק בְּכָל הַבְּזִיוֹנוֹת, וְשׁוֹפֵךְ דָּמוֹ בְּבוֹשׁוֹת וּבְזִיוֹנוֹת רַבּוֹת, עַד שֶׁרוּצָה גַּם לְשַׁפֵּךְ דָּמוֹ מִמֶּשׁ חֲסוּשְׁשׁוֹלָם, עִם כָּל הַנְּלוּיִם אֵלָיו, חֲסוּשְׁשׁוֹלָם וְכוּ' - עַל־כֵּן אִישׁ כָּזֶה, בּוֹדֵאֵי אֲסוּר לְזַכּוֹתוֹ, וְאֲסוּר לְחַמֵּל עָלָיו, כִּי "הַבָּא לְהַרְגֶּךָ" וְכוּ' (סְנֵהֲדָרִין עב).

וְכָל מַה שֶׁמְכַנִּיעִין וְעוֹקְרִים יוֹתֵר 'קַלְפַת הָמָן' שֶׁמְבַזֵּה הַכָּל - כְּמוֹ־כֵן מִתְגַּבֵּר כַּח הַצְּדִיק, שֶׁמְקַיֵּם

"אל תהי בז" וכו' - שמכבד ומזכה את הכל, וממשיך 'קדשת השופר של ראש השנה ויובל, שעל ידיה דנים את הכל לכף זכות וכו'.

"ש"אין לך אדם שאין לו שעה, ואין לך דבר שאין לו מקום" (משנה ג)

כב. חיי מוהר"ן תסה - אומר: רצונו שכל אנשי שלומנו לא יהיה אחד מהם מלמד, וכמה פעמים דבר מזה. גם אומר: שטוב לענן פרנסה לדור בעיר גדולה.

ואמר בדרך צחות: **"ש"אין לך אדם שאין לו שעה, ואין לך דבר שאין לו מקום"** (אבות פ"ד מ"ג), נמצא שכל אדם יש לו שעה, וכשעוסק במשא ומתן, יכול להיות: שבאותו השעה שיש לו ירויה ממון הרבה, מאחר שאותה השעה היא שלו. על-כן יכול להיות שיזמין לו השם יתברך איזה הצלחה גדולה בעסק שלו שהוא עוסק, ויכול להרויח באותה השעה שלו רוח גדול.

אבל כשהוא 'מלמד' - אזי כשמגיע לו השעה שלו שהוא שעת הצלחה שלו, אזי התלמיד מביא לו 'פשטידא טובה' וכיוצא, עם ז'הב, מעות ראש חדש, ובזה יוצאה ועוברת שעה שלו שהוא שעת הצלחתו, בדבר שטות כזה, וכיוצא בו.

וכן: **"אין לך דבר שאין לו מקום"** (אבות שם), וכשהוא דר בעיר גדולה ששם מצויים עסקים גדולים - אזי יכול להזדמן לו איזה דבר גדול שיתעשר בו, כי שם הוא מקומו, כי "אין לך דבר שאין לו מקום". אבל בעיר קטנה - שם יזדמן איזה דבר שבוש ופחות להרויח בו, כי הכל לפי המקום.

"מאד מאד הוי שפל רוח" (משנה ד)

כג. ח"א יא, ז - יש 'ענוה' שהיא 'תכלית הגדלות, שהוא ענו מחמת שהוא יודע שהגדלות מבזה מאד, על-כן הוא ענו כדי להתיקר ולהתפבד.

וצריכין להתרחק מגדלות בתכלית עד קצה האחרון, כמאמר חז"ל (משנה ד): **"מאד מאד הוי שפל רוח"** - שהגדלות הוא מנפילות ההתפארות והנאוה של הקדוש ברוך הוא, והוא בחינת "שבע בתי עבודה זרה, שעל ידיה גלו ישראל מארצם" (גטין

פח). ועל ידיה עדין לא חזרנו לארצנו, מחמת שרודפים אחר הכבוד על ידי הגדלות רחמנא-לצלן.

"כל המחלל שם שמים בסתר, נפרעין ממנו בגלוי. אחד שוגג ואחד מזיד בחלול השם" (משנה ד)

כד. ספר המדות, בנים יד - בנים גדולים אינם מתים בעוון אבותיהם. אבל במקום שיש 'חלול השם', אפלו גדולים מתים.

"כל הנהנה מדברי תורה, נוטל חייו מן העולם" (משנה ה)

כה. ח"א קנז - אם יתדבק עצמו לדברי התורה היוצאים מפי הצדיק, תמה אני איך אפשר אחר-כך לסבל ולחפץ חיי העולם הזה. וזהו (אבות פ"ד מ"ה): **"כל הנהנה מדברי תורה, נוטל חייו מן העולם"**.

"כל המקיים את התורה מעני, סופו לקימה מעשר" (משנה ט)

כו. ח"א לת, ד - 'תקוה הדבור': הוא על ידי התורה שלומדין בצר לאדם, בעניות ובדחקות, שהוא בחינת 'לילה', שאז שלטנותא ד"קץ כל בשר" (בראשית ו, יג - ועין בפנים באריכות). כמו שפיתוב (איוב שם): "קץ שם לחשך", וכתוב (בראשית א, ה): "ולחשך קרא לילה" - אזי נופלים כל המקטרגים השולטים על ה'דבור', ואז ה'דבור' יוצא בשיר ושבח והלל להקדוש ברוך הוא וכו', ואז: "ברן יחד פוכבי בקר" (איוב לת, ז).

כז. ח"א ר - הטעם שהצדיקים שבזמן הזה הם עשירים, ובזמנים הקודמים היו רבם עניים ואביונים, זה מרמז במשנה (אבות פ"ד מ"ט): **"כל המקיים את התורה מעני, סופו לקימה מעשר"** - והצדיקים שבזמן הזה, הם הם הצדיקים שהיו בזמנים הקודמים בסוד הגלגול, וכבר קימו התורה מעני, על-כן זוכים עתה לקימה מעשר.

כח. שיחות הר"ן קלז - מעשה. משני אנשים בני הנעורים שהיו בעיר אחת והיה ביניהם אהבה והתקשרות גדול. פעם אחת ראה אחד מהם בחברו: שנטה מדרה הישר קצת, ועשה איזה דבר שלא בהגן. וחשב: 'מקרה הוא'. אחר-כך ראה אותו:

שעשה דבר גרוע יותר, שעבר עברה ממש, ואז נתרחק ממנו והפריד עצמו מאתו.

אחר־כך ברבות־הימים פשיטתו שניהם מעל שלחן חותנם, התחיל זה שעבר העברה, לעלות מעלה מעלה, עד שנעשה עשיר גדול. והשני הנ"ל נעשה עני גדול. והיה זה בדעתו מתרעם תמיד על מדותיו של השם־יתברך - כי אמר בלבו: 'הלא אני יודע בעצמי שזה עבר עברה ומדוע יתנו לו גדלה כל־כד?!

פעם־אחת ראה במקום אחד: שהיו עומדים פת אחת ומשמיעין קול ומקשקשין במעות הרבה, ונתקרב אליהם. ואמרו לו: "אל תגע בזה המעות כי זה שיה לאיש הנ"ל!" הינו לחברו הנ"ל! - אמר: 'עכשו הגיע העת לשאל. ושאל אותם: "מדוע יגיע לו מעות? הלא בעיני ראיתי שעבר עברה!"

השיבו לו: מיום שירדתם שניכם מעל שלחן חותנכם, מאז חברך קבע עתים לתורה וקבל על עצמו חק ולא יעבר ללמד בכל יום כד וכך. אבל אתה אינך עוסק בתורה. ועליך נותנין לחברך מעות אף־על־פי שעבר עברה. כי "עברה מכבה מצות, ואין עברה מכבה תורה" (סוטה כא). "ואין עברה מכבה תורה" ראשי־תבות 'מעו"ת'. [זה הספור שיה להתורה מעו"ת ראשי־תבות וכו', בלקוטי־מוהר"ן ח"א רד].

"ואם בטלת מן התורה, יש לך בטלים הרבה נגדך"
(משנה י)

כט. תי־מוהר"ן תעב - הזכיר אותנו מאד: לבלי להרגיל עצמנו להעלות עשן הלולקי ולהריח טבק, כי הם 'בטול תורה ותפלה' **בחנם**, והוא דבר שאינו נצרך כלל וכו'. ולהריח טבק אמר: שזה מזיק ומבטל יותר מעבודת־הבורא, כי מי שרגיל בזה אינו יכול להיות בלא זה אפלו שעה אחת, **והיא בלבול ובטול גדול מאד באמצע התורה והתפלה**, בפרט לפעמים כשאין לו טבק, פידוע למי שרגיל בזה.

ל. ח"א מ - גלות' בא על 'בטול־תורה', כמו שכתוב (ישעיה ה, יג): 'גלה עמי מבלי דעת'.

לא. ספר־המדות, עניני 'בטול־תורה' - **[א]** בעוון בטול־תורה, בצרת בא, ובני־אדם אוכלים ואינם שבעים ואוכלים לחמם במשקל

(אכילה ד). **[ב]** בעוון בטול־תורה, בנינים מתים כשהם קטנים (בנים נו). **[ג]** בשביל בטול־תורה, נעשה כביכול מד (למוד כו). **[ד]** על־ידי בטול־תורה, יבא לבטול־תפלה, והוא הדין להפך (למוד סד). **[ה]** הרב ובזה רבה בא, בעוון בטול־תורה (מריבה קז). **[ו]** הגשמים נעצרו על בטול־תורה (למוד כו).

"והעובר עברה אחת, קונה לו קטגור אחד"
(משנה יא)

לב. שיחות־הר"ן פט - נמצא לעיל על משנה ב': "עברה גוררת עברה".

"וכבוד חברך כמורא רבך, ומורא רבך כמורא שמים"
(משנה יב)

לג. ח"א ס, ד - 'שלמות היראה', היא בבחינת 'שלש קוין'. א) "מורא שמים" (אבות פ"א מ"ג). ב) "מורא רבך" (שם פ"ד מ"ב). ג) "מורא אב ואם" (ויקרא יט, ג).

וכשיש 'חכם־הדור' שזוכה ל'תלמידים הגונים' ול'בנים הגונים' - אזי ה'יראה' בשלמות. כי יראת החכם והרב שבדור - הוא בבחינת "מורא שמים". ו'התלמידים' - יש להם 'יראת הרב', בבחינת "מורא רבך". ו'הבנים' - יש להם "מורא אב ואם". שעל־ידי 'שלש יראות' אלו, ה'יראה' בשלמות.

ובחינת 'יראה' של כל אחד מהשלש הנ"ל - צריך שיהיה כלול משלש שלש. דהיינו: **מורא של הרב**, שהוא "מורא שמים" - צריך שיהיה כלול בכל התלת מחין: חכמה, בינה, דעת.

כי עקר 'יראתו של הרב' - הוא על־ידי התבוננות גדלת הבורא־יתברך־שמו, שחוקר ודורש בשכלו. נמצא: ש'יראתו' על־ידי ה'שכל'.

עליך צריך שתהיה ה'יראה' מלאה בכל ה'שלשה מחין', בחכמתו ובינתו ודעתו, בלם יהיו מלאים מיראת־השם. - ויראת התלמיד וכו'. ויראת הבן וכו'.

"ונתן שם־טוב עולה על גביהן"
(משנה יג) - **ענין 'שם־טוב'** -

לד. ח"א נט, ה (על־פי 'קצור לקוטי־מוהר"ן') - על־ידי שמקרב נפשות להשם־יתברך, ועל־ידי

"הלומד ילד למה הוא דומה, לדיו כתובה על ניר חדש. והלומד זקן למה הוא דומה, לדיו כתובה על ניר מחוק" (משנה ב)

לז. ח"א קצב - מי ששומע דבור מפי הצדיק האמת, ובפרט בשרואה אותו אז - הוא מקבל פניו שכלו ונשמתו של הצדיק, ונחלק ונצטיר בדעתו דמות דיוקנו של הצדיק.

אך צריך לשמר עצמו משכחה, כי שכחה משפחת הכל ממנו. ואפלו אם יכתב הדבר בספר לזכרון, כשהשכחה מתגברת, נופל השכחה גם על הספר הנכתב.

ויש עצה לזה: לציר לפניו דמות דיוקנו של החכם בשעת הלמוד בשלומדין דבריו, כי אלו הדבורים והאותיות הנרשמין ומצירין בהספר, הם פניו שכלו ונשמתו של הצדיק, שהוא דמותו ממש.

וכשזוכה לזכרון לזכר דברי החכם כמו שאמרם החכם, או על ידי שחוזר מאה ואחת פעמים שעל ידי זה זכרו - אז כשאומר זה הדבר בשם החכם, נצטיר לפניו דמות דיוקנו של החכם, והרי הוא כאלו אמרו החכם בעצמו, אך שיהיה הזכרון באמת בכח הזכרון.

וזה (אבות פ"ד מ"ב): **"הלומד ילד, למה הוא דומה" וכו' - כי זה הלומד עם התלמיד, הוא ממש ככותב בדיו על הניר, ומציר אותיות שכלו שם.**

אך שיש בהלמוד בחינות. יש בחינות **"הלומד ילד"** - הינו: כששומע מפי הרב ממש ובעת שחדש זה הדבר, שאז הוא בחינות 'ילד', כי החדושים נתהוים על ידי שמעלה הנפשות בבחינות 'עבור' ומחדש אותם, ונמצא שהוא בחינות 'ילד' כאלו נולד היום, ואז **"דומה לדיו כתובה על ניר חדש"** - שנחלק ונצטיר שם היטב בלי טשטוש, הינו: שאז יוכל להצטיר ולחלק בדעתו היטב ויוכל לזכרו.

אבל **"הלומד זקן"** - שאינו שומע מפי החכם בעצמו, או אפלו מפיו לאחר כך שלא בשעת החדוש, ואז לא נתחדש נשמתו בבחינת 'עבור', ואז הוא בחינות 'זקן' כמו שהיה מקדם, ואז: **"דומה לדיו כתובה על ניר מחוק"** - שהכתב מטשטש שם.

כן החדוש שמחדש החכם, אף שנכתב ונחלק בדעתו, עם פליזה לא נצטיר היטב שם, ויוכל לשכחו.

'התבודדות' שמתבודד ומשיח בינו לבין קונו ושופט ודן עצמו על כל מה שעשה, זוכה לשמירת שבת, שהוא בטול הרע והקלפות. ועליו אמר הנביא (ישעיה נה, ה): **"ונתתי להם בביתי ובחומתי, יד ושם טוב מבנים ומבנות"**.

"יד" - הינו: שיהיה לו פח להעמיד תלמידים, ולהמשיך בהם "רוח חכמה" (שמות כח, ג; דברים לד, ט).

"ושם" - הינו: שיוזכה לשם טוב, שכל הנפשות יתאוו תאוה להכלל בנפשו ושמו, בבחינת (ישעיה כו, ח): **"לשמך ולזכרך תאות נפש"**. וזה טוב לו בודאי מבנים ובנות, כי מבנים ובנות הם מעטים, וזה שזכה להעמיד תלמידים חכמים, וזכה שיכללו בנפשו נפשות של רבים - הרי הוא **"כאלו ילדם"** (סנהדרין טז), והמה מרבים ומקבלים חיות ממנו.

ועקר שמירת השם, שהיא שמירת הנפש - אינו אלא שישמר מ'פעם', כי ה'פעם' פוגם בנפשו. אבל כששומר עצמו מ'פעם', ומגדיל היחומה של עשירות, ובעז מגדיל נפשו ושמו - אזי כל הנפשות תאבים להכלל בנפשו - כי כל הנפשות שרשם בעשירות, בבחינת (דברים כד, טו): **"ואליו הוא נשא את נפשו"**.

לה. ספר המדות, עניני 'שם טוב' - [א] על ידי הטלטול, זוכין לשם טוב (טלטול ח"ב א). **[ב] מי שמשפר את מדת הפעם, יזכה לשם טוב** (פעם לב).

"יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה, מפל חיי העולם הבא" (משנה יז)

לז. ח"ב לט - מה שאמרו חז"ל (ערובין יג): **"גוף לז לאדם שלא נברא יותר משנברא"**, וכן מה שכתוב (קהלת ד, א): **"וטוב משניהם את אשר עזן לא היה"** - הדבר תמוה: **"אם כן על מה נברא"!**

ובודאי אין נאמרין כ"אם בעולם הזה - שכפי צרות עולם הזה והיסורין שסובלין כל אחד, בודאי היה טוב יותר אם לא היה נברא כלל.

אבל בעולם הבא - בודאי טוב יותר מה שנברא, כי על ידי זה דיקא באין אל התכלית

וגם אפלו בעולם הזה - **"יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה, מפל חיי העולם הבא"** (אבות פ"ד מ"ז).

זוה בחינות (ברכות נח): "דין לעבד להיות רבו" - עבד' הוא מי שזוכר "על-ידי שחזר פרקו מאהד ואחת פעמים", כמו שדרשו (חגיגה ט: על הפסוק במלאכי ג יח): "עבד אלקים".

ועל-ידי הזפרון, זוכה להיות רבו', פי נזדמן לו דמות דיוקנו של רבו, וכאלו רבו אמרו אז, פי נחקק ונצטיר היטב בדעתו פנים ודמות רבו "כדיו תובה על הניר".

זוה בחינות "דין לעבד", בחינת "דין תובה". פי מה שנצטיר דמותו אצל התלמיד, הוא בחינות דיו', פי לא נצטיר אלא דמות דיוקנו', הינו מדרגה התחתונה שלו, הינו דבור'.

"והלומד מן הזקנים למה הוא דומה" (משנה ב)

- הענין: ש'שרש-התורה' הוא מן ה'זקנה-דקדשה' -

לח. ח"א נ, ד - "שפכי כמים לבד נכח פני ה" (איכה ב, יט). "פני ה" - זה בחינת 'באורי ודרושי התורה', כמו (ויקרא יט, לב): "והדרת פני זקן", 'זקן' זה 'הדרת-פנים', והם י"ג תקוני-דקנא, והם י"ג מדות שהתורה נדרשת בהן", שצריך לשפך שיחו ותפלתו קדם שממשיך 'באורי התורה'.

לט. ח"א נז, ב-ג-ז - אי-אפשר לבוא לבחינת שלום, אלא על-ידי 'הארת-פנים', 'הדרת-פנים'. ו'הדרת-פנים' זה בחינת 'דרושי התורה' שנדרשת ב"ג מדות, הנמשכים מ"ג תקוני-דקנא (זהר אחרי סב.), מבחינת 'הדרת-פנים', כמו שכתוב (ויקרא יט, לב): "והדרת פני זקן".

ולפי ההזדככות חקמתו ב"ג מדות אלו, בן הזדככות קול רנתו, בבחינת (קדושין לב:): "זקן" זה קנה חכמה", "הקנה מוציא קול" (ברכות סא.). - ו'להדרת-פנים' אי-אפשר לבוא אלא על-ידי תקוני-הברית.

זוה פרוש (בכורות ח): "רציצא בחינת קנה רצוץ". שהם ה'עבו"ם' שרחוקים מבחינת "זקן זה קנה חכמה", מ'הדרת-פנים', והם דבקים ב"קנה רצוץ", כמו שכתוב (תהלים סח, לא): "גער חית קנה".

מ. ח"א נו, ז - 'גדל הרחמים' תלוי בגדל הדעת, פי "בשעת מתן-תורה, נראה להם בזקן מלא רחמים" (מכילתא בשלח 'השירה' ד; מכילתא יתרו 'בחודש' ה), ו'זקן' הוא ב'שוב-הדעת', וזוה תלוי בגדל הרחמים.

מא. ח"א ס, א-ב - דע: שיש 'שבילי התורה' שיש בהם 'התבוננות גדול' מאד, שאי-אפשר לבוא ל'התבוננות' הזאת, ב'אם על-ידי 'עשירות גדול' מאד' וכו'.

ועל-פן 'משה' (נדרים לח.), ו'כל הנביאים', וכן כל מי שעבר דרך ידם ה'תורה' - היה להם 'עשירות גדול' מאד' וכו'. וכן רבי' שסדר וחתם ה'משניות', וכן רב אשי', שהיה 'חתימת התלמוד', וסדר כל התלמוד - היו 'עשירים גדולים מאד' (גיטין נט.) וכו'.

ולבוא ל'עשירות' הזאת - הוא על-ידי בחינת 'תקוני עתיק', בחינת 'אריכות-ימים', בחינת 'זקן'. פי צריך 'אריכות-ימים' כדי לקבל בתוכו את ה'עשירות' של ה'התבוננות'.

ו'אריכות-ימים' - הינו: שצריך שיראה להאריך ולהגדיל ימיו, פי כל יום ויום ממקום שמתחיל אצל כל אחד, בודאי בתחלה הוא קצר, הינו: שבתחלת היום קשה עליו מאד העבודה שצריך לעשות באותו היום, כגון להתפלל וללמד וכיוצא, ועל-פן היום בתחלתו הוא קצר, פי צריך להתחיל מעט מעט, ואחר-כך מתרחב והולך בעבודתו.

וצריך האדם לראות להגדיל ולהרחיב ולהאריך כל שעה ושעה שבא אחר כך, להגדילה ולהרחיבה ב'תוספות קדשה'. וכן בשבא יום השני וכו'. זוה בחינת 'אריכות-ימים'.

מב. ח"ב ד, ח - "זקן, זה קנה חכמה" (קדושין לב:). וצריך האדם כל מה שמזקין, כל מה שנתוסף ונא לו יום מימי חייו, להוסיף תוספות אור קדשה ודעת. וכמו שאמרו רז"ל (קנים פ"ג מ"ו): "זקני תלמידי-חכמים, כל זמן שמזקיניו, דעתן מתישבת עליהן".

פי צריכין בכל יום ויום שבא אחר-כך, להוסיף בו 'קדשה ודעת' - כמו שכתוב (בראשית א, ה): "ויקרא אלקים לאור יום" - שכל יום צריך שיאיר ביותר.

"אל תסתכל במנקן, אלא במה שיש בו" (משנה ב)

מג. ח"א יז, א - יש בכל אחד ואחד מישראל, 'התפארות' בפרטיות - שהשם-יתברך מתפאר עמו בפרטיות. ואפלו ב'פחות שב'ישראל', אפלו 'פושעי-ישראל', כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, פי נקרא

'פושעי ישראל' - יש בו 'התפארות פרטי', שהשם יתברך מתפאר עמו בפרטיות.

מד. ח"א רפב - דע: פי צריך לדון את כל אדם לכפזכות. ואפלו מי שהוא רשע גמור - צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע. ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכפזכות - על ידי זה מעלה אותו באמת לכפזכות, ויוכל להשיבו בתשובה.

וזה בחינת (תהלים לז. י): "ועוד מעט ואין רשע, והתבוננת על מקומו ואיננו". הינו: שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכפזכות, ואף על פי שאתה רואה שהוא רשע גמור - צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב ששם אינו רשע.

וזהו: "ועוד מעט ואין רשע" - שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו עדין, ששם אינו רשע.

פי אף על פי שהוא רשע - איך אפשר שאין בו מעט טוב עדין?! - פי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו?!

ועל ידי זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכפזכות - אתה מעלה אותו באמת מכפזכות לכפזכות, עד שישוב בתשובה על ידי זה.

וזהו: "ועוד מעט ואין רשע" - על ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב ששם אינו רשע - על ידי זה: "והתבוננת על מקומו ואיננו" - הינו: בשתבונן ותסתכל על מקומו ומדרגתו - "ואיננו שם" על מקומו הראשון. פי על ידי שמוצאין בו עוד מעט טוב, איזה נקדה טובה, ודנין אותו לכפזכות - מוציאין אותו באמת מכפזכות לכפזכות.

"יש קנמן חדש מלא ישן" (משנה ב)

מה. חיי מוהר"ן רסד - אומר: "התפללו עלי שאשוב לבריאותי, ואולי אתכם בדרך חדש שלא היה מעולם, אף על פי שהוא בדרך הישן מפנה, אף על פי כן הוא חדש לגמרי!"

מו. חיי מוהר"ן רפט - אומר: "אני קנמן חדש מלא ישן!" - גם נמצא בכתב ידו הקדושה: "אני זקן שבקדשה וכו', שמגלה דברים שכפה עתיק יומין וכו'!"

מו. חיי מוהר"ן שצב - אומר: "איך אפשר שלא יחלקו עלי, מאחר שאני הולך בדרך חדש שעדין לא הלך אדם בו מעולם וכו', אף על פי שהוא דרך ישן מאד, אף על פי כן הוא חדש לגמרי!"

מח. השתפנות הנפש, הקדמה - אומר פעם אחת לאנשיו: "תנו לבבכם לי, ואולי אתכם על דרך חדש שהוא הדרך הישן שדרכו בו אבותינו מעולם!"

"הילודים למות" (משנה כב)

"מי שנולד, כבר עתיד הוא למות" (רמנו עובדיה מפרטנורא)

עניני התכלית וזכרון יום המיתה - נמצא בפרק שלישי על משנה א: "ולאן אתה הולך"

"ואל יבטיחך יצרך שהשאל בית מנוס לך"

(משנה כב)

מוט. ח"א פד - "ואל תאמר שהשאל והקבר בית מנוס לך" (אבות פ"ד מכ"ב). פי בעולם הזה שיש להאדם טרדות ועל הפרנסה - יכול להיות שיעקץ וינשך אותו פרעוש, והוא לא ירגיש, מחמת שמחשבתו טרודה באיזה מחשבה של פרנסה וכיוצא.

אבל שם בקבר - שאז אין להאדם שום טרדא ושום מחשבה אחרת, אז הוא שומע אפלו הרחישה וההלוך של התולעים איך הם רוחשים ובאים אליו, ומרגיש הצער של כל נשיכה ונשיכה, ואין שום דבר שיטרידהו וימנעהו מגדל צערו הקשה רחמנא - לצלך.

הלימוד והתפלה בגליון הזה

יהא לטובת ולעילוי נשמת איש צדיק תמים

הרה"ג מוהר"ר אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח לפ"ק - תנצב"ה

לקוטי תפלות ל"ג בעומר

תפלה זאת מיסדת: על-פי סוד הנורא שגלה רבנו ז"ל על גדלת רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שהבטיח לישראל שלא תשתפח התורה על-ידו, "כי בזהר דא יפקון מן גלותא", עין-שם בתחלת הספר. ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, מי שזוכה לבא לשם. אך גם בכל מקום, האומרה לא הפסיד, כי התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם פמובא בזהר-הקדוש.

א] לקוטי-תפלות ח"ב מז

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א בתחלת הספר, 'לכו חזו')

רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקרא.

אתם הבטחתם לישראל שלא תשתפח התורה מישראל על ידכם, כי "בזהר דא יפקון מן גלותא".

ואכלו בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על-פייכן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב: "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו".

והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארך עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד, "כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב", כי נשארנו פיתומים ואין אב, ואין מי יעמד בעדנו.

והנה בתקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ

התנוצצות משיח מימי האלקי האר"י זכר-צדיק-לברכה, ועמד בית-ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם-יתברך, והכל "חפצים ליראה את שמך", בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה פזאת מימי קדם. "הקיצתי ועודי עמד", באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמד, עדין אנו אחוזים בה, ומשתוקקים לעבודתך בכלות-הנפש.

אבל אף-על-פייכן, גם גדל רחוקנו ממך בעתים הללו, הוא גם-כן בלי שעור, כי "טבענו ביון מצולח ואין מעמד", "באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו".

וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי-אפשר לבאר ולספר גדל התגרות הבעל-דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד.

והנה אנכי בעניי, מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית-הימים האלה.

אך באתי לספר ולצעק עלי ועל נפשי, על עצם רחוקי מהשם-יתברך, ועצם פגמי ועונותי הרבים ופשעי

הַעֲצוּמִים, וְ"עַל אֱלֹה אֲנִי בּוֹכֶיָה עֵינַי
עֵינַי יִרְדּוּ מֵיָם".

כִּי אֲנִי יוֹדַע שׁוֹם דֶּרֶךְ אֵיךְ לְהַחֲזִיר לִי
הַכַּח דְּקִדְשָׁה, וְאֵיךְ לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, וּבְאִיזָה דֶּרֶךְ אֶתְחִיל לְעֻזֹּב דֶּרְכֵי
הָרַע וּמַחֲשָׁבוֹתֵי הַמַּגְנוֹת, וְאֵיךְ וּבְמָה
אֲזַכֶּה לְתַקֵּן קַלְקוּלִים וּפְגָמִים כְּאֵלֶּה.

"לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי", "אֲנִי אֲנִי בֵּא",
אֲנִי אוֹלֵיךְ אֶת הַרְפָּתִי הַעֲצוּמָה,
אֲנִי אֲבָרָה, אֲנִי אֶטְמֵן מִפְּנֵי בִשְׁתִּי
וּכְלַמְתִּי, וְאָמַר "לְהָרִים פְּסוּנִי, וְלִגְבְּעוֹת
נִפְלוּ עָלַי", אוֹי מָה הָיָה לִי, אוֹי מָה הָיָה
לִי.

"עַל-כֵּן אָמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי אֲמַרְר
בְּפִכִי", אוֹלֵי יְחוּס אוֹלֵי
יְרַחֵם, כִּי "אֵיךְ מַעֲצוֹר לֵה' לְהוֹשִׁיעַ" גַּם
אוֹתִי בַּעַת הַזֹּאת, כִּי הִרְבֵּה "רוּחַ
וְהַצֵּלָה" לְפָנָיו, כְּמוֹ שִׁכְתוּב: "הֵן כָּל
תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֵר מִמֶּה מְזֻמָּה", וְכִי יֹאמַר
לֵךְ מָה תַעֲשֶׂה.

עַל-כֵּן בָּאתִי כְּעֵנִי בַפֶּתַח, רֵשׁ דָּל
וְאֲבִיוֹן, נִגְוַע וּמַעֲנָה, מִבְּלָבָל
וּמִטְרָה, עֵנִי וְכוֹאֵב, לְצַעַק וְלִזְעַק לְפָנַי
הַדֶּרֶת קֹדְשְׁתְּכֶם.

רַבִּי רַבִּי רַבִּי, "אֲבִי אֲבִי רַבֵּב יִשְׂרָאֵל
וּמְרִשִׁיו", נִהִירוּ
דְּבוּצִינָא דְאוֹרֵיתָא, "עוֹרָה לְמָה תִישֵׁן",
אֵיךְ תּוֹכְלוּ לְסַבֵּל צָרוֹת יִשְׂרָאֵל.

קוּמוּ וְהִתְעוֹרְרוּ עִם כָּל הַצְּדִיקֵי-אֲמֵת,
לְהַסְתַּבֵּל וְלִרְאוֹת בְּמִרְיוֹת
צָרוֹת נַפְשָׁנוּ, "הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שְׁכֵנֵי עִפְרָי",
קוּמוּ יְשִׁינֵי מִכַּפֵּל לְסַעֲדֵינוּ.

צְדִיקֵי יִסּוּדֵי עוֹלָם, קוּמוּ בְּעִזְרָתְנוּ
בַּעַת צָרָה
הַזֹּאת, חוּסוּ וְחַמְלוּ עַל כָּל עֵדֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, וּבִתְרוּכֶם עָלַי הַחוּטָא וְהַפְּגוּם,
הַמֵּלֵא חֲטָאִים "מִכַּף רַגְלִי וְעַד רֵאשִׁי".

אַתֶּם יָדַעְתֶּם אֶת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר
מַעֲאָתְנוּ מִיּוֹם גְּלוּת הָאָרֶץ עַד
הַנֵּה, כָּל מָה שֶׁעָבַר עַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
בְּכִלְלִיּוֹת, וּבְפִרְטוּיּוֹת מָה שֶׁעָבַר עַל כָּל
אֶחָד וְאֶחָד.

וּבְפִרְט מָה שֶׁעָבַר עָלַי, מִיּוֹם
שֶׁנֶּאֱצַלְנוּ, וְנִבְרָאוּ, וְנוֹצְרוּ,
וְנַעֲשׂוּ - נִשְׁמָתִי, וְרוּחִי, וְנַפְשִׁי, וְגוֹפִי, כָּל
מָה שֶׁעָבַר עָלַי בְּכָל גְּלוּלוֹת וְגְלוּלוֹת, וּבְפִרְט
מָה שֶׁעָבַר עָלַי בְּגוֹף הַזֶּה, כָּל מָה
שֶׁעָבַרְתִּי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מָה שֶׁאֲנִי
זוֹכֵר עֲדִין וּמָה שֶׁנִּשְׁכַּח מִמֶּנִּי.

הַיִּסְפִּיקוּ כָּל אֵילֵי גְבוּלוֹת לְבָאֵר
וּלְסַפֵּר, אָפֶס קָצָה
מִהַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְיוֹם אֶחָד, כִּפִּי מָה
שֶׁנּוֹגְעִים הַפְּגָמִים בְּמָקוֹם שֶׁנּוֹגְעִים כִּפִּי
שֶׁרֵשׁ נִשְׁמָתִי.

וּמִכָּל-שִׁכּוֹן וְכָל-שִׁכּוֹן מָה שֶׁפָּגַמְתִּי
בְּכָל הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ עָלַי
מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, (וּבְפִרְט וְכוּ'). מִי
יֻכַל לְסַפֵּר, מִי יֻכַל לְשַׁעַר, מָה אֲדַבֵּר
מָה אֶתְאוּנֵן, מָה אֹמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה
אֲצַטְדֵק.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן בְּלֵב הַצְּדִיק
הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה (אִם יִזְכֶּה
לְהִיּוֹת בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל עַל קֶבֶר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר
יִחְזָאֵי, יֹאמַר: הַשּׁוֹכֵן פֹּה), וּבְלֵב כָּל הַצְּדִיקִים

אֲמַתִּים: לְבַל יִסְתִּירוּ פְּנֵיהֶם מִפְּנֵי וַיַּעֲמֵדוּ בַעֲדֵי לְמַלְצֵי־יִשְׂרָאֵל, לְהַפְּךָ בְּזָכוֹתַי, וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בִּי 'נִקְדוֹת' טוֹבוֹת'.

וַיִּמְלִיצוּ טוֹב בַּעֲדֵי, שֶׁתִּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמִים, וְתֵתֶן בִּי "לֵב חֲדָשׁ", וְ"רוּחַ חֲדָשָׁה" תֵּתֶן בְּקִרְבִּי, שְׂאֵזְפָה לְהִתְעוֹרֵר מֵעַתָּה בְּאַמֶּת לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם.

אִי שְׂמַיִם הַפְּגִינוּ בַּעֲדֵי, כָּל בַּעֲלֵי רַחֲמִים וְחֶמְלָה חִמְּלוּ עָלַי, כָּל שׁוֹכְנֵי־עֵפֶר הֶעֱתִירוּ בַּעֲד מְטַבַּע "בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעֲמָד" כְּמוֹנִי.

רַבִּי, רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, זְכְרוּ זֹאת וְתִשְׁמְרוּ עַל לֵב, שֶׁזְּכִינוּ בְּדוֹרוֹת הַכֹּל לְשִׁמְעַנְפִּלְאוֹת נוֹרְאוֹת גְּדוֹלְתָנְכֶם, אִיךְ מֵרְמֵז בְּתוֹרָה: "שֶׁעַל־יְדֹכֶם לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה".

כִּי הַפְּסוּק שֶׁהִבַּאתֶם רֵאִיה מִפְּנֵי שֶׁהוּא: "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעִי" - הוּא סוֹפֵי־תְבוֹת 'יוֹחָאֵי'. וְשִׁמְכֶם הַקְּדוֹשׁ בַּעֲצֻמוֹ מֵרְמֵז בַּפְּסוּק: "עֵיִר וְקִדִּישׁ מִן שְׂמִיָּא גְּזַחַת".

אֲשֶׁר אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים סוּד דְּבָרִים הָאֵלֶּה, אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים גְּדוֹלַת הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטַחְתֶּם לְיִשְׂרָאֵל: "שֶׁהַתּוֹרָה לֹא תִשְׁכַּח מִיִּשְׂרָאֵל עַל־יְדֹכֶם". וְאִיךְ מִשֶּׁה רַבְּנוּ עֲלִי־הַשְּׁלוֹם נִבְּא עַל־זֶה בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה מִקֶּדֶם.

עַל־כֵּן בָּאתִי לְהַזְכִּיר: נָא רַבּוֹתֵי הַקְּדוּשִׁים: חִמְּלוּ עָלַי, וְאֵל תִּסְתַּכְּלוּ עַל כָּל הָרַע שֶׁעָשִׂיתִי מֵעוֹדֵי עַד

הַיּוֹם הַזֶּה, בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, אֲשֶׁר הִמְרִיתִי אִמְרֵי אֵל, וַעֲצַת עֲלִיּוֹן נִאֲצַתִּי.

אֵל תִּבְטְחוּ בְּמַעֲשֵׂי הָרַעִים, וְאֵל תַּעֲשׂוּ עִמִּי כַּחֲטָאֵי, וְאֵל אֶקְוֶה בְּעֵינֵיכֶם, עַל אֲשֶׁר זֶה כְּמָה אֲשֶׁר מְעוֹדְרִים אוֹתִי בְּאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת רְמִזִּים וְהִתְעוֹדְרוֹת, וּבְכַמָּה מִיָּנִי עֲצוֹת נְכוֹנוֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, וְאִנִּי בַּעֲצֵם קִשְׁיוֹת עֲרַפִּי קִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְּכָל זֶה, וְלֹא הִטִּיתִי אָזְנִי וְלִבִּי לְכָל זֶה.

חֲסוּ עָלַי, וְאֵל תִּשְׁתַּחֲוֶה לֵב לְכָל זֶה, וְאֵל יַחַד אֶפְכֶם בִּי חֲלִילָה, רַק תִּחְשְׁבוּ מַחְשְׁבוֹת עוֹד מֵעַתָּה, לְבַל אֶהְיֶה גְּדוּחָה מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ וּמִכֶּם חֲלִילָה. כִּי עֲדִין "אִין מַעֲצוֹר לֵה' לְהוֹשִׁיעַ" גַּם בַּעֲת הַזֹּאת.

כִּי אִין לִי שׁוּם פֶּח עֵתָה אֶלָּא בְּפִי לְבַד, וְגַם זֶה מֵאֵתוֹ יִתְבָּרֵךְ, "אֲשֶׁר לֹא עֲזַב חֲסֵדוֹ וְאַמְתּוֹ" מֵעַמִּי, וְנָתַן פֶּח לְיַעֲקֹב כְּמוֹנִי לְדַבֵּר עֵתָה מְעַט דְּבָרִים הָאֵלֶּה.

וְעַל־זֶה תִּמְכַּתִּי יְתוֹדוֹתַי, שֶׁתִּרְחַמוּ עָלַי, וְתַעֲשׂוּ אֶת אֲשֶׁר אֵזְפָה לָשׁוּב בְּאַמֶּת לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ. (וְלִבָּא לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה בְּשָׁלוֹם, וּלְדַבֵּר כָּל־זֶה וַיִּזְכֹּר מִזֶּה שֶׁעַל צִיּוֹן שְׁלָכֶם הַקְּדוֹשׁ).

וְהוּא הַטוֹב בְּרַחֲמָיו יִשְׁמַע תְּפִלַּתְכֶם, וַיַּעֲזֹר וַיִּגַּן וַיִּוֹשִׁיעַ אוֹתִי וְאֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְמַעַנְכֶם, וַיַּחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנָיו מִהֲרָה, וַיִּאֲחֲזֵנִי וְלֹא יָרַפְנִי, וְאֵל יַעֲזְבֵנִי וְאֵל יִטְשֵׁנִי בְּשׁוּם אֶפֶן.

עַד שְׂאֵזְפָה לָשׁוּב אֵלָיו בְּאַמֶּת, וְלִהְיוֹת כְּרָצוֹנוֹ הַטוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם,

בְּאֵמֶת, גָּדַל נִפְלְאוֹת נִזְרָאוֹת קִדְשָׁת
הַחֲדוּשֵׁי-תוֹרָה שְׁלָהֶם, עַד אֲשֶׁר לֹא
אוּכַל לְהִתְאַפֵּק אֶת עַצְמִי מִלְשִׁבַּת
אוֹתָם בְּפָנֵיהֶם, וְעַל-יַד־יָזָה אֲזָפָה,
שִׁינְלוּ לִי עוֹד חֲדוּשֵׁי-תוֹרָה נִפְלְאִים
וְנִזְרָאִים.

זהר האזינו רצו:
סוף האדרא-זוטא קדישא

בְּתֵר דְנִפְק פּוּרְיָא, הָוָה סָלִיק בְּאִירָא.
וְאִשָּׁא הָוָה לְהִיט קַמֵּיהּ, שְׁמַעוּ קָלָא:

עולו, ואתו, ואתפנשו, להלולא דרבי שמעון.

פַּד עָאֵל לְמַעְרְתָא, שְׁמַעוּ קָלָא בְּמַעְרְתָא:

"זֶה הָאִישׁ מְרַעֵשׂ הָאָרֶץ מְרַגֵּז מַמְלָכוֹת"

(לְשׁוֹן-הַפֶּתוּחַ וְשַׁעֲרֵי יָד, טז)

כָּמָה פְּטָרִין בְּרַקִּיעָא מְשִׁתְּכִין

(ס"א: וְלֹא מְשִׁתְּכִין) בְּיוֹמָא דִּין בְּגִינָךְ

[הַרְבֵּה פִתְחוּן-פֶּה שֶׁל הַמַּקְטָרְגִים בְּרַקִּיעַ,

מְשִׁתְּתַקִּים, וְלֹא נִמְצְאִים, בְּיוֹם זֶה בְּזִכּוּתְךָ]

דָּנָא [זַהוּ] רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי,

דְּמַאֲרִיהּ מְשִׁתְּבַח בֵּיהּ בְּכָל יוֹמָא

זַכָּאָה חוֹלְקִיהּ לְעֵילָא וְתַתָּא!

לע"נ הגה"צ ר' משה דוב
ב"ר ישעי' יוסף הלוי זצ"ל
נלב"ע ביום עש"ק ד' אייר תשפ"א לפ"ק
ונקבר בפניא דמעלי שבתא - תנצב"ה

וּלְתַקַּן בְּחַיֵּי אֶת כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי, בִּכְחַ
וְזִכּוֹת הַצְּדִיקִים-אֲמֵתִיִּם, אֲשֶׁר עָלִיהֶם
לְבַד אֲנִי נֹשֵׁעַן לְסִדֵּר דְּבָרֵי אֱלֹהִים לְפָנֵיהֶם
וְלִפְנֵי הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ.

בַּעַל הַרְחָמִים, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת, "ה'
יֹגֵמֵר בְּעַדִּי, ה' חֲסִדָּךְ לְעוֹלָם
מַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֵל תִּרְחֵם. הוֹצִיָּאָה מִמִּסְגַּר
נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שְׁמֶךָ, בִּי יִכְתְּרוּ
צְדִיקִים כִּי תִגְמַל עָלַי".

☪ [ב] תפלות-ותחנונים ח"א טז ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קכו, ז"י לְדָרָא פַד תַּסְתַּלַּק)

וּתְזַכְּנִי לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקֵי-אֵמֶת,
וְאֲזָפָה לְהַרְגִּישׁ נַעֲם
קִדְשָׁתָם, עַד אֲשֶׁר בְּכַל-עֵת יַעֲלֶה בְּלִבִּי
צַעַר גָּדוֹל וְנַעֲנוּעִים גְּדוֹלִים עַל פְּרֻדְתִּי
מֵהֶם אַחַר הַסְּתַלְקוֹתָם לְאֶרֶץ יָמִים
וְשָׁנִים.

וּכְמוֹ שֶׁהָיָה רָגִיל בְּפִי הַחֲבָרְיָא שֶׁל
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, לוֹמֵר
עָלָיו: "וַי לְדָרָא פַד תַּסְתַּלַּק".

וּתְזַכְּנִי לַחֲשֹׁב מַחֲשָׁבוֹת בְּזָה,
וּלְהִתְקַשֵּׁר כָּל-כַּף בְּחַיִּים
חַיּוֹתָם בְּנַעֲם קִדְשָׁתָם, עַד שֶׁאֲזָפָה עָלַי
יַד־יָזָה לְקַבֵּל מֵהֶם הָאֲרָה גְּדוֹלָה
וְאֲמֵתִיּוּת בְּכָל פַּעַם בְּמַחִי וּלְבִי וּבְנַפְשִׁי
רוּחַ וּנְשָׁמָה שְׁלִי, גַּם לְאַחַר
הַסְּתַלְקוֹתָם, כִּי "צְדִיקִים גַּם בְּמִיתָתָם
נִקְרְאוּ חַיִּים", וְאֲדַרְבָּא "גְּדוֹלִים
צְדִיקִים בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם".

וּתְזַכְּנִי לְשִׁמְעַת תוֹרָה מִפִּי צְדִיקֵי-
אֵמֶת, וְאֲזָפָה לְהַרְגִּישׁ